- 3 -

ÂL-İ İMRÂN SÛRESİ

Mushaf'daki sıralamaya göre üçüncü, nüzûl sırasına göre 89, tıval kısmının ikinci sûresidir. Âyet sayısı 200 olup Medine'de nâzil olmuştur.

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm ise Allah'ın Rasûlüne ve onun aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen tüm münacatları hakkıyla işiten ve her şeyi lâyıkıyla bilensin.

İnşallah sizlerle Bedir savaşından sonra inmeye başlayan ve içinde İmrân ailesinden söz edildiği için Âl-i İmrân adını alan, kitabımızın 3. sırasına yerleştirilmiş olan 200 âyetlik bir sûreyi tanımaya başlayacağız.

Âl-i İmrân sûresi Elif Lâm Mim ile, Huruf-ı Mukatta âyetiyle başlayan sûrelerin ikincisidir. Birincisi daha önce tanımaya çalıştığımız Bakara sûresiydi, ikincisi de bu sûredir. Her ikisi de Medineli sûrelerdir. Sûrede İmrân ailesi gündem maddesi yapıldığı için bu sûreye Âl-i İmrân sûresi adı verilmiştir.

Sûrenin baş taraflarında İmrân ailesi dediğimiz İmrân, hanımı, Zekeriya (a.s), oğlu Yahya (a.s), Zekeriya (a.s)'ın karısı, Yahya (a.s) ın anası, Meryem anamız ve Onun babası, yâni İmrân ailesi gündeme getirilir. Bu aileyi gündeme almamız, bu örnek aileyi tanımamız, onlarla birlikte olmamız öğütlenir.

Daha sonra dünyayla âhiretin çok hoş bir mukayesesi yapılır. Dünyanın sonlu, geçici ve çok kısa metalarına aldanmadan Âhiret hesaplı bir hayat yaşamamız öğütlenir. Daha sonra Uhut savaşının bir değerlendirilmesi yapılır. Bedir zaferinden sonra mü'minlerin tattıkları küçük bir hezimet, küçük bir yenilgiyle karşılaşmaları ve bu hengamede toplumun içindeki münafıkların ve mü'minlerin durumları, iç dünyalarının tahlilleri yapılır. Mü'minlere teselli, destek, kâfirlere de tehditler gündeme getirilir.

Daha sonra uzunca ehl-i kitaba, özellikle hıristiyanlara İslâm'a dâvet gündeme getirilir. Hz. Adem'den beri tüm peygamberlerin dinlerinin İslâm olduğu, tüm peygamberlerin müslüman oldukları gündeme getirilerek ehl-i kitap peygamberler yoluna çağrılır.

Âli imrân Suresi, nazil olduğu yıllardaki Medine'de yaşayan müslümanların çevresini kuşatan hile, desîse ve karışıklıkları sonsuz bir canlılıkla tasvir etmekte düşmanlarının yalnız hareketlerini değil, aynı zamanda içerideki kin ve hasedi, zihinlerdeki korkunç plânları da bir tablo halinde gözler önüne sermektedir.

Sure bize, Medine'deki ihlâslı müslümanların durumunu aktarırken adeta içinde bulunduğumuz zamanı da yeniden geldiğimiz nokta ile birleştirip sergilemektedir. Bu endişe veren durum karşısında hi-dayet rehberimiz olan Kur'an-ı Kerîm, özellikle bu suredeki ayet-i celi-leler tuzak ve fitneleri önlemek, yaygara ve şüpheleri bastırmak, kalpleri ve atılmış adımları sabitleştirmek, fikir ve ruhlara hitap etmek, hadiseleri tahlil edip ortaya ibretler çıkarmak, İslâm'ın tasavvur olunan binasını kurmak ve buna gölge düşürecek hususları yok etmek, İslâm topluluğunu İslâm düşmanlarının amansız hile ve tuzaklarından korumak için onları uyaran prensip ve kanunlar ortaya koymaktadır.

Bu ayetlerden aynı düşmanların yeryüzünde İslâm'ı ve Müslümanları nasıl hedef aldıkları, İslâm akîdesini bozmak için içteki fâsık ve münafıklarla birlikte nasıl çalıştıkları rahatlıkla anlaşılmaktadır. Dolayısıyla Kur'an-ı Kerim'in kıyamete kadar sürecek dünya hayatının bir kitabı ve müslümanların hidayet rehberi olduğu bir gerçektir. Bu gerçeğe ve onun ayetlerine ancak şeytanın adamları kulak tıkar ve gözlerini kapatırlar.

Âli İmrân sûresi böyle bir yapının yanında üç temel meseleyi dile getirmektedir. Bunların birincisi genel hatlarıyla din olayı ve özel anlamıyla İslâm'dır. Din, sadece Allah'a iman etmek ve bu kuru iman anlayışıyla yetinmek demek değildir. Din kesin bir ifadeyle sağlam bir tevhid inancıdır. Yani tek bir 'ilâh'ın üstün hâkimiyetine katıksız olarak iman etmektir. Bütün insanlık ve kâinat üzerinde hakim ve tek tasarruf sahibi olan ilâhî kudretin birliğini ve yegâneliğini kabul etmektir.

Sûrenin muhtevasında mevcut olan ikinci husus ise; müslü-manlarla Rableri arasındaki durumun tasviridir. Müminlerin Allah'a olan teslimiyetleri, ondan gelen her şeyi tartışmasız, yorumsuz ve memnuniyetle kabul edip büyük bir titizlikle onun emirlerine uymaları ve ona bağlanmalarıdır.

"Onlar ki: "Ey Rabbiniz, biz gerçekten iman ettik. Artık günahlarımızı bağışla ve bizleri ateş azabından koru" diyenler, sabredenler, sadakat gösterenler, onun huzurunda divan duranlar, infâk edenler, seherlerde Allah'tan mağfiret isteyenlerdir. Allah'ın ayetlerini az bir pahaya (küçük bir dünya menfaatine) değişmeyenlerdir."

Sûredeki üçüncü önemli meseleye gelince; Kur'an, müminlerden başkasını dost edinmekten kaçınmayı, kâfirlerin bir değeri olmayan aldatmalarına kulak verilmemesini, Allahın emirlerinden uzak ve İslâm'a uymayan kötü yaşayış tarzlarını kabul edip onları dost edinmenin iman ile bağdaştırılamayacağını son derece büyük bir açıklıkla ifade etmektedir.

Birbirleri arasında çok sıkı ilişki bulunan bu üç mesele, yani insanlığın Allah'ı bilip ona tam bir iman ve teslimiyetle bağlanması, 'tevhîd'in anlamını kavrayarak hayatını buna göre düzenlemesi ve böyle sağlam bir İslâmî anlayışa sahip olarak, Allah'ın düşmanları karşısında izleyeceği tavizsiz bir tutum ve davranışla kâfirlerin dostluğundan uzak kalınması hususları sûrenin temelini oluşturmaktadır.

Sûrenin bir kısmı Necrân Hristiyanları hakkında nazil olmuştur. Necrân, Hicazla Yemen arasında bir şehir idi. O zamanlar burada çok sayıda Monhofist (Yakûbî) mezhebine mensup Hristiyan oturuyordu. Necrân Kâbesi diye ünlü bir kilisesi vardı. Roma İmparatorları buraya büyük maddî yardımlarda bulunurlardı.

Âli İmrân suresinin faziletine dair bazı hadis-i şerifler varid olmuştur. Ezcümle: Ebû Ümâme (r.a.)'den rivayete göre Peygamberi-miz (s.a.s.) şöyle buyurmuşlardır:

"Kur'an okuyun, çünkü o, kıyamet gününde ehl-i Kur'an olanlara şefaat eder. Bakara ve Âli imrân surelerini okuyun. Çünkü bunlar kıyamet gününde iki bulut, yahut iki gölgelik veyahut iki kuş bölüğü gibi gelir, sahiplerine şefaat ederler. Bakara suresini okuyun. Çünkü ona sahip olmak bereket, onu okumayı terk etmek nedâmettir. Kötüler ona sahip olamazlar."[1[1]]

"Birisi Abdullah ibn Mes'ud'un yanında Bakara ve Âli imrân surelerini okudu. Ona: "içinde ism-i âzam bulunan iki sureyi okudun. O ism-i âzam ki onunla yapılan her dua kabul olur, her istek yerini bulur" dedi.

Hz. Ka'b şöyle demiştir: "Her kim Bakara ve Âli İmrân surelerini okursa bunlar kıyamet günü gelir, o adam hakkında, ya Rabbi, bunun için aleyhinde diyecek bir şeyimiz yok, derler."

Sûrede sık sık söz müslümanlara çevrilerek onları geçmiş toplumların durumuna düşmemeleri konusunda uyarılır. Müslümanların ehl-i kitaba karşı nasıl davranacakları anlatılır.

Yine sûrede münafıklar konusu gündeme getirilerek müslü-manlar onlar konusunda uyarılır. Sûre bu minval üzere devam eder.

Bu kısa mukaddimeden sonra inşallah sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya çalışalım. Rabbim duyduklarımız, dinlediklerimizle kendisinin istediği gibi iman edip, yine kendisinin istediği gibi bu imanlarımızı amele dönüştürüp hayatımızı düzenlemeyi nasip etsin inşallah.

1: "Elif, Lam, Mim."

Sûrenin ilk âyeti böyle başlıyor. Resûlullah efendimiz peygamber olarak görevlendirildiği andan itibaren, Rabbimizin ben insanların hayatına karışacağım, ben insanlara hayat programı göndereceğim, bu konuda da seni odak nokta seçtim, benim vahyimi insanlara duyuracaksın buyurduğu andan itibaren, sevgili peygamberimiz kendisine Rabbinden gelen her âyeti hiç gizlemeden, hiçbir ilave ve çıkarma yapmadan, Rabbim bana böylece vahyetti diye insanlara haber verdi. İnsanları Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirdi.

1[1] Müslim, Salâtu'l Müsâfirîn: 42, 804.

Tabii ilk dönemler çevresindeki insanlar, O'nun Rabbinden getirdiği bu âyetleri, bu mesajı hemen kabule yanaşmadılar. Reddettiler, itiraz ettiler, karşı geldiler, yalanladılar, alaya aldılar. Allah'ın Resûlüne olmadık şeyler söylediler. Şair dediler, sâhir dediler, kahin dediler, muallem dediler, sen peygamber değilsin dediler, yalan söylüyorsun, bunları kendin uyduruyor ve kendi uydurduğun bu sözleri Allah'a izâfe ederek O'na iftira ediyorsun dediler. Allah elçi göndermez, Allah âyet göndermez, Allah bize arzularını bildirmez, Allah bizim hayatımıza karışmaz, Allah bizden herhangi bir kulluk istemez dediler.

İşte onların bu tür itirazlarına karşılık Rabbimiz, bu mesajın bizzat kendisinden olduğunu anlatmak üzere, insanların akıllarını erdirmek üzere, sûre başlarında bu tür âyetler indiriyordu. Bu sûreyle birlikte Kur'an'ın 29 sûresinin başında Rabbimiz bu tür âyetlerle sesleniyordu.

Kur'an konusunda söz söyleme yetkisinde olan âlimlerimizden kimileri bu âyetler Kur'an'ın ismidir derlerken, kimileri başında geldikleri sûrenin ismidir demişler, kimileri Allah'ın Esmâsındandır, Allah'ın büyük isimlerindendir, kimileri Allah'ın yeminleridir, kimileri dikkat çek-medir, Allah bunlarla kullarının dikkatini çekiyor demişler. Kimileri bu harfleri birleştirerek değişik anlamlar çıkarmaya çalışmışlar. Kimileri bunlar Allah tarafından kullarına birer meydan okumadır demişler.

Bu konuda gerek daha önce tanıdığımız Bakara sûresinin başında, gerekse başka sûreleri tanımaya çalışırken epey bir şeyler söylemiştik, binaenaleyh burada bu kadarla iktifa ediyorum.

2: "Allah, Ondan başka tanrı olmayan, diri, her ân yarattıklarını gözetip durandır."

O Allah kendisinden başka İlâh olmayan tek İlâhtır. Başka yardımcısı yok. Göklerde de yerde de tek İlâh Odur. Göklerde İlâh Allah-tır da yerde başka İlâhlar yoktur. Göklere egemen, İlâh Allah'tır da, yeryüzünde egemen başka İlâhlar yoktur. Semavata etkin, semavat-ta İlâh Allah'tır, insanların Ondan başka söz sahibi İlâhları da yoktur. Namaz konusunda söz sahibi İlâh Allah'tır da, ekonomik konuların düzenlenmesi konusunda da başka İlâhlar yoktur. Orucun, zekâtın İlâhı Allah'tır da eğitiminde başka İlâhları yoktur. Hac konusunda İlâh Allah'tır da evlenme-boşanma konusunda başka İlâhlar yoktur. Göklerde ve yerde, hayatın her bir alanında, varlıkların tümü üzerinde Allah tek İlâhtır, tek egemendir ve kendisinden başka İlâh olmayandır.

İşte İlâh olmanın şartları, işte İlâh olanın özellikleri: O Allah Hayy'dır, hayat sahibidir, diridir. Allah öyle diridir ki tüm dirilikler, tüm dirlikler, tüm dirilişler kendisindendir. Hayatın kaynağı olan, diriliğin kaynağı olan Allah, kendisine iman eden, dâvetine icabet eden, vahyine müracaat eden kullarını da diriltir. O'nun diriltip hayat vermediği hiçbir varlık hayat sahibi olamaz. Çünkü hayat ve ölüm O'ndandır. O'nun diriltmediğini diriltecek olmadığı gibi, O'nun hayat verdiklerini de O'nun izni olmadan hiç kimse öldüremez.

Öyleyse eğer bizler de canlı, dipdiri bir hayata kavuşmak isti-yorsak, dinamik bir yapıya ulaşmak istiyorsak, tek İlâh olan, tek Hayy olan, hayat kendisinden olan Allah'ı İlâh kabul etmek ve boyunları-mızdaki kulluk ipinin ucunu sadece O'nun eline vermek, sadece O'nu dinlemek ve sadece O'na kulluk etmek zorundayız.

Yine O Allah Hayy olmanın yanında aynı zamanda Kayyûm'-dur da. Hayy'dır, hayat sahibidir O Allah ama bu Hayy oluşu da kendisindendir. Hayatı konusunda, varlığı konusunda ve varlığını sürdür-mesi konusunda hiç kimseye muhtaç değildir O Allah. Kendisi Kay-yûm olduğu gibi dini de Kayyûm'dur.

Kayyûm olan Allah'ın yine Kayyûm olan dininin başka hiçbir dine, hiçbir sisteme, hiçbir hayat programına ihtiyacı yoktur. Öyleyse eğer bizler de sadece Allah'ın dinine inanır, sadece Allah'ın hayat programını yaşamaya karar verir ve başka hiçbir dine, başka hiçbir hayat programına ihtiyaç duymadan bir hayat yaşar-sak, o zaman kesinlikle bilelim ki bizler de diriliği elde etmiş olacağız. Peki O'nun İlâhlığını nasıl anlayacağız? Ya da İlâh olarak bildiğimiz bu Allah'ın bizimle diyalogu ne? Nasıl bir ilişki içindedir O Allah bizimle? Yâni bizden ne ister bu Allah? Bakın bundan sonraki âyetinde de onu şöyle anlatır:

«w²[«" _«W¬7 _®5¬±G«M8 ¬±s«E²7@¬" «   @«B¬U²7! «t²[«V«2 «"ÅJ«9

3,4. "Kendisinden önceki Kitapları tasdik eden Hak Kitabı sana indirdi. Önceden insanlara yol gösterici olarak Tevrat ve İncil'i de indirmişti. O, doğruyu yanlıştan ayıran Kitabı indirdi. Doğrusu Allah'ın âyetlerini inkâr edenler için şiddetli azap vardır. Allah güçlüdür, mazlumların öcünü alır."

Bizimle ilişki kurmak, bize vahyini, bize mesajını, bize arzularını, bize yasalarını, bize kendi ulûhiyet ve rubûbiyetini, bize bizden istediği kulluğu aktarmak, anlatmak üzere Allah kitap gönderendir. Allah kitabı hak ile indirendir. Kıyâmete kadar geçerliliği olan, kıyâmete kadar insanlığın tüm problemlerini çözecek olan bu kitabın indirilişi haktır.İnsanlığın problemlerinin tamamının çözümü, bu hak kitapla olacaktır.

İnsanlığın ilki Hz. Adem (a.s)'la başlayan, yeryüzündeki hayat süreci içinde Rabbimiz ilk dönem peygamberlerine sözlü vahiyler ve suhuflar göndermiş, sonra sırasıyla; Tevrat, Zebur ve İncil'i göndermiş, sonra da onların tümünü tasdik edici olarak, topyekün insanlık için hidâyet kaynağı olarak son kitabı, Kur'an'ı gön-dermiştir. Bu kitap, Allah'ın daha önce indirdiği öteki kitapları tasdik edendir. Onların hep-sini doğrulayandır.

Aslında Kur'an'ın tasdik ettiği kitaplar şu anda yahudi ve hıristiyanların ellerinde bulunan ve "Tevrat budur", "İncil budur" diye sahiplenip bağırlarına bastıkları kitaplar değildir.

Bundan önce Rabbimiz Tevrat ve İncil'i de hak olarak, hüden olarak, hidâyet kaynağı olarak, insanlar onlarla yol bulsunlar, hayatlarını onlarla düzenlesinler diye göndermişti. İşte bu son kitap da tıpkı öncekiler gibi hüden linnas olan bir kitaptır.

Bu kitap hüden linnas olan bir kitaptır. Allah Hâdîdir. Allah yol göstericidir.Bu anlamda, Kitaplar ve peygamberler de yol göstericidir-ler. Cenâb-ı Hakk kitaplar ve peygamberler göndererek kullarına hidâyetini ulaştırmıştır. Ve hidâyet herkese açıktır. Yâni Allah'ın kullarına gönderdiği kitapları ***"Hüden linnas"*** dır. Bütün insanlık için hidâyet kaynağıdır. Aslında Kur'an herkese genel mânâda hidâyeti göstermek için inmiştir. Ama bu kitabın hidâyetini kabul etmede, isteyerek bunun hidâyetini seçmede herkes eşit olmayacaktır. Kimileri bununla hiç ilgilenmeyecek, bunu anlamaya yanaşmayacaktır.

Öyleyse insanlar bu Kur'an'a yanaşmadı mı Kur'an kimseye hidâyet edemez. Kur'an'a yaklaşan kişi eğer onunla yol bulmak ister-se ancak O, o zaman hidâyet edebilir. Çünkü ***"Hüden linnas"*** dır Kur'an. Ama ***"Hüden lilmuttakîn"*** dir de aynı zamanda. Yâni herkese yol gösterecek kapasitede değildir. Herkes bununla yol bulmak istemez, herkes buna yol sormaya gelmezse o zaman, o sadece takvalılara yol gösterecek, sadece onlara hidâyet edecektir. Ötekiler için hattâ yine Kur'an'ın ifadesiyle bu kitap kimilerinin zararını, ziyanını artıracaktır.

"Kur'an zalimlerin ancak zararını artırır."
(İsrâ 82)

Demek ki Allah hidâyeti isteyenlere, kitapları, peygamberleri ve diğer hidâyet vesileleriyle hidâyet eder. Allah kullarının kalplerine hidâyete yönelik İnşirâh verir hidâyetine karşı onların kalplerini, zihinlerini açar, onların ellerinden tutar, küfre ve kâfirlere karşı gönüllerine tiksinti yerleştirir, şeytan ve ordularına karşı, onların kalplerindeki korkuyu kaldırıp onun yerine cesaret koyar, cenneti sevdirir, cehennemden nefret ettirir, rızasıyla hoşnut eder, razı olduklarını sevdirir,

namazı, orucu, zekâtı, helâlleri, sevdiklerini sevdirir sevmediklerine karşı kalplerine tiksinti verir. Bütün bu tasarruflar da Rabbimizin hidâyet cümlelerindendir.

Ama Allah'ın kendilerine açtığı kitap ve peygamberler gibi hidâyet kapılarından girmek istemeyen, rahmet kapılarından istifade et-mek istemeyenler, kitapla beraber olmayanlar, peygamberle tanışmak istemeyenler, Allah'ın hidâyet vesileleriyle ilgi kurmayanlar, kendi fiilleriyle, kendi iradeleriyle sapıklığı tercih ettikleri için Allah da onlar için tüm dalâlet yollarını açıvermiş ve artık böyleleri şeytanların, hevâ ve heveslerinin peşine takılıp dünyada da ukba'da da kaybedenlerden olmuştur.

Kadınıyla-erkeğiyle, genciyle ihtiyarıyla, doğulusuyla-bâtılısıyla, Asyalısıyla-Avrupalısıyla, geçmişiyle-geleceğiyle, öncekileriyle ve sonrakileriyle kendisine iman eden, kendisine sarılan, hayatını kendisiyle düzenlemek için başvuran herkesi hakka, doğruya, hidâyete ulaştıracak bir kitaptır bu.

Bir de Furkân'dır Allah'ın kitabı. Furkân fark eden, ayıran anlamınadır. Hakkı bâtıldan bâtılı haktan ayıran demektir. Bir de, fark ettiren anlamınadır. Kitap kişiye yolunu fark ettirir, hayatını fark ettirir. Kitapla beraber olan kişi hayatındaki tüm bozuklukları, tüm şirkleri, tüm bozuk düzenlikleri fark ediverir. Kitabın böyle fark ettirici ve ayırıcı bir özelliği vardır. Hani arabanızla bir yere giderken karanlıkta arabanın farlarını yakıverince önünüz nasıl aydınlanıyor değil mi? Köprüyü, virajı, uçurumu, tehlikeyi nasıl anlarsınız onunla değil mi?

İşte Kur'an da böyle bir Furkân'dır. Olaylara Kur'an'ın gözlüğüyle bakıverdiniz mi o her şeyi size fark ettiriverecektir. Ama Kur'-an'dan habersizsek, olaylara Kur'an'la bakabilecek bir duruma gelmemişsek, aile hayatımızı, toplum hayatımızı, hukukumuzu, eğitimi-mizi kazanmamızı harcamamızı, sosyal ve siyasal yapılanmalarımızı, ekonomik düzenlemelerimizi Kur'an kaynaklı, Kur'an rehberli düzen-lemezsek, tüm bunları Kur'an'ın gözetiminde yapmazsak hiçbir zaman aydınlığa çıkmamız mümkün olmayacaktır.

Evet, Allah'ın kitabı Furkândır. Furkân, Kur'an-ı Kerîm'de değişik anlamlarda kullanılmıştır:

1- Zafer anlamında: "Hani Musa 'ya doğru yola gelirsiniz diye, o kitabı (Tevrât'ı) ve Furkân'ı (zaferi) vermiştik" (Bakara, 53).

2- Dinde insanı sapıklıktan ve şüphelerden çıkarma anlamında: "(O Kur'an ki) insanlara tam hidayettir, doğru yolu ve hak ile bâtılı ayırdeden (dalâletten kurtaran) hükümlerin nice açık delilleridir" (Bakara,185).

3- Kur'an ile eş anlamda: "Furkân'ı, âlemlerin (ilâhi azap ile) korkutucusu olsun diye, kuluna (Hz. Muhammed'e) indiren (Allah'ın şânı) ne yücedir" (Furkân,1)

Müfessir Zemahşeri Bakara suresinin 53. âyetini tefsir ederken Furkân'la ilgili olarak daha değişik anlamlar vermekte ve şöyle demektedir: Yani Musa'ya Tevrat'ı verdik. O Tevrat ki, hem ilâhı bir kitaptır, hem de hak ile bâtılı birbirinden âyırdedendir. Veya ayette geçen Furkân; hüccet, âsâ, yed-i beyzâ ve diğer mucizeler demektir. Yani Hz. Musa'ya bunlar verilmiştir.

Furkân, helâl ile haramı birbirinden ayırdeden ilâhı kanunlar anlamına da alınabilir. Başka bir görüşe göre de furkân, Hz. Musa ile düşmanlarını biribirinden ayırdeden Zafer anlamındadır. Nitekim En-fâl, suresinin 21. ayetinde geçen "Furkân Günü" Bedir'de kazanılan zafer anlamına gelmektedir.

Veya Kur'an, bölüm bölüm, parça parça indirildiği için Furkân olarak adlandırılmıştır.

Demek ki bu kitap Furkân'dır, bu kitap hakkı ve bâtılı ayıran, hakkı ve bâtılı bize tanıtandır, fark ettirendir. Şunu kesinlikle bilelim ki bu kitabı tanımadan, bu kitapla tanışmadan bizim hak ve bâtılı tanıma imkânımız yoktur. Furkân'a ulaşmadan bizim hakkı ve bâtılı tanıyıp, hakka tabi olup bâtıldan uzaklaşmış bir hayata ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. Bir de bu bize şunu hatırlatıyor ki değer yargısı olarak bizim Allah'tan, Allah'ın kitabından başka birilerini kabul etme hakkımız yoktur. Yâni bir şeye iyi, ya da kötü deme yetkimiz yoktur. Haram ya da helâl deme yetkimiz yoktur.

Şu anda birilerine sorsanız hepimiz ayrı ayrı bu iyi, şu kötü deriz. Öyle değil Allah'a soracağız, Allah'ın kitabına soracağız, Furkân'a müracaat edeceğiz. Eğer Allah iyi demişse, Furkân iyi demişse iyidir, kötü demişse kötüdür. "Bana göre bu iş böyledir" Olmaz, sana göre olmaz. Bana göre de olmaz. Ya nasıl olur? Fukana göre olur. Furka-nın dediğine göre olur.

Dikkat ederseniz şu anda demokratik bir hava içinde insanlar herkese her şeyi soruyorlar da Allah sormuyorlar. Problemleri Allah'a sormamanın sebebine gelince, eğer çözümü Allah'ça buldunuz mu artık diğer insanların hayat hakkı

olamayacaktır. Çünkü hak ve bâtılı en iyi halleden Allah'tır, Furkân olan Allah'ın kitabıdır.

Şunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım ki hangi insan ki, hangi toplum ki, hangi aile ki Kur'an'la beraber olur, Furkân'la tanışır, Furkân olan bu kitapla birlikte problemleri çözmeye çalışır, problemlere Kur'an kaynaklı yaklaşmayı prensip edinirse. Bir konuda önce Allah ne diyor? Kur'an ne diyor? Diyerek Allah'ın kitabına müracaat eder ve çözümü Allah'ın kitabında ararsa, Kur'an'la görmeye, Kur'-an'la bakmaya çalışırsa o mutlaka aydınlığa ve hayra ulaşacaktır. Ve bu aydınlığa ulaşması sonunda kendi lehine olacaktır. Yâni dünyada aydın, mutlu bir hayat elde etmiş olacaktır.

Öyleyse ey müslümanlar! Gelin ekonomiyle ilgili bir derdiniz mi var? Ekonomik hayatınızı aydınlığa, düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Hukukunuzu aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? Eğitiminizi düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Aile hayatınızı, toplum hayatınızı, gecenizi, gündüzünüzü, bugününüzü, yarınınızı, namazınızı, orucunuzu zikrinizi fikrinizi dünyanızı, âhiretinizi aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? Çözüme ulaştırmak, düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz, O halde problemlere basîretlerle bakmak zorundasınız. Problemleri kitaba arzetmek ve Furkân'la çözüm bulmak zorundasınız. Başka türlü çözüm bulmanız da huzura kavuşmanızda kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Başka çaresi yok. Bu kitap Furkân'dır. İyiyi-kötüyü, hakkı-bâtılı, doğruyu yanlışı insanlar ancak bu kitapla öğrenebileceklerdir. Çünkü hak-bâtıl konusunda, iyi-kötü konusunda, hidâyet-dalâlet konusunda Allah'tan başka tanım getirecek yoktur. Allah'ın Furkân olan kitabından başka çözüm getirecek yoktur. Çünkü Kayyûm O'dur. Alîm ve Hakîm olan Odur. Alîm ve Hakîm olmayanın Kayyûm olması müm-kün değildir. Kayyûm olmayanın da Rab, Melik ve İlâh olması mümkün değildir.

Allah'ın âyetlerini örtenler, örtbas edenler, Allah'ın âyetlerini gündemlerinden düşürerek bir hayat yaşayanlar için şedît bir azap vardır. Çünkü Allah Azîzün züntikamdır. İnsanlara özgürlük verir. Dünyada dileyen dilediğini yapabilir. Allah'ın âyetlerini gündeme alarak, Allah'ın âyetlerine sarılarak da, Allah'ın âyetlerini örtüp, Allah'ın âyetlerini yok farz edip kendi hevâ ve hevesleriniz istikâmetinde de bir hayat yaşayabilirsiniz. Mü'min de olabilirsiniz kâfir de. Sonucuna kendiniz katlanmak şartıyla dilediğinizi yapabilirsiniz bu dünyada. Ama unutmayın ki Allah'ın âyetlerini örtüp, reddedip onlarsız bir hayat yaşayanlara şedît bir azap vardır. Allah'tan gizlenemezsiniz, kaçıp kurtulamazsınız. Çünkü:

5. "Şüphesiz gökte ve yerde hiçbir şey Allah'tan gizli kalmaz."

Göklerde olanı da, yerde olanı da, gönüllerde olanı da, yerin altında olanı da, rahimlerde olanı da Allah bilir. Allah; bilgisi tam olandır, bilgi kendisinden olandır ve Onun bilgisinin dışında kalan hiçbir şey yoktur. İşte böyle olan ancak İlâh olabilir. Ve hak bir bilgi, hak bir kitap, hak bir yasa da böyle her şeyi bilen, her şey-den haberdar olan bir Allah'tan gelendir.

6. "Ana rahminde sizi dilediği gibi şekillendiren O'dur. O'ndan başka İlâh yoktur, güçlüdür, Hakimdir."

Ve yine O Allah'tır ki sizi rahimlerde dilediği gibi tasvir edip şekillendiriyor. Sizi dilediği şekilde yaratan O'dur. Ana rahimlerinize düştüğünüz andan itibaren sizi koruyan, sizi kademe, kademe şekillen-diren ve mükemmel bir varlık olarak hayat sahnesine getiren O'dur. Sizin renginizi, şeklinizi, biçiminizi, elinizi, aya-ğınızı, yüzünüzü, gö-zünüzü en güzel şekilde biçimlendiren, takdir eden O'dur. Rahimlerde bir tek damla sudan sizi adam eden O'dur.

Nasıl örtülebilir? Nasıl reddedilebilir O Allah? Nasıl olur da tamam ya Rabbi, beni sen yaratmışsın, beni ana rahminde sen şekillendirmişsin, beni sen adam etmişsin ama benim hayatıma karışamazsın diyebilir insan? Nasıl olur da, ey Allah'ım, yaratılışımı sana borçlu olsam da ben hayatıma seni karıştırmıyorum di-yebilir insan? Ben kendi hayatımı kendim belirlerim. Benim hayatımda söz sahibi bildiğim senden başka Rablerim var diyebilir? Yeryüzündeki tüm insanlar O'na kulluğu reddetseler de bilesiniz ki Allah'ın hiç kimsenin kulluğuna ihtiyacı yoktur.

Kendisinden başka İlâh olmayan Allah Azîz ve Hakimdir. Yenilmez ve yanılmazdır. Sadece kendisine kulluk edilir, sadece kendisine boyun bükülür ve sadece kendisinin yasaları uygulanır.

Kendisi Azîz olduğu gibi kendisiyle birlikte olanları izzetli ve şerefli kılan da Allah'tır. Kendisini reddedenleri zelil kılan, onlardan intikam alan da Allah'tır. Hakimdir O. Hikmet sahibidir, hâkimiyet sahibidir. Yaptığı her şeyi hikmetle yapandır ve göklere ve yere, göklerdekilere ve yerdekilerin tümüne egemen olandır.

Acaba O'nun hikmetini, Hâkimiyetini nasıl anlayacağız? Hük-münü bize nasıl aktarmış Rabbimiz?

7. "Sana Kitabı indiren O'dur. Onda Kitabın temeli olan kesin anlamlı âyetler vardır, diğerleri de çeşitli anlamlıdırlar. Kalplerinde eğrilik olan kimseler, fitne çıkarmak, kendilerine göre yorumlamak için onların çeşitli anlamlı

olanlarına uyarlar. Oysa onların yorumunu ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar: "O'na inandık, hepsi Rabbimizin katındandır" derler. Bunu ancak akıl sahipleri düşünebilirler."

O Allah ki sana bir kitap indirdi ve muhkem âyetlerdir o kitap. Onda kitabın temeli olan muhkem âyetler vardır.Onlar kitabın anasıdır. Bir de müteşabihler vardır.

Muhkemleriyle-müteşabihleriyle elimizdeki şu kitabın tüm âyetleri Allah'tandır. Kur'an bütünüyle muhkemdir, bütünüyle müteşabihtir. Hepsinin hak ve doğru olduğuna iman ediyoruz. Bir bütün olarak kitabımızın tüm âyetleri şu anda bize hitap ediyor. Şu anda kitabımızın muhkem ve müteşabih tüm âyetleriyle karşı karşıyayız. Muhkemdi, müteşabihti diye herhangi bir ayırım yapmadan kitabın âyetleri ve onun pratiği olan Rasûlullah efendimizin sünnetiyle karşı karşıyayız. Ve din olarak işte bunlarla sorumluyuz. Kitabı ve onun yorumu, onun teb-yini olan sünneti anlamak ve hayatımızı bu iki temel kaynakla düzenlemekle mükellefiz.

Bunu böylece ortaya koyduktan sonra bu âyet gereği Kur'andaki muhkem ve müteşabih âyetler konusunda epey bir şeyler söylenmiş, ama ben sadece şunu söylemek istiyorum: Muhkem âyetler Kur'an'da inanılıp amele dönüştürülmeleri istenen âyetlerdir. İman edilip amel haline getirilmesi istenen âyetlerdir. Müteşabihler de inanılan ama o konuda amel istenmeyen âyetlerdir. İmanla ilgili ama a-melle ilgili olmayan, imanın konusu ama amelin konusu olmayan âyetlerdir. Meselâ namazı anlatan âyet bizden iki şey ister. İman ve amel. Namaza iman edeceğiz ve namazı ikâme edeceğiz.

Ama cennet, cehennem, melek, cin, ruh, âhiret, sırat, arş, kür-si, yedullah, istivâ, Allah'ın sıfatları gibi sınırlarını çizme imkânımız olmayan, havsalamızın almayacağı konuları anlatan âyetler bizden sadece iman isterler, amel istemezler. Bizden sadece iman etmemiz istenen kitabımızın bu müteşabihlerini muhkemlere havale ederek anlamak durumundayız. Muhkemler müteşabihlerin müfessiridirler. Muhkemler müteşabihler için bize bir çerçeve çizerler, biz onları bu çerçeve içinde anlamaya çalışırız ve de anlayabildiğimiz kadarıyla iman ederiz.

Veya bir başka mânâyla muhkem bir kitabın âyetleridir bu âyetler. Semavat gibi, yıldızlar gibi tahkim edilmiş, Allah tarafından sağlamlaştırılmış, asla birileri tarafından yıkılamayacak muhkem varlıklar gibi bu kitabın âyetleri de tahkim edilmiş sağlamlaştırılmıştır. Hiç kimse ona müdahale edemez, hiç kimse onu iptal edemez, hiç kimse onun âyetlerini kaldıramaz, hiç kimse onun yasalarını iptal

edecek, ondan daha muhkem, ondan daha güzel bir yasa koyamaz. Böyle Allah tarafından tahkim edilmiş sağlamlaştırılmış kalpte olan, kabulde olan, Levh-i Mahfuzdan dünyaya yansıyan bir kitabın âyetleridir bunlar.

Veya bir başka mânâsıyla hayata hakim olan, hayata hükme-den, hayatın tümünde söz sahibi olan bir kitabın âyetleridir bunlar. Zira Kur'an hangi konuda ne diyorsa bu değişmeyen bir yasadır. İyi-kötü konusunda, hayır-şer konusunda, hak-bâtıl konusunda, adâlet-zulüm konusunda, iman-küfür konusunda, cennet cehennem konusunda, hayat-ölüm konusunda tek hakim, tek kıstas bu kitaptır. Kâinatta neler olacağı, İnsanların başlarına nelerin geleceği konularında bu kitap ne demişse, nelerden haber vermişse onlar mutlaka gerçekleşecektir. Çünkü bu kitap hayatın sahibi ve hayatı programlayan bir makamdan gelmektedir. Bilgi kendisinden olan, bilginin kaynağı olan bir Allah'tan gelme bir kitaptır. İşte böyle sözü söz olan, dediği dedik olan ve hayata hakim olan bir kitaptır bu kitap.

Aynı zamanda zaman içinde değeri, hükümleri, yasaları pörsüyüp eskiyip aşınıp değerini kaybetmeyecek bir kitaptır bu kitap. Çünkü bu kitabın yasaları zaman ve mekânla sınırlı değildir. Zamanın kendisini eskitemeyeceği, üzerinden yağmurlar, karlar, boralar geçse de tek yasasına, tek harfine bile halel getiremeyeceği, asla hiçbir gücün ezip bozamayacağı kalpte olan, kabulde olan, Levh-i Mahfuzdan dünya âlemine yansıyan bir yazgının âyetleridir bunlar. Kıyâmete kadar eskimeden tüm insanlığın problemlerini çözebilecek bir kitabın muhkem ve müteşabih âyetleridir bunlar. Ama:

Kalplerinde eğrilik bulunanlar, kalpleri yamuk olanlar aslında kul olarak Allah'ın kitabının muhkemlerine, müteşabihlerine, inanın dediklerine, amel edin dediklerine, iman edin denilene, amele dönüş-türün denilene, kabul edin denilene, uygulayın denilene, tümüyle kitabın âyetlerine, Allah'ın buyruklarına hemen boyun büküp teslim olmaları gerekirken, tamam ya Rabbi! Anladım ya Rabbi! İnandım ya Rab-bi! Teslim oldum ya Rabbi! Uygulamaya başlıyorum ya Rabbi! Diye-cek yerde alçaklar fitne çıkarmak, Allah'ın âyetlerini kendilerine göre yorumlamak, dini kendi hevâ ve heveslerine uydurmak, Allah'ın dinini din olmaktan çıkarmak için onların çeşitli anlamlı olanlarına, birden çok yorumlanma imkânı olanlarına uyarlar, müteşabih âyetlerin peşine düşerler.

Halbuki Allah'ın âyetleri çok açıktır. Böyle yamukluğa yönelmeden samimiyetle, kulluk ve teslimiyet mantığı içinde ona başvuran herkese Allah'ın kitabı hüdendir, açıktır. Ama Kur'an'ın başka yerlerinde görüyoruz ki Rabbimizin bir hikmeti ve biz kulların da imtihanı sebebiyle Rabbimiz kitabında öyle âyetler indirmiş ki o âyetleri bizim havsalamızın alması, duyularımızla algılamamız mümkün değildir. Tabii ilmi tam olan, ilmi eksiksiz olan ve ilmiyle her şeyi

kuşatmış olan Allah'tan gelme bir kitabın âyetlerinin tamamının künhüne vakıf olmamız mümkün olmayacaktır. Onun içindir ki bizi bizden daha iyi bilen Rabbimiz zaten bu âyetlerin künhüne ulaşmamızı da istemiyor bizden. Sadece böylece iman edin diyor. İşte cennet, İşte cehennem, işte Zü'l-Karneyn (a.s), işte Nuh (a.s), işte Ye'cûc Me'cûc. Bunları bilmeniz mümkün değildir. bildiniz mi zaten imtihanın mânâsı kalmaz. Ama işte size bir namaz, işte bir abdest, işte bir oruç, işte bir zina yasağı, işte fâiz yasağı. Bunları bilin, anlayın, iman edin ve amele dönüştürün diyor.

İşte Rabbimiz böylece âyetlerinin kimilerini sadece imanın konusu olarak, kimilerini amelin konusu olarak, kimilerini kabulün konusu olarak, kimilerini uygulamanın, pratiğin konusu olarak kabul edin diyor. Bizler kul olarak, bilgisi sınırlı varlıklar olarak hiçbir fitne yoluna yönelmeyerek, hiçbir eğriliğe, sapıklığa, yamukluğa meyletmeyerek Rabbimizin kitabındaki bu âyetlerinin tamamını kabullenmek tamamına inanıp teslim olmak zorundayız.

Hal böyleyken kimileri Allah'ın dinini bozmak için, Allah'ın âyetlerini tahrif etmek için, kitabın âyetlerini kendi hevâ ve heveslerine göre yorumlayarak kendisini, kendi anlayışlarını, kendi hayatlarını din haline getirmek istiyorlar. Farklı anlamlara gelebilecek, yâni şu anda somut olarak insanların gözleri önüne konulabilmeleri mümkün olmayan, gayba ait olan, bilinmesi mümkün olmayan, sadece imanın konusu olan âyetleri, o âyetlere bir çerçeve çizen, o âyetlerin anlaşılmasında temel kriter olan öteki muhkemleri aşarak, Allah'ın muradını taşarak, Allah'ın istemediği bir hayata ruhsat çıkarmak üzerine farklı yorumlama kavgası veriyorlar. Bunların bu tür âyetleri tefsirde söz sahibi olan muhkemlerden nasipleri yoktur. Ya da kimileri bile bile yapıyorlar bu işi.

Kur'an'ın amele yönelik âyetlerini, muhkemlerini insanlar düz anlamak zorundadırlar. Başkası olmaz. Çünkü, Abdest abdesttir, namaz namazdır zaten. Ama bunun dışındaki konuları öyle karıştırıyorlar ki hep fitne arıyorlar. Veya başka durumlar bulmaya çalışıyorlar. Meselâ kimileri önce kendilerini Allah bana önce şunu anlatmalıdır diye şartlandırırlar ve onun cevabını aramak üzere Kur'an'a başvurur-lar. Yâni şartlı, sınırlı, tahditli özel bir yaklaşım modelidir bu. Peki niye yaparlar insanlar bunu? Yâni neyi hedeflerler bununla?

Ya kendi anlayışlarını, kendi dünya görüşlerini desteklemek için yaparlar bunu, Veya aradıkları sorunun cevabını o tahditte bulmaya çalıştıkları için böyle yaparlar. Meselâ adam demokratiktir, lâiktir ama müslümanlığı da elden bırakmamak çabasındadır. Veya feministtir, ırkçıdır, pragmatisttir, faydacıdır veya hümanisttir, insancıdır. "İnsan hakları" "İnsan sevgisi" diyordur. Bunu temel kabul

etmiştir. Ama bunu Kur'an'ın da desteklemesi gerekmektedir. "Öyle ya Tanrı bundan başkasını emredecek değildir elbette" diyordur dolayısıyla Kur'an'a işte bu duyguyla müracaat etmektedir ve Allah'ın âyetlerine kendi fikrini söyletmektedir. Yâni âyetleri kendi hevâ ve hevesine göre yorumlamaktadır. Halbuki:

Oysa onların yorumunu ancak Allah bilir. Bu kitabın haber verdiği geçmişle ilgili, gelecekle ilgili, yarınlarla ilgili, gaypla ilgili her şeyi bilen Allah'tır. Her şeyin arka planını, perde arkasını bilen sadece Allah'tır. Her şeyin künhünü bilen sadece Allah'tır. Evvelî, evvelin evvelini, ezeli, ezelin ezelini, cenneti, cennet hayatını, cennetteki hûrileri, ğılmanları, ırmakları, köşkleri, cehennemi, cehennemdeki azabı, cehennemin zebanilerini, cehennemin ğassakını, hamimini, arşı, arşı taşıyan, arşı yüklenen melekleri, kürsiyi, yedi kat semayı biz nereden bilebileceğiz? Bunları bilen sadece Allah'tır. Bütün bu konularda Allah bilgisine sahip olmadan kim ne söz edebilecek de? Bütün bunları bilen sadece Allah'tır.

İlimde derinleşmiş olanlar, Allah bilgisine, vahiy bilgisine, kitap ve sünnet bilgisine sahip olanlar, Allah'ın kendilerine açtığı vahiy bilgisini kullukta kullananlar, Allah bilgisiyle kulluk bilincine erenler, kitap bilgisiyle Rablerini tanıyanlar, Rableri karşısında acziyetlerinin şuuruna erenler de derler ki: "Biz O'na inandık. Biz Allah'a ve Ondan gelen kulluk programımız kitaba inandık. Bu kitabın, bu âyetlerin hepsi Rabbimizin katındandır. Bu kitabın muhkem-müteşabih tüm âyetlerini olduğu gibi Rabbimiz katından geldiğini kabul ettik. Kabul ettik ve ona sahiplendik. Bu kitap bizim kitabımız dedik, bağrımıza, başımıza bastık ve gücümüz nispetinde onu okumaya, anlamaya, anlatmaya ve uygulamaya çalışıyoruz. Rabbimizin bu kitap içinde inanın dediklerine iman ediyor, anlayın dediklerini anlamaya çalışıyor, uygulayın dediklerini uygulamaya gayret ediyor, kaçının dediklerinden kaçınıyor, haramlarını haram, helâllerini helâl biliyor, ama bunları sadece söz planında bırakmayarak helâllerini yapmak ve haramlarından da kaçınmak üzere biz bu kitaba iman ediyoruz" derler. Bunu ancak akıl sahipleri düşünebilirler.

Ve işte mü'minlerin özellikleri de bunlardır. Böyle bir özelliğe de ancak akıl sahipleri ulaşabilir. Bakın Rabbimizin Râsihûn diye tarif buyurduğu, Allah bilgisine sahip olan, Allah'la yol bulan, Allah bilgisiyle hidâyete ulaşan bu akıllılar Rablerine şöyle dua edip yalvarırlarmış:

8. "Rabbimiz! Bizi doğru yola erdirdikten sonra kalplerimizi eğriltme, katından bize rahmet bağışla; şüphesiz Sen sonsuz bağışta bulunansın."

Rabbimiz, ey bizim Rabbimiz, bize hidâyet ettikten sonra, bizi hidâyete ulaştırdıktan, bize hidâyet yolunu gösterdikten, bizim hidâyetimizi onayladıktan sonra kalplerimizi eğriltme. Ya Rabbi, kitabınla, kitabının pratiği olan

peygamberinin örnekliliğiyle bizi sırat-ı müstakime ilettikten sonra, biz müslüman olduktan sonra bizim ayaklarımızı kaydırıp kalplerimizi eğriltip yamultma.

Burada mü'minlerin tıpkı günde en az kırk defa Fâtiha'daki yaptıkları duanın aynısını tekrarladıkları anlatılıyor. Fâtihada da öyle diyorduk değil mi? Ya Rabbi bize dosdoğru yolunu göster. Bizi İslam yoluna, sırat-ı müstakime hidâyet et. O yolu bulamamışsak bize göster, bulmuşsak o yolda sabit kadem kıl. Sakın bizi bizden önceki hı-ristiyan ve yahudilerin, şu veya bu şekilde senin dosdoğru yolundan sapıp gidenlerin küfürlerine, şirklerine meylettirme ya Rabbi. Bizi onların durumuna düşürme ya Rabbi. Yâni kitabını, hidâyetini dinlemek, anlamak ve tabi olmak için kendilerine verdiğin kalplerini, kulaklarını, gözlerini kullanmadan yana olmadıkları için kalplerine mühür vurduklarından eyleme bizi ya Rabbi. Kendi tercihlerini onayladıklarından eyleme bizi. Ayaklarımızı kaydırma, kalplerimizi yamultma.

Ve katından bize rahmet ver ey Rabbimiz. Bize katından rahmet gönder ve bizi senin katından gelen rahmetten mahrum bırakma. Bizi dininden, bizi kitabından, bizi peygamberinden mahrum etme ya Rabbi. Çünkü senden gelen rahmet bunlardır. Evet kitap rahmettir, din rahmettir, peygamber rahmettir. Kur'an Rabbimizin rahmetidir. Rahmân olan Allah bize rahmeti gereği Kur'an'ı göndermiştir. Kitabın indirilmesi mahza Rabbimizin rahmetinin eseridir. Peygamberlerin gönderilmesi mahza Rabbimizin rahmetidir. Rabbimiz kullarını karanlıklar içinde bocalar bir vaziyette bırakmak istemediği için kitabını göndermiştir. Hakkı-bâtılı, hidâyeti-dalâleti, doğruyu-yanlışı anlayabil-meleri için kullarına bu kitabı göndermiş ve kendi bilgisiyle kullarını bilgilendirmiştir. Allah bu elçilerini seçip bize göndermeseydi, onları kendi bilgisiyle bilgilendirip bize örnek yapmasaydı biz ne yapardık?

Öyleyse Kur'an'la beraber olan, Kur'an'la hareket eden kişi rahmete hak kazanmış demektir. Rasûlullah rahmeten lil âlemindir. Tüm âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Öyleyse böyle rahmet kaynağı bir elçiyle beraber olan, o elçiyi kendisine örnek alan, o rahmetten istifade etmesini bilen kişilere Allah merhamet edecektir. Yâni anlıyoruz ki sadece Allah'ın merhamet buyurdukları kurtuluşa ere-ceklerdir.

Peki acaba Allah kimlere merhamet eder? Şunu Kur'an'dan kesin olarak biliyoruz ki Allah kesinlikle kâfirlere ve müşriklere merhamet etmeyecektir. Yeryüzünde Allah'ın rahmetinden istifade etmeyi istemeyenlere Allah rahmet etmeyecektir. Allah'ın mü'min kulları bu kapılardan istifade etmişler, ama kâfirler, müşrikler Rablerinin kendileri için açtığı bu rahmet kapılarından istifade etmeyi istememişlerdir. İşte Allah'ın kendileri için açtığı bu rahmet kapılarından istifade

edip Allah'ın istediği şekilde bir hayat yaşayarak bu rahmete hak kazanan mü'minlere merhamet ederken bu rahmete karşı nötr davranan kâfirlere de merhamet etmeyecektir Rabbimiz.

Evet mü'minlerin duaları devam ediyor:

9. "Rabbimiz! Doğrusu geleceği şüphe götürmeyen günde, insanları toplayacak olan Sensin. Şüphesiz ki Allah verdiği sözden caymaz."

Ey bizim Rabbimiz muhakkak ki sen kendisinde şüphe olmayan bir günde insanları toplayacaksın. Kıyâmet gününde, diriliş gününde, hesap kitap gününde hiçbir şüphe yoktur. Şüphesiz ki sen vadinden dönmeyensin, sözünü mutlaka yerine getirensin ya Rabbi.

İşte bir dua modeli. Rabbimizin seçtiği, beğendiği, ey kullarım işte bana böylece dua edin diye kitabında öğrettiği, öğütlediği bir dua modeli. Önceki âyetteki dua modeliyle birlikte söyleyecek olursak, Rabbimizin bize öğrettiği bu dua modelinin ilkinde yaşadığımız şu dünya hayatında müslümanca, hidâyet üzere, sırat-ı müstakim üzere olmayı ve sapmadan, sapıtmadan bu yolda yürümeyi Rabbimizden istememiz öğütlenirken ki bu daha önce de söylediğimiz gibi Fâtiha'da da her gün defalarca Rabbimizden istediğimiz bir duadır, ikincisi de yakînen inandığımız, yüzde yüzden de öte inandığımız toplanma gününde, hesap-kitap gününde bizi dünyada yaşadığımız sırat üzere, İslâm üzere haşret. Bizi rahmetine erdir, bizi cennetine ulaştır anlamına bir dua.

İşte müslümanlar gerçekten her iki konuda da, yâni dünyada müslümanca bir hayat yaşama konusunda da, âhirette yaşadıkları bu hayatın devamı olan cennete ve rahmete ulaşma konusunda da Rablerine muhtaç olduklarının, Rablerinin rahmeti olmadan her ikisine de ulaşamayacaklarının şuuru içinde dua dua Rablerine yalvarıp yaka-rırlar. Bir ömür boyu Rablerine bir dua hayatı yaşarlar.

Ve bundan sonra bir savaş konusu gündeme gelecek. Müslümanlar böyle bir kulluk, böyle bir dua hayatı yaşarlarken birden bire bir savaş ortamında bulurlar kendilerini. Çünkü onların hayatlarını belirleyen kendileri değil Allah'tır. Dünyada Allah için ve Allah'ın belirlediği yasalarla bir hayat yaşayan, Rablerinin tüm emirlerine, arzularına teslim olmuş, iradelerini Rablerine teslim etmiş, Rablerinin seçimini kendileri için seçim kabul etmiş müslümanlar elbette ki kendilerinin tamamen aksine Allah'ı ve O'nun dinini kabul etmeyen, Allah'tan gelen hayat programını kabul etmeyen, kendi hevâ ve heveslerince bir hayat yaşamak isteyen kâfirlerle karşı karşıya geleceklerdir.

Biz ne Allah'ı, ne O'nun kitaplarını, ne O'nun elçilerini kabul et-miyoruz. Biz kendi hayatımızı kendimiz yaşarız. Kendi hayat programımızı kendimiz belirleriz. Kendi kitabımızı kendimiz yazarız. Kendi İlâhımızı kendimiz seçeriz. Kendi örneklerimizi, kendi peygamberlerimizi kendimiz seçeriz. Kendi hukukumuzu kendimiz yaparız diyen kâfirlerle müslümanlar elbette karşı karşıya geleceklerdir. Bu kaçınılmazdır. Çünkü yeryüzünde kâfirler, sırf Allah'a iman ettikleri için Müslümanlardan nefret etmektedir. Öyleyse bilelim ki küfürle iman ehli arasındaki savaş kıyâmete kadar sürecektir.

Yeryüzünde küfür ve iman taraftarı olduğu sürece bu savaş asla bitmeyecektir. Müslümanlar bu savaştan çekilseler bile, hak bâtılla mücâdeleye girmekten vazgeçse bile bâtıl onları yok edinceye kadar bu savaşı sürdürecektir. İmanla küfür tıpkı geceyle gündüz gibidir. Birinin varlığı diğerinin yokluğuna bağlıdır. Onun içindir ki dün de, bugün de kâfir budur. Eğer ellerinden gelse, güçleri yetse, yeryüzünde bir tek müslüman kalmayacak biçimde sizleri dinlerinizden döndürmeye ve sizi yok etmeye çalışırlar. Yeryüzü kâfirlerinin hepsi yeryüzünde müslümanın varlığına asla tahammül edemezler. Hattâ bu kâfirler işte görüyoruz, İslâm'ı hiç bilmeyen, tanımayan sadece adı müslüman olan, sadece atalarından kalma bir kısım âdetleri din diye yaşamaya çalışan insanlara bile tahammül edemiyorlar.

Adı Ahmed, Mehmed gibi müslüman adı olan, ama kafası demokrat ve laik olan insanların varlığına bile tahammülleri yoktur. Yıllardır dünyanın her yerinde müslüman kanı döküyorlar kâfirler. Müslümanlar onlardan bir tek kâfiri öldürdüğü zaman hemen feryadı basıyorlar, bu müslümanlar adam öldürüyor! Bunlar barbarlar diye. Kendilerinin son elli yılda öldürdükleri müslümanın sayısını bile bilmek mümkün değildir. Kendileri oluk oluk müslüman kanı akıtırken, müslümanları yok etmek ve öldürmek için silahlanırken, müslümanları silahtan tecerrüt etmeye çalışıyorlar. Bu kafilerin her çağda tek hedefleri yeryüzünde İslâm'ın ve müslümanların mevcut olmamasıdır.

İslâm'ın ve müslümanın varlığı bu kâfirlerin korkulu rüyasıdır. Bunlar şunu kesinlikle biliyorlar ki, yeryüzünde İslam varsa küfür asla yaşayamaz. Yeryüzünde az da olsa bu dine inanan, bu sistemi uygulayan, Allah'a inanan bir müslüman topluluk bulundukça onlar bâtıl yollardan, zulüm ve fesatlarından asla emin olamazlar. Çünkü müslü-manın varlığı gecenin zifiri karanlığını ortaya çıkaran gündüzün varlığı gibidir.

Onun içindir ki kâfirler yeryüzünde bir tek müslümanın varlığına bile tahammül edemezler ve şu anda tüm çıplaklığıyla müşahe-de ettiğimiz gibi müslümanları yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Hattâ yeryü-

zünde bir tek müslüman kalmayıncaya kadar bizim savaşımız sürecektir diyor adamlar.

Bu savaş kıyâmete kadar sürecektir. İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana bu hep böyle olmuştur. Bu birinci gerçek. Yine tarih boyunca değişmeyen ikinci bir gerçek daha vardır. O da Hz. Adem (a.s)'dan bu yana hiç değişmeyen bu iman-küfür savaşında Allah'a iman eden, Allah safında yer alan müminlerin sayısı her zaman az olurken, Allah'la, Allah'ın diniyle, Allah'ın sistemi ve Allah safında yer alan mü'minlerle savaşa tutuşanlar, Allah taraftarlarına hayat hakkı tanımayan kâfirler sayısal yönden, güç yönünden her zaman fazla olmuştur.

Tarihte iman ve küfür cephesinin ilk oluştuğu Hz. Adem (a.s) ın torunlarından Hz. Nuh (a.s) döneminden günümüze kadar çok az istisnai durumlar hariç bu hep böyle olmuştur. Kâfirler mü'minlerin üç-beş katı olmuşlardır. Kâfirler karşısında iman cephesi gerek sayısal, gerek ekonomik, gerek siyasal ve gerekse askeri güç olarak hep azınlıkta olmuşlardır. Rabbim işte bu azınlıkta olanlara şöyle buyurmuştur: Ey kullarım, ey benim mü'min kullarım, ey tercihlerini benden yana kullanan, iradelerini bana teslim eden kullarım. Haydin benim ve dinim uğrunda, benim ve sizin düşmanlarınızla, benim safımda, benim desteğimde savaşın. Size hayat hakkı tanımayanların yeryüzün-de fitne ve fesatları bitene kadar onlarla savaşın. Siz benim emrimle yürüyün, ben sizin arkanızdayım. Endişe etmeyin, ben sizi mutlak galip getireceğim. Bakın bundan sonraki âyetlerinde de bu konuyu şöyle gündeme getirir.

Yeryüzünde güçlerine, kuvvetlerine güvenerek Allah'a kafa tutan, Allah taraftarlarına hayat hakkı tanımayan kâfirlerin Allah safında yer alan mü'minler karşısında mutlak akıbetlerini gözler önüne seren bir âyet. Safında yer alan mü'minlere destek, kâfirlere de müthiş bir tehdit oluşturan bir âyetle söze başlıyor Rabbimiz. Ama yine Rahmeti bol olan Rabbimizin sonsuz rahmeti, merhameti gereği kâfirlerin kiminle savaştıkları konusunda akıllarını başlarına getirici ve kesin helâk olacakları Rableriyle tutuştukları bu savaştan vazgeçirici bir muhtıra, bir ültimatom, bir uyarıdır bu. Müslümanlara da, ey müslümanlar, sizler kiminle beraber olduğunuzu, kimin safında savaştığınızı, kimin desteğinde olduğunuzu iyi anlayın, her şart altında Allah'ın mutlak galip geleceğini iyi bilin de kâfirlerle her şart altında savaştan geri durmayın. Böyle bir savaşta zâhirî güç ve kuvvet sahiplerinin yanında de-ğil de yalnız Allah safında yer alın diyen bir âyet. Bakın Allah şöyle buyuruyor:

10. "İnkar edenlerin malları ve çocukları, Allah'a karşı onlara bir şey sağlamaz. İşte onlar ateşin yakıtlarıdır."

Kâfirlere, Allah düşmanlarına Allah'la tutuştukları bir savaşta ne malları-mülkleri, ne çoluk-çocukları, ne aileleri-aveneleri, ne askeri güçleri, ne siyasal ve ekonomik güçleri, ne devletleri, saltanatları Allah'a karşı onlara hiçbir fayda sağlamayacaktır. Allah'a karşı hiçbir işe yaramayacaktır bunlar.

İfadeye dikkat ettiniz mi bilmem? Allah'a karşı onların hiçbir şeyleri bir fayda sağlamayacaktır diyor Rabbimiz. Ne anlıyoruz bundan? Demek ki bu savaş Allah'la kâfirler arasında gerçekleşmektedir. Demek oluyor ki gerek geçmişte, gerek şu anda, gerekse gelecekte kâfirlerin savaşları sadece karşılarındaki mü'minlerle olmuyor. Kâfirlerin karşısında savaşan sadece mü'minler değildir. Unutmayalım ki müslümanlarla savaşanlar karşılarında Allah'ı bulmaktadırlar. Evet dün de bu böyle olmuştur, bugün de böyledir, yarın da böyle olacaktır.

Öyleyse şu anda kâfirler yeryüzü müslümanlarına ne kadar işkence yapmayı hedeflerlerse hedeflesinler, ne kadar da müslüman-ları zayıf ve yardımcısız görerek tüm plan ve programlarını müslü-manları topyekün yeryüzünden silmeye yönelik yaparlarsa yapsınlar, bilesiniz ki, onlar da bilsinler ki, tüm hıristiyan ve yahudiler müslü-manlarla giriştikleri bir savaşta karşılarında ilk önce Allahu Teâlâ'yı bulacaklardır. Yâni bu savaşta ilk önce Allahu Teâlâ kendi zatıyla ve azametiyle vardır ve müslümanları koruyacak, müslümanlara yardım edecek ve tüm kâfirlerin de kökünü kazıyacak ve işlerini bitirecektir.

Müslümanlarla karşılaştıkları savaşta müslümanlara karşı kâfirlerin malları, mülkleri, sayısal ve siyasal güçleri hiçbir işe yarama-yacaktır demiyor da Rabbimiz, Allah'a karşı onların hiç bir güçleri onları kurtaramayacak diyor. Öyleyse bu savaş kâfirlerle müslümanlar arasında değil, kâfirlerle Allah arasında yapılan bir savaştır, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayacağız. Meselâ şu anda farz edin ki tüm dünya kâfirleri toplansalar. Yahudi dünyasıyla, hıristiyan bloğuyla, ateistiyle, Mecusi'siyle, sabiî'siyle, lâiğiyle, demokratıyla tüm dünya kâfirleri ellerindeki tüm siyasal, askeri ve ekonomik güçleriyle, toplarıyla, tanklarıyla, füzeleriyle, teknolojileriyle saf bağlasalar ve karşılarında da sadece üç müslüman olsa. Üç beş tane gariban, silahsız müslümanla savaşa tutuşsalar. Unutmayın ki bu üç gariban müslü-man yalnız değildir. Onların safında Allah vardır.

İşte Nuh (a.s) Kendisine inanmış üç beş gariban insan ve karşılarında tüm toplum. İşte Lût (a.s). Sadece iki kızı var yanında, başka hiç kimse yok ve karşılarında tüm toplum. İşte Bedir ve işte İslâm tarihinin diğer savaşları. Hepsinde sayısal dengesizliğe rağmen galip gelenler hep Allah taraftarları, mağlup olanlar da hep Allah düşmanlarıdır.

Rabbimiz bu âyetleriyle biz müslümanlara şunu anlatıyor: Ey müslümanlar, az mısınız? Ailenizin içinde azlığınızdan mı şikâyet ediyorsunuz? Toplumunuzun içinde azlığınızdan mı yakınıyorsunuz? Dünyada azlığınızı mı dile getirmeye çalışıyorsunuz? Unutmayın ki Allah sizinle beraberdir. Kâfirler de bilmeliler ki karşılarında sadece üç beş tane gariban müslümanla savaşmıyorlar. Savaşları Allah'ladır onların. İşte bu âyetlerin bilincine eren, var mı Allah'la bana yan bakan? diyebilecek bir şekilde güç kaynağıyla irtibata geçebilen dünyada bir tek kişi bile olsa bir müslümanın sahip olduğu izzet ve şerefi, tek başına Allah'la tüm dünyaya meydan okuyabilecek cesaret ve imanı bir düşünün. Ve yine onun karşısındaki dev güçleriyle kâfirlerin zillet ve eziklikleri bir tahayyül edin. Yâni mü'minin iç dünyasında yaşadığı galibiyet ve zaferi, kâfirin de iç dünyasında barındırdığı hezimeti ve kahroluşu bir tasavvur edin.

Tabi bu âyetleri tanıyan, bu âyetlerin bilincine eren, bu âyetleri kuşanan ve karşısındaki kâfirlere de bu âyetleri silah olarak çevirebilen müslümandan söz ediyorum. Ama maalesef bugün Rablerinin bu âyetlerinden habersiz bir hayat yaşayan, kendileri habersiz olduğu için kâfirlere de bunları duyurmaktan âciz olan müslümanlarda heyhat ki bu izzet ve şerefi görmek mümkün değildir.

Ne yazık ki kitapsız yaşamaya, kitapsız düşünmeye mahkum olmuş müslümanlar güç kaynaklarıyla irtibatları kesildiği için maalesef tüm kâfirlerden korkar duruma gelmişlerdir. Cesaretleri kalmamış, Rablerine güvenleri sarsılmış ve zillet içinde bir hayata razı olmuşlardır. Halbuki siyasal, ekonomik ve askeri güçleri ne olursa olsun, nüfusları 6 milyar değil 60 milyar da olsa, bugünkü teknolojik güçlerinin 100 mislini de ellerinde bulundursalar, söyleyin bana Allah'la girişecekleri bir savaşta kim galip gelecek? Sonunda kim kazanacak bu savaşı? Allah'la baş etmeleri mümkün mü bu kâfirlerin? Hayır hayır kesinlikle bilesiniz ki onların hiçbir şeyleri onlara bir fayda sağlamayacak ve kesin helâk olacak olanlar onlardır. Dünyada böyle bir helâk yasasından kurtulamadıkları gibi:

Öbür tarafta da ateşin yakıtı, cehennemin tutuşturucusu olmaktan kurtulamayacaklardır onlar. Dünyada Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla savaşmanın ne demek olduğunu anladıkları gibi âhirette de cehennemi boylayacaklardır onlar.

İyi bilin ki, mü'minlere hayatbahş olan, müslümanları dirilten, kâfirleri de kahreden bu âyetlerin indiği dönemde Medine'de üç beş gariban müslüman vardı. Rasûlullah efendimizin etrafında, Allah'a Allah'ın istediği kulluğu icra edebilmek için toplanmış beş on gariban, silahsız, güçsüz kuvvetsiz müslüman vardı, ve karşılarındaki tüm dün-ya da kâfirdi.

Şu anda da dünyadaki müslümanların askeri, siyasal ve ekonomik güçleri bellidir. Ve yine yahudi'siyle, hıristiyanıyla, yerlisiyle, ya-bancısıyla, ateistiyle, laiği'yle, mecûsî'siyle, Budist'iyle, şinktost'iyle, sabiî'siyle, siyasal ve askeri güçleriyle küfür dünyasının gücü de belli. Peki acaba bu iş nasıl olacak? Bu kadar güçlü dünya kâfirleri karşısında müslümanlar nasıl galip gelecekler? Bu imkânlarıyla, bu güçleriyle bu müslümanlar acaba bu kâfirleri nasıl mağlup edecek? diye düşünürken, zorlanırken bakın Rabbimiz tarihten bir örnekle bunun çok kolay olduğunu şöylece anlatacak:

11. "Bunların tutumu Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin tutumu gibi ki, âyetlerimizi yalanladılar da Allah onları günahlarından dolayı yok etti. Allah'ın cezalandırması şiddetlidir."

Tıpkı Âl-i Firavunda, Firavun toplumunda, Firavun ailesinde olduğu gibi. Hatırlayın Firavun toplumunu. Firavunun gücünü, kuvvetini, saltanatını, ordusunu, askerî ve siyasal gücünü hatırlayın. Yeryüzünün en süper gücüne sahip olan Firavun karşısında savaşan Mûsâ ve Harun (a.s)'ları gözlerinizin önüne getirin. Firavun ve toplumuna karşılık iki insan ve onların yanında henüz açıktan açığa onları desteklediklerini bile açıklayıp ilân edemeyen, yıllar yılı Firavun sisteminin köleleştirdiği, dinlerini, imanlarını, namuslarını, iffetlerini, her şeylerini kaybetmiş üç beş gariban İsrâil oğullu var. Firavunun elinde dünyanın en süper, en güçlü ordusu var, düzenli askerleri var, devleti var, saltanatı var. Peki ne oldu? Sonuca bir baksanıza. Kim galip? Kim mağlup?

Onlardan önceki Nuh kavmine, Âd kavmine, Semûd kavmine, Lût kavmine, Medyen'lilere, Eyke'lilere bakmaz mısınız? Güçlerine, kuvvetlerine güvenerek, Allah'la, Allah'ın elçileriyle, Allah elçileri safında yer almış mü'minlerle savaşa tutuşan bu toplumların korkunç âkıbetlerini görmez misiniz? Onları anlatan Rabbinizin şu kitabının sûreleri arasında gezinti yapmaz mısınız? Haberiniz yok mu kitabınızdan? Ne yapmışlar onlar? Nasıl olmuş âkıbetleri?

Onlar Allah'ın âyetlerini yalanladılar. Allah'ın âyetlerini kale almadılar, yok farz ettiler, âyetlerin üzerini örterek, âyetleri gündemle-rinden düşürerek bir hayat yaşadılar. Kendi âyetlerini, kendi yasalarını Allah'ın âyetlerine tercih ederek bir hayat yaşadılar da Allah da bu gü-nahları, bu isyanları sebebiyle onları yakalayıp muaheze ediverdi. Ağızlarının paylarını veriverdi.

Firavun ve benzerleri Allah'ın âyetlerini yalan saydılar da Allah da onları yakalayıverdi. Peki Allah Firavunu nasıl ve neyle yakaladı? Üstelik tutulmaz bir şeyle, suyla yakaladı Allah onu. Su aslında kendi-si tutulmaz bir şeydir. Elinize

alırsınız, yoktur yâni su. Allah, sıkışmaz, tutulmaz bir şeyle yakalayıverdi Firavunu. Allah yakaladı mı tam yakalar.

Bazen bir rüzgarla, bazen bulutla, bazen bir ses, bir sayha, bir çığlıkla, bazen suyla, bazen bir sinekle, bazen bir denizle, bazen birkaç tane melekle, bazen anayla babayla, bazen zalim idarecilerle, bazen azgın tâğutlara, bazen A.B.D. ile, bazen çekirgeyle, bazen kavurucu bir rüzgarla, bazen bir sayhayla, bir titreşimle, bazen bir sarsıntı, bir zelzeleyle, bazen ekonomik, sosyal veya ailevî hastalıklarla ya da işte böyle suyla yakalayıverir Allah. Tarih bunun şahitleriyle doludur. Allah'la savaşa tutuşan zalimlerin hepsi de sonunda mağlup oldular. Hepsi de ellerindeki güç ve kuvvetlerinin, imkân ve saltanatlarının hiç bir işe yaramadığını gördüler. Hiç birisi Allah'ın âyetlerini yalanlamalarının ve onlarla savaşa tutuşmalarının karşılığı olarak Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu azaptan kurtulamadılar.

Allah onların her birini farklı bir yakalama usulüyle yakalayı-verdi. Ne oldu? Baş edebildiler mi Allah'la? Kurtulabildiler mi Allah'ın yakalamasından? Hani güçlüydüler? Hani düzenli orduları vardı? Hani ekonomik ve siyasal güçleri vardı? Hani karşılarındaki müslümanlar güçsüzdü? Hani orduları, askerleri, silahları yoktu? Hani yalnız ve korumasızdılar? Hani tanklarıyla ezip geçeceklerdi? Hani bu ülkede Rabbiniz benim, benim yasalarım hakim olacak diyordu Firavun? Hani Allah'ın mülkünde Allah'a ve müminlere hayat hakkı tanımıyordu? Hani Allah kullarının Rabbim Allah demelerine izin vermiyordu? Ne oldu sonuç? Allah safında yer alanlar, tercihlerini Allah'tan yana yapanlar az da olsalar galip, kâfirlerse zillet ve horluk içinde geberip gittiler. Elbette öyle olacaktı. Çünkü:

Allah azabı, ikabı, yakalaması, hesap sorması çok şedît olan-dır. Öyleyse sen o kâfirlere de ki peygamberim, buyurarak bundan sonraki âyetinde Rabbimiz Peygamberinin ve onun şahsında kıyâmete kadar bu kitaba kendi kitabı gözüyle bakan, bu kitap benim kitabımdır diyerek bu kitabı eline alan, bu kitabı okuyan, hayatını bu kitapla düzenlemeye çalışan hepimizin bu âyetlerin değerlendirmelerinin sonunda kâfirlere dönüp şunu dememizi istiyor. Ey peygamberim ve ey kıyâmete kadar benim safımda yer alıp benimle birlikte benim düşmanlarımla savaşan müslümanlar. Kâfirlere deyin ki:

12. "Ey Muhammed! İnkâr edenlere: "Yenileceksiniz, toplanıp cehenneme sürüleceksiniz orası ne kötü döşektir"de."

Ey kâfirler, mutlak sûrette yenileceksiniz, mutlak sûrette mağlup olacaksınız ve cehennemde toplanacaksınız. O cehennem ne kötü bir barınak, ne kötü bir döşektir.

Ayetten anlıyoruz ki bu sözü bize Allah söyletiyor. Kâfirlere bu-nu dememizi, duyurmamızı bizden Allah istiyor. Rasûlullah efendimi-zin, ashabının ve kıyâmete kadar onların yolunda yürüyen Müslüman-ların kâfirlere bunu demesini bekliyor Allah. Yenileceksiniz, mağlup olacaksınız ve cehennemi boylayacaksınız ey kâfirler. Yeryüzündeki iman küfür savaşının yasasıdır bu. Bu yasayı Allah koymuştur ve Allah'ın koyduğu yasada asla değişme olmayacaktır.

Öyleyse gelin ey kâfirler, Allah'la ve Allah dostlarıyla savaş-maktan vazgeçip müslüman olun da dünyanız da güzel olsun âhireti-niz de güzel olsun. Bunu demek zorundayız onlara. Rabbimiz, kendisinden başka hiç kimsenin ölümden ve hesaptan kurtulması mümkün olmayan Rabbimiz, rahmeti gereği kâfirleri tekrar tekrar uyarıyor ve bizim de uyarmamızı istiyor. Öyleyse bizler de bunu kâfirlere diyelim inşallah. Tabi önce kendimize sonra da onlara diyelim. Kendisine diyemeyenlerin onlara bir şey demesi elbette mümkün olmayacaktır.

13. "Karşı karşıya gelen iki topluluğun durumlarında sizin için ibret vardır; biri Allah yolunda savaşanlardır, diğeri, inkârcılardır ki, bunlar karşı tarafı gözleriyle kendilerinin iki misli görüyorlardı. Allah dilediğini yardımıyla destekler. Bunda görebilenler için ibret vardır."

Muhakkak ki karşı karşıya gelen, karşılıklı saf bağlayan iki fie'-de, iki grupta sizin için bir âyet, bir ders, bir ibret vardır. İki grup var karşı karşıya gelmişler. Bu gruplardan biri Allah yolunda, Allah safın-da, ötekisi de Allah karşısında. Bir grup Allah dostu, öteki grup Allah düşmanı. İşte Bedir savaşı veya Hz. Adem'den bu yana tarihin her bir döneminde gerçekleşmiş bir iman küfür savaşı. Herhangi bir sa-vaş. Bu iki fie'nin karşı karşıya geldiği o savaş ortamında, Allah düşmanı olarak Allah karşısında yer almış kâfirler karşılarındaki Allah taraftarı mü'minleri sayıları-nın, güçlerinin iki katı görüyorlar. Sayısal ve güç yönünden çok azınlıkta olan mü'minler kâfirlerin gözünde iki katı gösteriliyor.

Aslında sayıları azdır mü'minlerin ama Allah kâfirlerin gözünde onları fazla gösteriyor. Ve müslümanlar da o kâfirleri mevcut sayılarından ve güçlerinden çok daha az görüyorlar. Allah onlara da kâfirlerin sayılarını az gösteriyor. Savaş ortamında Rabbimiz mü'minlerin kalbine cesaret verirken, kâfirlerin kalplerine de korku salıveriyor. Böylece Rabbimiz istediklerini az, istediklerini çok göstererek dilediklerini teyid edip güçlendiriyor

Dilediklerini az, dilediklerini çok gösteren, dilediklerini güçlü, dilediklerini güçsüz gösteren Allah'tır. İstediklerini destekleyip galip getiren, dilediklerini mağlup eden Allah'tır. Muhakkak ki işte bunda ilim sahipleri , basiret sahipleri

için, Allah ilmine, vahiy bilgisine sahip oldukları için görüşleri keskin ve İsabetli olanlar için, hadiselere Allah gözlüğüyle bakabilenler için büyük ibretler vardır.

Öyle değil mi? Düşünün, böyle bir ortamda, böyle na müsait şartlar altında, kendilerinden sayıca, silah ve teçhizatça çok çok güçlü olan bu kâfirler güruhu karşısında mü'minlerin galip gelebileceklerini kim kabul edebilirdi? Kim ihtimal verebiliyordu buna? Allah'ın dâvetine, Rasûlullah'ın çağrısına uyarak Allah düşmanlarıyla savaşmak üzere oraya gelmiş müslümanların kalplerinde bile henüz belki de böyle bir zafer kazanma ümidi yoktu. Ama Allah'ın yardımıyla zafer gerçekleşiyordu.

Tıpkı bu konuda gerçekleşmiş Allah yasası gereği daha önce Talût Câlut arasında gerçekleşmiş savaşta düşman karşısında sayıları çok çok az olan müslümanların hiç kimsenin savaşı kazanabileceklerine ihtimal vermemesine rağmen Allah'ın desteğiyle savaşı kazandıkları gibi. Tarihin her döneminde müslümanlıklarının farkında olan müslümanlara Allah yardım etmiş ve zaferi kazananlar az da olsa hep müslümanlar olmuştur.

Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz, dünya hayatıyla âhiret hayatının bir değerlendirmesini yapacak. Dünya hayatla âhiretin bir mukayesesi yapılırken, aynı zamanda Allah'ın istediği şekilde âhireti tercih eden, âhireti kıble edinen ve tüm plan ve programını âhiret hesabına yapan, gözlerini bu fâni dünyadan âhirete çeviren mü'minlerin özellikleri de gözler önüne serilir.

Gerçekten şu dünya hayatı, şu alçak, şu denî hayatı en güzel değerlendiren âyetlerden birisi Âl-i İmrân sûresinin 14. âyetidir. Dünyayı da âhireti de en güzel tanımlayan bir âyet. Allah bu âyetiyle bize hem dünyayı hem de âhireti tanıtıyor. Çünkü dünyanın da âhiretin de sahibi Allah'tır. Dünyayı da, âhireti de yaratan, dünyayı da, âhireti de en iyi bilen Allah'tır. Dünyadan bir parça olan insanı da en iyi bilen Allah'tır. İnsanın dışındaki varlıkları da en iyi bilen, tanıyan onların yaratıcısı olan Allah'tır.

Öyleyse bu konuda ve her konuda eksiksiz bilen Allah'ın tanımı en güzel tanımdır. Allah'ın yargısı en doğru, en gerçek yargıdır. Öyleyse ey insanlar, gelin bilmeyen, tanımayan, bilgisi tam ve mükemmel olmayan, Allah bilgisine muhtaç cahilin cahili olan zavallı kullar olarak Allah bilgisini, Allah tanımını, Allah'ın değer yargılarını bir kenara alarak kendi hevâ ve heveslerimizle bir dünya ve âhiret tanımı yapmaya kalkışmayalım. Kendi kendimize dünya ve âhiret konusunda bir değer yargısı koymaya ve hayatımızı kendi kendimize belirlediğimiz bu değer yargısına bina etmeye, buna göre bir hayat kurmaya kalkışmayalım. Kendi

kendimize bir dünya-âhiret dengesi kurmaya kalkışmayalım. Gerek dünya konusunda, gerek hayat konusunda, hayat programı konusunda, gerek âhiret konusunda, gelecek konusunda ve her tür konuda Allah bilgisiyle hareket etmeyenler, vahye müracaat etmeyenler kesinlikle bilelim ki yanılacaklardır. İşte her şeyin en doğrusunu, en iyisini bilen, bilgisi tam olan Rabbimiz, bizim en çok yanılgı içinde olduğumuz konumuyla bizi aldatan dünya hayatını ve âhiret hayatını bakın bize şöyle anlatıyor:

14. "Kadınlara, oğullara, kantar kantar altın ve gümüşe, nişanlı atlar ve develere, ekinlere karşı aşırı sevgi beslemek insanlara güzel gösterilmiştir. Bunlar dünya hayatının nimetleridir, oysa gidilecek yerin güzeli Allah katındadır."

İnsanlara arzular, istekler, tutkular, şehvetler ziynetli gösterildi, süslü gösterildi. Peki neymiş bunlar? Neymiş bu insanlara süslendirildikleri için insanların ilgilerini çekip iştahlarını kabartan şeyler? Kadınlar, oğullar, altınlar, gümüşler, atlar, arabalar, fiyatlar, muratlar, marklar, dolarlar, develer, davarlar, ekinler, evler, bağlar, bahçeler. İşte dünyada insanlara güzel gösterilen, insanlar için dünyada süslenen şeyler bunlardır. İşte bunlar dünya hayatının geçici, solucu, bitici metaıdırlar, geçimliğidirler. Bunların hepsi bir gün gelecek ve bitecektir. Halbuki Allah yanında olanlar, Allah katında olanlar ise bitmeyecek, tükenmeyecek, ölmeyecek, solmayacak ebedî güzelliklerdir. Allah'ın yanında çok güzel bir hayat var. İnsanlara dünyada süslü gösterilen, güzel gösterilen bu fâni metalardan, bu süslerden, bu kadınlardan, bu oğullardan, bu atlardan, arabalardan çok daha güzel şeyler hazırlanmıştır. İşte bakın o hazırladıklarını Rabbimiz şöyle anlatıyor:

15. "Ey Muhammed, de ki: "Bundan daha iyisini size haber vereyim mi? Allah'a karşı gelmekten sakınanlara, Rab'lerinin katında, altlarında ırmaklar akan ve orada temelli kalacakları cennetler, tertemiz eşler ve Allah'ın rızası vardır. Allah kullarını hakkıyla görücüdür."

Size sizin için süslenmiş, ziynetlenmiş olan bu geçici, bu sonlu dünya hayatından daha güzelini, daha üstününü, daha kalıcı ve değerlisini haber vereyim mi? Kadınıyla-kızıyla, atıyla-arabasıyla, altınıyla-gümüşüyle, elmasıyla-armuduyla, bağıyla-bahçesiyle bu dünyadan daha hayırlısını size haber vereyim mi? Peki yâni şu anda uğrun-da her şeyimizi fedâ ettiğimiz, bir ömür boyu elde etmek için çırpındı-ğımız bu dünyadan ve dünyadakilerden daha mükemmel, daha hayırlı ne olabilir ki? Bu dünyanın şu güzelim kadınlarından daha güzel, daha hayırlı, daha ilgi çekici, bu dünyanın erkeklerinden daha değerli ne olabilir ki? Şu anda bakıp bakıp sevindiğimiz, göz aydınlığımız bu dünyanın oğullarından, kızlarından daha hayırlı ne olabilir ki? İnsanların şu anda kıbleleştirip hedef bildikleri, elde etmek

için gecelerini gündüzlerine katarak bir ömür boyu çırpındıkları bu dünyanın altınından-gümüşünden daha kıymetli ne olabilir ki? Sayesinde insanların saygınlık kazandıkları bu dünyanın evinden-barkından, bağından-bahçesinden, villasından-köşkünden daha meftun edici ne olabilir? Mükemmel görünümlü otomatiğin otomatiği altımızda süzülüp giden bu dünyanın arabalarından, uçaklarından, gemilerinden daha güzel ne olabilir?

Bizim için bütün bunlardan daha değerli, daha hayırlı, daha güzel ne olabilir ki Allah bunlardan daha güzellerinden söz ediyor? Halbuki dünyada şu sayılanlara ne kadar muhtacız bizler değil mi? Bütün bunlar dünyanın, hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır. Bunlarsız bu hayatı yaşamamız mümkün değildir. Bunları göz ardı edersek bu hayat çekilmez olur. Bunlarsız bu hayatı yaşamak mümkün değildir.

Yâni şöyle demek Allah dininde caiz değildir: Madem ki bu kadınlar değersizdir, madem ki onlardan daha değerlileri vardır, öyleyse Allah katında hayırlı olmayan bu kadınlarla hiç evlenmemeliyiz. Allah'ın hayırsız dediği bu kadınlarla asla beraber olmamalıyız. Madem ki bu dünyanın oğulları-kızları, evlâtları hayırsızdır, öyleyse hiçbir zaman çoluk-çocuk sahibi, evlâd-u ıyal sahibi olmamalıyız. Oğuldan-kız-dan uzak bir hayat yaşamalıyız. Madem ki altının-gümüşün Allah katında hiçbir hayrı, hiçbir değeri yoktur, öyleyse parasız-pulsuz, altın-sız-gümüşsüz bir hayat yaşayalım. Atımız-arabamız, ekinimiz, tarla-mız, tapanımız, bağımız, bahçemiz, koyunumuz, devemiz, meyvemiz, sebzemiz olmasın. Bunların hiçbirisine sahip olmayalım demek Allah'ın dinine, Allah'ın rızasına uygun bir anlayış değildir. Dünya hayatının devamı için, dünyada Allah'ın bizden istediği kulluğun idamesi için elbette bunlara da ihtiyaç vardır.

Çünkü yeryüzünde Allah'ın istediği hayatın devamı bunlara bağlıdır. Yeryüzünde insan neslinin devamı kadınla erkeğin bir araya gelerek Allah'ın istediği biçimde bir beraberlik kurmalarına ve onlardan doğacak çocukların varlığına bağlıdır. Hayatın devamı yenilip içilecek maddelerin varlığına bağlıdır.

Ama Allah diyor ki ey kullarım, bilesiniz ki sizin için bunlardan daha hayırlı, bunlardan daha değerli şeyler vardır. Bunlar da hayat için gereklidir ama, bunlardan çok daha hayırlı olan şeyler vardır. İşte Allah diniyle Allah dışındakilerin dinlerinin ayrıldığı, ayrıştığı nokta burasıdır. İşte Allah'ın değer yargılarıyla Allah'tan başkalarının değer yargılarının ayrıştığı nokta burasıdır. İşte Allah'ın hayata, dünyaya ve dünyalıklara bakışıyla Allah'tan başkalarının bakışının ayrıldığı nokta burasıdır. Allah'ın hayat programıyla, Allah'ın yoluyla, Allah'ın diniyle başkalarının yolunun, başkalarının hayat programlarının ayrıldığı nokta. İman

yoluyla başka yolların kesiştiği nokta. İman yoluyla iman karşıtı yolların temel farkı işte buradadır.

Allah dininin dışındaki dinler, Allah yolunun dışındaki yollar, Allah sisteminin dışındaki sistemler, programlar için hayat bu dünyadan ve sayılardan ibarettir. Onlar sadece bu sayılanları hedef alırlar. Tüm plan ve programlarını bu sayılanlar üzerine bina ederler. Hayatta kabul ettikleri değerler sadece bunlardır. Kadın onlar için kıbledir, para onlar için hedeftir, altın-gümüş onlar için hedeftir. Tüm hayatları, tüm endişeleri, paraya-pula, altına-gümüşe, ulaşmaktır. Bunlara ulaşmak onlar için bu dünyada her şeydir.

Ama Allah'ın dininde, Allah'ın yolunda, Allah'ın hayat progra-mında böyle değildir. Allah'ın değer yargısına göre tamam, dünyada bunlar da olmalıdır, bunlara da ihtiyaç vardır, ama bu dünyada hedef sadece bunlar değildir. Bunlar her şey değildir. Bunlarla beraber bunlardan daha hayırlıların, bunlardan daha üstünlerin varlığına da iman vardır Allah'ın dininde. Bakın bu hayırlıları âyetin devamında Rabbi-miz şöylece anlatıyor:

Muttakiler için, Allah'ın dininin bilincinde olanlar, Allah'a kulluk-larının, Allah'a karşı sorumluluklarının şuurunda olanlar, Allah'ın koruması altına girenler, velâyetlerini Allah'a verenler, Allah'ın kitabıyla birlikte olanlar, kitapla yol bulanlar, hayatlarını, bakışlarını, düşüncelerini, değer yargılarını, tanımlarını Allah'ın kitabına göre düzenleyenler için, hayatlarını Allah için yaşayanlar, hayatlarında Allah'ın sınırlarını aşmama konusunda duyarlı olanlar için, cehennemden korunanlar için Rableri katında altlarından ırmaklar akan cennetler vardır. Zemin-lerinden ırmaklar akan cennetler, yahut kendi taht-ı tasarruflarında ırmakların akıtıldığı cennetler vardır onlar için. Kendi emirlerine verilmiş bal ırmakları, su ırmakları, süt ırmakları ve şarap ırmakları akıp gitmektedir o cennetlerde.

Eh peki şimdi şu anda dünyada da yok mu bu ırmaklar? Dünyamızda da gürül gürül akıp giden şu ırmaklarla dünyamızı da cennete çeviremez miyiz? Dünyada da bir cennet hayatı yaşayamaz mıyız? Cenneti dünyaya taşıyamaz mıyız? diyerek şu anda Allah dininden habersiz bir hayat yaşayan insanlar, kâfiriyle-müslümanıyla, erkeğiyle-kadınıyla Allah korusun dünyayı cennetleştirme, ya da cenneti dünyaya taşıma cinnetine kapılmışlar. İşte görüyoruz, insanlar evleriyle-barklarıyla, saraylarıyla-köşkleriyle, bağlarıyla-bahçeleriyle, parklarıyla-plajlarıyla, kadınlarıyla-kızlarıyla ne var? Pekâlâ biz de bu dünyayı cennete çevirebilir, pekâla bu dünyada biz de bir cennet hayatı yaşayabiliriz diyerek bir dünya görüşüne, bir dinler silsilesine sahip çıkmaktadırlar. Dünyayı cennetle özdeşleştirme, dünyayı

tatminkâr bulma, yeterli bulma ve cennet hedefini diskalifiye etme kavgası içine girmektedirler.

Ama bakın Allah diyor ki cennette bal, süt, su, şarap ırmakları akmaktadır. Dünyada da bunlar vardır, ama bakın bu cennetin, bu ırmakların bir özelliği daha var :

Orada ebediyen kalış vardır. Cennet ve nimetleri ebedidir, sonsuzdur, ölümsüzdür. Orada ebediyen kalıcıdır o mü'minler.

Rabbimizin muttakilere hazırladığı cennetindekiler dünyadakilerden farklıdır. Dünyadakiler bir gün gelip mutlaka son buldukları hal-de cennettekiler ebedidir. Bakın Allah'ın kitabında anlattığı bütün bu nimetler, bütün bu lütuflar kâfirlerin kulağına gittiği halde, kâfirler bunları duydukları halde, hayret ki yine de âhireti inkâr etmeye sebep bulabiliyorlar. Hayret ki cenneti gündeme almadan bir hayat yaşayabiliyorlar. Cennette Allah'ın Mü'minler için hazırladığı bu nimetler anlatılınca kâfirler diyorlar ki: Ne yâni! Onları pekâlâ biz de bulabiliriz dünyada! Biz de elde edebiliriz, bulabiliriz istediklerimizi bu dünyada. Bağ, bahçe, elma, armut, kadın, şarap ve canımızın istediği her şeyi canımızın istediği kadar buluruz! diyorlar. Ama:

Deyince, o cennetin ve cennettekilerin ebediyen bu nimetleri kaybetmeden yaşayacakları söylenince işte orada adamların solukları kesiliyor. İşte orada pilleri bitiyor ve dilleri boğazlarında kalıyor adamların. Çünkü bunların dünyada elde ettiği şeylerin hiçbirisi sonsuz değildir. Ya onlar bu adamları terk edip gitmektedir, ya da kendileri bu nimetleri terk edip gitmektedirler. Hepsi dünya ile, ömürleriyle sınırlı şeylerdir. İşte bu cennet, hayatlarını Allah için yaşayan, Allah'ın âyetleriyle bir hayat yaşayan muttakiler için hazırlanmıştır. Başka neler varmış o cennette?

Ve orada onlar için tertemiz eşler vardır. Tertemiz zevcler ve zevceler vardır. Erkekler için tertemiz zevceler, kadınlar için de tertemiz kocaları vardır orada. Evet âyet-i kerimede kadının temizliğinden, erkeğin temizliğinden söz ediliyor. Yâni eş-lerin temizliğinden bahsediliyor.

Bunun anlamı şudur: Oradaki eşler hem madde olarak kan, idrar, koku, hayız, nifas, dışkı vs gibi şeylerden temizlenmiş, arındırılmış olacak, bunların hiçbirisi olmayacak şeklinde tertemiz. Hem de mânâ olarak düşünebileceğimiz tüm pisliklerden de arındırılmış olacaktır onlar. Meselâ yalan, dolan, cinsinden aldatma cinsinden, ahlâksızlık, geçimsizlik cinsinden de bir kötülüğü, bir pisliği, bir necisliği, bir küfrü, nifakı, inkârı olmayacak tertemiz eşler verilecektir onlara.

Çünkü dünyada onlar tertemiz bir hayat yaşamışlardı. İffetli bir hayat yaşamışlardı. İşte dünyada yaşadıkları bu tertemiz hayatın sonunda tertemiz bir

cennette tertemiz eşleri vardır onların. Onlar birbirleri için hep temiz, hep genç, hep tomurcuk, hep taptaze eşlerdir. Başka ne vardır onlar için cennette?

Bir de “rıdvanun minallah” vardır onlar için o cennette. Rıd-vanun minallah, Elhamdülillah. Bu sayılan cennet makamlarından, cennet nimetlerinden daha üstünü, daha yücesi de işte bu Allah’ın rıza ve rıdvanıdır. İşte dünya ve dünyadakilerden daha hayırlıları bunlardır. Allah razı olacak o kullarından. Bu ne büyük bir şereftir. Bundan daha büyük bir nimet, bundan daha üstün bir şeref düşünülebilir mi? Cennet nimetleri, ama onların da ötesinde o cenneti sunan Allah’ın rızası ve hoşnutluğu.

Çünkü onlar dünyada Allah’tan hoşnut olmuşlardı. Allah’ın dininden, Allah’tan gelenlerden, Allah’ın âyetlerinden, Allah’ın yasalarından, Allah’ın hayat programından razı olmuşlar, Allah için bir hayat yaşamışlar ve böylece Rablerini kendilerinden razı etmişlerdi, işte şimdi de Allah kendilerini razı ediyordu cennetiyle ve ikramıyla.

Bu gerçekten çok önemlidir bizim cennetimiz için ki; Allah’ı razı etmek, Allah’tan razı olmaya bağlıdır. Allah’ı razı etmek, Allah’ın rızasına ulaşmak, dünyada Onun razı olduğu bir hayatı yaşamaktan geçer. Cennette Allah’ın rıza ve rıdvanına ulaşmak dünyada Allah’-tan ve Allah’ın gönderdiklerinden, Allah’ınkilerden razı olarak bir hayat yaşamaya bağlıdır. Din adına , hayat programı ve sistemi adına, hukuk adına, eğitim adına, kanun adına , kazanç adına, eşya adına ve ev tefrişi adına en güzeli olarak Allah’ınkileri bilir, kabul eder, Allah’ınkinden hoşlanıp razı olabilirsek Allah’tan razı olmuş ve Rabbi-mizi kendimizden razı etmiş olacağız.

Hayatımızı hep Allah’a sorarak yaşayabilirsek, Allah’ın kitabıyla hareket edebilirsek, Resûlünün örnek hayatı örnekliliğinde yaşayabilirsek, Allah’ın razı olduklarından razı olup, razı olmadığı, izin ver-mediği şeylerden nefret edebilir, uzak durabilirsek, hayat program-larımızı insanlardan veya toplumdan veya Avrupa’dan, Amerika’dan, İsviçre’den, Fransa’dan almaya kalkışmayarak sadece Allah’ınkiler-den razı olabilir, kulluğumuzu sadece Allah’a yapabilirsek, böylece biz Allah’tan razı olunca Allah da bizden razı olacaktır. Ve işte razı olduğu kullarına razı olacakları bir hayatı sunuyor Allah.

O muttakiler için işte cennette böyle bir hayat vardır. Tamam dünyayı, âhireti, cenneti, Allah’ın rızasını anladık da, peki şimdi ne ya-palım? Nasıl bir hayat yaşayalım da bu cenneti ve rızayı kaybetmeye-lim? Bu işi nasıl ayarlayalım? Yâni dünyayla âhiretin dengesini nasıl kuralım? Acaba Allah katındaki bu dünyadakilerden çok daha üstün, çok daha hayırlı olanları kaybetmemek için acaba

dünyadakilerden tamamiyle soyutlanalım mı? Meselâ dünya kadınlarından uzaklaşarak bir hayat mı yaşayalım? Dağ başlarına, mağara kovuklarına mı gidelim? Hayır, yok böyle bir şey. Allah böyle bir şey istemiyor bizden.

Rabbimiz kitabında bizzat evlenin diye emrediyor. Nisâ sûresinde, başka sûrelerde içinizde evlenmedik, cinsel arzuları doyurulmadık bir tek insan kalmasın diyor. Toplumunuzda köleler ve câriyeler de dahil herkesi evlendirin diyor. Aksine bütün bu emirler muvacehesinde dünyada Rabbimizin koyduğu bu toplumsal yasa gereği şartları haiz olduğu halde bir kimsenin ben evlenmek istemiyorum demeye hakkı yoktur.

Nitekim Allah'ın Resûlü de nikâhı kendi sünneti olarak anlattık-tan sonra, evlenmeyen, sünnetini ihlâl eden kimselerin kendisinden olmadığını söylüyor. Bu din, kitabı ve sünnetiyle toplumda aç ve susuz hiç kimse kalmadığı gibi, ekonomik ihtiyaçları karşılanmamış bir tek insan kalmadığı gibi, cinsel ihtiyaçları karşılanmamış bir tek ferdin bile kalmamasını emretmektedir.

Din böyle diyor. O zaman nasıl anlayacağız bunu? Kesinlikle daha hayırlıları vardır diye bu dünya kadınlardan ve erkeklerinden uzaklaşmayacağız. Bu dünyada Allah yasaları gereği kadın erkekle, erkek de kadınla beraber olacak. Ama burada Allah'ın istediği şudur: Kadın için erkek, erkek için de kadın hiçbir zaman Allah ve Resûlünün önüne geçmeyecektir. Kadının erkek için önemi, erkeğin de kadın için değeri unutmayalım ki Allah ve Resûlüne itaatle sınırlıdır. Eğer erkek için kadının, kadın için de erkeğin varlığı, sevgisi, arzuları, istekleri, ilişkileri Allah ve Resûlünün arzularının, isteklerinin, sevgilerinin, hatırlarının önüne geçerse, Allah ve Resûlü, Allah ve Resûlünün arzuları bir tarafa bırakılırsa o zaman işte bu kadın da bu erkek de hayırsızdır ve hayırlıyı kaybettirecek, cenneti kaybettirecek bir konumdadır.

Ama aslında birbirlerine haram olan erkek ve kadının Allah'ın belirlediği biçimde nikâh bağıyla bir araya gelip, yâni Allah yasaları gereği bir araya gelip dünyada birlikte Allah'ın rızasını kazanabildikleri, helâl yollarla birbirlerinden istifade edebildikleri, Allah'ın istediği biçimde hayatlarını birleştirip huzur içinde birlikte Allah'a kulluklarını gerçekleştirebildikleri, birlikte cenneti kazanabildikleri sürece, Allah'ın razı olduğu bir aile yapısı oluşturup yaşadıkları sürece değerlidirler. Kadın ve erkek bir araya gelip bu hayatı yaşarlarken, hedef olarak eğer Allah ve Resûlünü belirlemişler, bir araya gelmelerinde Kitap ve sünneti ölçü kabul etmişlerse işte o zaman dünyanın süsü olan bu kadın ve erkek, dünyanın en güzel ziyneti olan bu Allah sevgilisi eşler elbette öteki âlemin de ölümsüz kadını ve erkeği olacak, cennetin ziyneti olacaklardır. Cennet işte bu kadın ve erkekle değer kazanacaktır.

Değilse, Allah'ın istemediği bir şekilde bir araya gelen, Allah'ın istemediği bir hayat yaşayan, birleşmelerinin temel hedefi kulluk olmayan birliktelikleri kendilerini cennete götürmeyen, kitaptan ve sünnetten habersiz bir hayat yaşayan kadınında erkeğinde Allah katında beş paralık bir değeri yoktur.

Oğullar, kızlar da böyledir. Oğullar kızlar da dünyanın süsü ve ziynetidir. Sever insanlar onları. Herkes oğulları, kızları olsun ister. Ama eğer onlar Allah ve Resûlünün önüne geçirilirse bilesiniz ki onlar kayıptadırlar. Allah'ın istemediği biçimde eğitilen çocuklar kayıptır. Allah'ın istemediği şekilde beslenen çocuklar kayıptır. Neyle besliyoruz çocuklarımızı? Bedenlerini, fikir dünyalarını, inanç dünyalarını neyle besliyoruz? Ne yediriyoruz onlara? Kimlere teslim ediyoruz kalplerini, kafalarını? Kimlere teslim ediyoruz eğitsinler diye? Duymaya başlıyorlar, önce ne duyuruyoruz onlara?

İyi bilelim ki yirmi yaşına gelmiş, otuz yaşına gelmiş, ama dinle tanıştırmadığımız, kitap ve sünnetle tanıştırmadığımız, materyalist eğitim çukurlarına gömdüğümüz, televizyon ekranlarına gömdüğümüz, stadyum çukurlarına, kumarhane yuvalarına, eğlence yuvalarına, zevk çukurlarına gömdüğümüz, güya istikbalini düşünerek paraya, bilgisayara, mühendisliğe yatırım yaptığımız çocuklarımız kayıptır. Bu çocuklar bizim için hayırlı değildir. Kendileri cehennem yolunda olan, bizleri de cehenneme götüren evlâtlar hayırsızdır.

Öyleyse Allah için onları bu dünyada Allah'ın emâneti bilelim, emânetle ilişkilerimizi emânetin sahibinin istediği şekilde ayarlayalım, onları kitap ve sünnetle tanıştırarak hayırlı olan cennete kazandırmanın kavgasını verelim, onlarla birlikte cennete gitmenin kavgasını verelim inşallah. Unutmayalım ki oğulları ve kızlarıyla bu dünyada sonsuza dek cennete gitme hesabı içine girmeyen insanlar için, sahip oldukları oğullar ve kızlar sadece bu dünyanın süsüdürler, ama öteki âlemin ölümsüz ziyneti ve süsü değildirler. Oğullarıyla, kızlarıyla bu dünyada cennet hesabı içine girenler, oğullarını kızlarını cennete yatırım yapanlar, Allah'a kulluğa fedâ edenler için cennette onlarla birlikte yaşayacakları ebedilik hayatı vardır. Veya altın-gümüş, para-pul, servet-sâmân güzel şeylerdir bu dünyada. İnsanlar sever onları. Herkes sahip olmak ister onlara. Zaten daha önce de söylediğim gibi bizim onlardan uzak kalmamız da istenmiyor. Atlar, arabalar, ekinler, develer, koyunlar kimin hoşuna gitmez bu dünyada? Nitekim insan fıtratını herkesten daha iyi bilen Rabbimiz Nahl sûresinin sonlarına doğru bunu şöyle anlatıyordu:

"Hayvanları da yaratmıştır. Onlarda sizi ısıtacak şeyler ve birçok faydalar vardır. Onların etlerini de yersiniz. Onları getirirken de, gönderirken de zevk alırsınız."

(En'âm 5,6)

Evet bizi bizden daha iyi tanıyan, bizim fıtratımızı herkesten daha iyi bilen Rabbimiz buyuruyor ki; onlarda sizin için sevip beğeneceğiniz pek çok güzellikler vardır. Akşamleyin meralardan, otlaklardan, yaylım yerlerinden göğüsleri dolu dolu evlerinize dönerlerken, evlerinize doğru salınıp gelirlerken ne kadar hoşunuza giderler onlar. Ayrıca sabahleyin evlerinizden onları yaylım yerlerine doğru salarken de keyifle onların güzelliklerini seyredersiniz. Göğüsleri sütle dopdolu olduğu halde salına salına size doğru gelen o davarlar sizin hoşunuza gider buyuruyor.

Elbette hoşlanır insanlar bundan. Ama dünyada hoşumuza giden bu varlıklarımız bizi Allah'tan alıkoymamalıdır. Bizi Allah'a kulluk-tan alıkoymamalıdır. Bizi âhiretten, âhiret hesabına bir hayat yaşama-maktan alıkoymamalıdır. Bize Allah'ı ve âhireti unutturmamalıdırlar. Bunlara ulaşmamız, bunları elde etme derdimiz ve bunlarla ilişkileri-miz bize Allah yasalarını, Allah'ın helâl haram yasalarını çiğnettirme-melidir. Bunlar hayatımızda putlaşıp hedef haline gelmemelidir. Tüm bu sahip olduklarımızı günün birinde Allah için elimizden çıkarmamız söz konusu olduğu zaman hiç tereddüt etmeden fedâ edebilecek bir durumda olmalıyız.

İşte o zaman bunlar dünyada güzelleşecek, hayırlı hale gelecek ve öbür tarafın hayırlılarını kazanmamıza sebep olacaklardır. Değilse Allah korusun öbür tarafın hayırlılarını kaybettiren birer dünya süsü, birer dünya hayırsızı olmaktan öte hiçbir şey ifade etmez bunlar.

Demek ki insanların hevesi bazen kadınadır, bazen çoluk çocuğa, bazen kantar kantar altın ve gümüşe, bazen nişanlı atlara, mercedese, opele, şahine, bağlara, bahçelere, evlere apartmanlaradır. Âl-i İmrân sûresinin 14. âyetinde anlatıldığına göre Mevlâ bunlara bir heves kılmıştır insanda. Bazen marka, dolara, bazen inciye, mücevhere hevesi vardır insanın. Bu normaldir çünkü onun fıtratında vardır bu. Fakat insanın fıtratında mevcut olan bu hevesler, bu arzular, bu meyiller Peygamberimizin hadisinde de ifade edildiği gibi eğer İslâm'a, eğer Allah'ın kitabına, Rasûlullah'ın getirdiği vahye kanalize edilirse, vahye mutabakat ederse o zaman kişi iyi bir müslüman olacaktır.

Meselâ paraya heves var kişide. Çok param olsun, çok servetim olsun ister insan. Tamam ama ona kul köle olma adına değil de, onunla insanlara hava atmak ve olmayacak yerlerden onu kazanıp, meşru olmayan yerlerde harcamak değil de, Allah'a düşmanlıkta değil de Allah'ın rızasını kazanma yolunda harcarsa, bu

paranın, bu malın ve mülkün gerçek sahibinin Allah olduğunu bilir, bu konuda Allah'ı söz sahibi kabul eder ve Allah'ın istediği biçimde kendisine, ailesine, müslümanlara, diğer varlıklara harcamayı bilirse işte o zaman kişinin paraya olan bu hevesi İslâm'a kanalize edilmiş demektir. Evet paranın kazanç yolunu da, sarf yolunu da Allah'a sorarak belirleyen bu konudaki heveslerini Rasûlullah'ın getirdiği dine mutabakat ettiren kişinin hevesi, Rasûlullah'ın getirdiğine uyum sağlamış demektir.

Veya meselâ bir adam düşünün ki karısını seviyor. Hevesi var onda. Ama bir gün öğrendi ki, Allah kendisine peygamberi vasıtasıyla, karına şu şekilde davranacağını bildirdi. Meselâ namaz konusunda onu zorlayacaksın! Tesettür konusunda onu tehdit edip gerekirse hafifçe döveceksin dediyse, o da bunu öğrenir öğrenmez aynen Rasû-lullah efendimizin dediği gibi uygularsa, işte o zaman bu kişinin karısına olan hevesi Rasûlullah'ın getirdiğine teslim olmuştur. Allah'ın Resûlünün buyurduğu biçimde karısını insan bilen, onunla ilişkisini Ra-sûlullah efendimizin tarif buyurduğu biçimde ayarlayan, karısını Allah'ın kitabıyla ve Resûlünün sünnetiyle tanıştıran, onun cennet yolunu açıp, cehennem yollarına barikatlar koymaya çalışan bir kişinin karısına olan hevesi Rasûlullah efendimizin getirdiğine teslim olmuş, mutabakat etmiş demektir.

Veya çocuğuna hevesi olup da ona olan hevesleri onu sabah namazına kaldırmaya engel olan ebeveynin durumu da budur. Çocuklarına olan hevesleri uykusuz kalacak, zayıf düşecek diye onu Ra-sûlullah'ın istediği biçimde sabah namazına kaldırmayan babanın ananın hevesleri, Rasûlullah efendimizin getirdiği dine mutabakat etmemiş demektir. Kızına hevesi olup da onu Rasûlullah'ın istemediği bir kılık kıyafetle sokağa çıkmasına izin veren veya onu balerist yapmaya, şarkıcı yapmaya çalışan, onu Allah ve Resûlünün istemediği şekilde eğiten, çocuklarını paraya yatırım yapan, onların Allah'ın dinine yatırım yapmayan bir ebeveynin hevesleri de Rasûlullah'ın getirdiğine uymamış demektir.

İşte muttakiler için dünyadakilerden çok daha hayırlı şeylerin hazırlandığını anlattı Rabbimiz. Peki kimmiş bu muttakiler? Onların özellikleri neymiş? Ne derlermiş onlar Rablerine? Bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz bize onların dualarını ve özelliklerini anlatacak.

Rabbimiz dünyayla âhiretin bir mukayesesini yapmış, dünyada verilenleri Allah yolunda iyi değerlendirenlere cennette onlardan çok daha hayırlıların verileceğini anlatmıştı. Öyleyse ey müslümanlar, gelin altın-gümüş sevdalısı olmayalım. Mark-dolar sevdalısı, dükkan-tez-gah sevdalısı, ekonomik yönden daha çok büyüme sevdalısı olmaya-lım. Dünyada hesabımızı bunlara göre yapmayalım.

Gelin cennet hedefli bir dünya yaşayalım. Bu hesabı yaparken Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini ölçü alalım da Allah'ın rızanın nerede olduğunu güzel bilelim. Gelin kitapsız, sünnetsiz bir hesabın içine yanlış bir dünya-âhiret dengesi kurmayalım. Allah'a kulluğa dayalı bir hayat yaşayarak bu dünyayı ve bu dünyada Allah tarafından bize verilenleri Allah'a verelim. Bu dünyayı, bu hayatı onu bize veren Allah'a kulluğa dönüştürelim de sonunda Allah katında bizim için vaadedilen hayırlı olanları kazanmış olalım inşallah.

Bakın bundan sonraki âyetinde de Rabbimiz muttakilerin dualarını gündeme getiriyor:

16,17. "Onlar ki "Rabbimiz! Biz şüphesiz inandık, bunun için günahlarımızı bağışla ve bizi ateşin azabından koru"diyen sabreden, doğru olan, gönülden kulluk eden, hayra sarf eden ve seher vakitlerinde bağışlanma dileyenlerdir."

Muttakiler diyorlar ki; ey Rabbimiz, Biz sana iman ettik. kitabı-na iman ettik. Biz senden gelen hayat programına iman ettik. Senin dinine, senin elçine onun getirdiklerine ve senin değer yargılarına iman ettik. Biz senin dünya ve âhiret değerlendirmene, dünyayı senin istediğin gibi değerlendirdiğimiz takdirde senin bize vaâdettiğin hayırlılara iman ettik. Biz inanıp teslim olduk ki bu âyetler doğrudur. Fâtiha doğrudur, Bakara doğrudur, Âl-i İmrân doğrudur, Nisâ doğrudur. Biz iman ediyoruz ki sen ne diyorsan doğrudur ya Rabbi.

Biz inanıyoruz ki senin bize örnek olarak seçip gönderdiğin, vahyinle şereflendirdiğin, bilginden kendilerine akdarıda bulunduğun peygamberlerinin dedikleri, örnekledikleri, uyguladıkları, hayatları doğrudur. Biz tüm bunlara iman ediyoruz. Senin ve Resullerinin inanın dediklerinin tümüne iman ediyoruz. Ama ya Rabbi, inanmakla birlikte, tasdik etmekle birlikte insan oluşumuz sebebiyle bazen bilgisizce ve gaflet içinde başka başka yollara gidiyoruz. Bazen nefis ve şeytanlar sebebiyle senin bu doğrularının dışına çıkıyoruz . Senin değer yargılarından gaflet ediyoruz. Bazen senin âyetlerine karşı körlüğümüz sebebiyle, kendi hevâ ve heveslerimizle bir dünya değerlendirmesi yapıyoruz. Bir âhiret değerlendirmesi yapıyoruz ki, hata ediyoruz. Ey rahmeti bol olan Rabbimiz, ne olur sen bizim hatalarımızı bağışla. Günahlarımızı affet. Bize yol gösterip, bizi razı olacağın yolda yürüt. Bize yanlışlarımızı göstererek bizi razı olacağın kullukta istihdam et.

Böylece ey Rabbimiz bizi cennet yolunda tutarak cehennem yollarından koru. Bizi bağışlayıp cennetine idhal buyur. Senin rahmetin olmadan, senin yardımın, senin affın olmadan biz ne yaparız? Senin rahmetini, senin affını, senin cennetini kaybedip ateşine gidersek nice olur bizim halimiz? Ne olur Rabbimiz,

bizi bu dünyada Müslümanca yaşatıp müslümanca öldür ve sonunda bizi hayırlılarıyla müj-delediğin cennetine erdir.

İşte muttakilerin duaları. Onlar bir ömür boyu dua dua Rablerine yalvarıp yakarırlar. Onlar tüm hayatlarını duaya dönüştürürler. Onlar Rableri karşısında kendi âcizliklerini, kendi horluklarını ve Rablerinin büyüklüğünü bilirler. Onlar istenecek makamı, dövülecek kapıyı iyi bilirler. Rablerine devamlı dua ederler. Çünkü Rablerinin hatırını kazanmanın dışında başka dertleri yoktur onların. Bakın onların özelliklerini şöylece anlatıyor Rabbimiz:

1-) Sabirîn'dir onlar. Sabrederler. Direnç sahibidirler, dayanık-lıdırlar, hayatlarında, kulluklarında süreklilik, devamlılık vardır onların. Bıkmadan usanmadan Allah'ın istediğini yapmaya devam ederler. İbâdetten bıkmamaya, günahtan kaçınmaya sabırları devamlıdır. Allah'ın nasıl isterse kendilerini öylece imtihan ettiğine, edeceğine iman ettikleri için, Rableri tarafından kendilerine gön-derilen sorular istikâmetinde Allah'a kulluğa sabrederler. Bazen nimetle, bazen bollukla, bazen darlıkla, bazen yangınla, bazen hastalıkla, bazen zenginlik, bazen fakirlikle, Rabbimizin nasıl isterse öylece imtihan edeceğine iman edip sabrederler. Bazen müslümanların zaafiyetleriyle, bazen kâfirlerin gücüyle, bazen zaferle, bazen yenilgiyle, bazen Bedirle, bazen Uhud'la imtihan eder Allah. Onlar o konuda sabrederler. Yâni o konuda, o makamda Allah kendilerinden nasıl davranmalarını istiyor-sa, nasıl kulluk etmelerini istiyorsa öylece kulluk ederler.

Şeytanın sıkıntıları, şeytan dostlarının ürettiği sıkıntılar, dünyanın tabii sıkıntıları, bir de müslümanlıklarının farkında olmadan yaşayan müslümanlardan gelebilecek sıkıntılara rağmen, aleyhlerinde işleyen tüm şartlara rağmen yine de müslüman kalabilme bilinciyle sabrederek Rablerinden yardım isterler. Allah'a kulluktan, Allah'ın istediklerini icra etmekten vazgeçmek, geri adım atmak akıllarının ucundan bile geçmez onların. Allah'ın razı olduğu mü'minler olma noktasında ayaklarının çakılmasını dilerler. Geri dönüşü düşünmezler. Hep sırat-ı müstakimde olmak isterler.

Bu sabır ve kararlılıklarıyla onlar geri gitseler de, ileri gitseler de, yerlerinde dursalar da hep o yoldadırlar. Allah düşmanlarıyla, İslam düşmanlarıyla mücâdele konusunda sabrederler, itaate devam konusunda, namaz, abdest, infak, ilim, cemaate devam, emr-i bil'ma-rufa devam konusunda, mâsiyetlerden içtinap konusunda, zina, içki vs den kaçınma konusunda sabrederler. Şu imtihan dünyasında Rablerinden gelen hikmetini bilmedikleri belâ ve musibetlere, hadisata sabrederler.

İşte bunlar muttakilerdir, işte bunlar gerçek mü'minlerdir. Hayatı Allah için yaşayan insanlardır bunlar. Onlar için sıkıntı-keder, bollukdarlık, hastalık-sağlık, fakirlik-zenginlik asla problem değildir. Tek dertleri, tek problemleri vardır onların, o da dünyada müslümanca bir hayat yaşamak, hayatı müslümanca değerlendirmek, müslümanca kalabilmek, müslümanca ölebilmek ve sonunda Rablerinin hatırını kazanmak, rahmetine ve cennetine ermek. Bunun dışında başka dertleri, düşünceleri yoktur onların. Tüm dünyayı kendilerine verseler de, tüm dünyayı kaybetseler de ne gam? Müslümanlıkları, İmanları var ya. Rablerinin hatırı onlarla beraber ya. Hasta olsalar da, kederli olsalar da, sıkıntılı günler yaşasalar da, sevinçli olsalar da, başarıya ulaşsalar da tek hedefleri müslüman kalmalarıdır. İşte buna da sabır denir.

2- Sâdıkîn'dir onlar. Rablerine, Rablerinin emirlerine sadâkatle bağlanmış, gönülden inkıyâd etmiş tasdik ehlidir onlar. Allah'ın dinini gönülden doğrulayıcısıdır onlar. Sıdk iddianın eyleme geçirilmesi demektir. Sıdk, iddianın ispatı, imanın uygulamaya geçirilmesi demektir.

Sadaka da buradan gelir. Yâni sadaka da tasdik kökünden gelir. Bir adamın cebindeki parasının tümünün Allah'a ait olduğuna inanması, bu bir iman iddiasıdır. Buna inandığını iddia eden adam Allah'a ait olan bu parasını Allah'ın istediği yerlerde infak etmeye, sadaka vermeye başladı mı işte bu, o imanın, o iddianın tasdiki anlamına gelecektir.

Tasdik imandan da öte bir kavramdır. Ya da imanın ispatıdır. Onun içindir ki Rasûlullah efendimiz sâdıktı. Rasûlullah efendimizin sıdk sıfatı vardı. Hz. Ebu Bekir Efendimiz mü'min olmanın da ötesinde aynı zamanda sıddîktı da. Yâni iddiasını eyleme geçirmiş, imanının ispatını gerçekleştirmiş bir sahabeydi.

Öyleyse onlar imanlarını sadece iddia planında, sadece söz planında bırakmayıp imanlarını amele dönüştürerek ortaya koymuşlardır. İmanlarının eylemini gündeme getirmişler, imanlarını amele dö-nüştürmüşler, hayatlarını bu imanlarına bina etmişlerdir. Her hareketlerinde, her adımlarında, hayatlarının her bir saniyesine bu imanın mührünü vurmuşlardır.

3- Gânitîn'dir onlar.

El pençe divan durmuş, Rablerinin emirlerine âmâde beklemektedirler. Hep kul olduklarının şuurunda bir hayat yaşarlar. Hep Allah'ı dinlerler. Yüzlerini Hanifler olarak, boyun eğiciler olarak Rablerine çevirmiş Rablerinden emir beklemektedirler. Sadece O'na yönelip, sadece Allah'a kul olmak üzere, sadece Onun rızasını kazanmak üzere tüm varlıklarıyla, akıllarıyla, fikirleriyle, dü-

şünceleriyle, kalpleriyle, geceleriyle, gündüzleriyle, işleri aşlarıyla, çocukları, aileleriyle her şeyleriyle Allah'a yönelirler. Allah'ın rızasına yönelirler. Fıtratlarını bozmadan Allah'a yönelirler. Allah'tan başkalarına kesinlikle kulluk etmeyerek, Allah'tan başkalarını dinlemeyerek, Allah'tan başkalarının çektiği yere gitmeyerek, Allah'tan başkalarına dua etmeyerek, Allah-tan başkalarına sığınmayarak müslümanca bir hayat yaşarlar.

Yönlerini sadece Allah'a çevirmişler, sürekli kendisine kulluklarıyla şeref duydukları Allah'tan teklifler beklerler. Hayatları boyunca Rablerinin kendilerine şeref kazandıracak emirlerini ve tekliflerini dört gözle beklerler. Rablerinden kendilerine bekledikleri teklifler gecikince de acaba biz ona lâyık değil miyiz? Acaba Rabbimiz tekliflerini neden geciktirdi? diye hep Rableri karşısında kendilerini, kendi kulluklarını sorgularlar. Keşke ibâdete dair, imânâ ve itaate dair yeni bir şeylerle emrolunsaydık derler. Bir köle düşünün ki gece gündüz, işi gücü sadece efendisine hizmete hazır.

Ama onun bu teslimiyetine karşılık efendisi de doyumsuz ve zalim değildir. Aman hizmetçim şu işi bitirince hemen ondan şunu isteyeyim demez. Onun gücünü, takatini bilir efendi. Namaz, abdest, oruç gibi eylemsel kullukların yanında durum türünde, dinlenme türünde de bir kulluk ister ondan. İçki içmeden oturma, zina etmeden durma, gıybet yapmadan dinlenme türünde de bir kulluğu kabul eden bir Rab'dir O.

4- Münfikîn'dir onlar. Mallarını Allah yolunda harcarlar. Malla ve sahip olduklarıyla ilişkilerini Allah'ın istediği biçimde ayarlarlar. Malları ve sahip oldukları her şeyleri konusunda Allah'ı söz sahibi bilirler. Allah rızık olarak kendilerine ne vermişse onu Allah yolunda ve Allah'ın istediği biçimde infak ederler. İlim mi verdi Allah rızık olarak? Akıl mı verdi? Sıhhat mı verdi? Basîret, zekâ mı verdi? El mi verdi? Dil mi verdi? Boş zaman mı verdi? Sıhhat mı verdi? Bunları verenin yolunda kullanarak infak ederler. Bir ömür boyu Allah'ın verdiklerini Allah kullarıyla paylaşmanın kavgasını verirler.

Çünkü onlar ellerindekilerin tamamının vericisini bilmektedir-ler. Mülkün sahibinin farkındadırlar. Nereden kazanılacak? Nerelerde harcanacak? Hayatın sahibi kimdir? Hayat kime verilecek? Kimin yolunda fedâ edilecek? bunun şuurundadır onlar.

5- Müstağfirîndir onlar. Müstağfirîne bil'eshardır onlar. Seherlerde istiğfar ederler. Seher vakti gecenin son üçte biri, gecenin devrini tamamlayıp bitmeye başladığı dönemdir. Yâni saat 3-5 arası gecenin sükûnete erdiği dönemdir. Gecenin

en sakin olduğu dönem. Sarhoşların sesi kesilmiş, koşuşanlar, gidenler, gelenler kesilmiş, gıy-bet edenler, birileri adına komplolar hazırlayanlar, hepsi susmuş. Hattâ köpekler bile susmuş. Kişinin Rabbiyle daha bir içli dışlı olabileceği bir dönemde o mü'minler kalkarlar, yanlarındaki ehillerini, yatak arkadaşlarını ve çocuklarını da uyandırıp Kur'an okurlar, namaz kılarlar ve Rableriyle buluşmaya çalışırlar. Rablerine istiğfarda bulunurlar. Rablerinin rahmetiyle tecelli ettiği o mübârek seherlerde sevgilileriyle beraber olmaya çalışırlar.

Çünkü gerçekten Allah'la buluşma noktasında gecenin apayrı bir yeri vardır. Gece Rable buluşma anıdır. Meleklerin daha bir yaklaştığı, Allah'ın affının harman olduğu bir andır o an. Mü'minler gece Rableriyle buluşma adına, Rablerini zikretme ve Onun huzurunda secdelere kapanma adına, Rablerine istiğfarda bu-lunma adına uyku-larını terk ederek kalkarlar. Rableri hatırına sıcak yataklarını terk e-derler, yanlarını yattıkları yerden ayırırlar. Ve Rablerinin büyüklüğünü, yüceliğini ve kendilerinin de küçüklüğünü anlayarak Ona istiğfarda bulunurlar.

Allah karşısında eksikliklerini, kusurlarını anlayıp, ya Rabbi biz sana senin istediğin kulluğu beceremedik, deme adına Allah'a istiğfarda bulunurlar. Ya da ya Rabbi bize yüklenen emirler konusunda bir kusurumuz, bir eksiğimiz, bir yanlışımız olmuşsa, Rabbimiz olarak, sahibimiz olarak senin bizden istediklerini yerine getirirken bir ihmaliniz olmuşsa, emri verenin yüceliğine, azametine yakışmayan bir hareketimiz, bir zaafımız olmuşsa ya Rabbi senden istiğfarda bulunup o kusurlarımızın affedilmesini, o eksiklerimizin örtülmesini ve kaale alınmamasını diliyoruz. Veya; ya Rabbi bizler gücümüz nispetinde sana kulluk yapmaya çalışıyoruz, ama sen bizim Rabbimiz olarak her şeyin en güzeline, en mükemmeline lâyık olduğu halde eğer bizim yaptıklarımız sana lâyık değilse kusurumuza bakmayıver. Eksiklerimizi, kusurlarımızı görmeyiver ya Rabbi. Yaptıklarımızı tam kabul ediver ya Rabbi derler. Eksikliklerinizden ötürü ne olur Allah'ım kusurumuza bakma, ancak bu kadarını becerebildik derler.

Ya Rabbi senin için daha güzelini yapmalıydım, ancak bu kadarını becerebildim diyerek eksiklerinin örtülmesini dilerler. Zaten istiğfarın mânâsı da budur. İstiğfar Rabbimizden eksiğin örtülmesini, kusurun görmezden gelinmesini, hatanın kaale alınmamasını, ve de yapılanın tam kabul edilmesini istemektir.

O mü'minler geceleri kalkıp böylece Allah'a istiğfarda bulunurlar. Çünkü, kim olursa olsun, makamı, mansıbı ne olursa olsun, kullarından hiçbirisinin asla Ona lâyık kulluk yapamayacağını, onun için de sürekli kendisinden kusurlarının ek-siklerinin örtülmesini istemesini emretmektedir Allah. Siz Benim karşımda bu ta-vırda olun, kul olduğunuzu, eksik olduğunuzu, benim de tüm kusurlarınızı örtecek,

affedecek güçte olduğumu itiraf ederseniz, beni böyle tanırsanız sizi affedeceğim diyor Allah. Ve kendisinin yönelişleri çok çok kabul ettiğini ortaya koyarak böyle bir hayat yaşayan kullarına ne büyük mükâfatlar hazırladığının müjdesini vermektedir.

Bundan sonraki âyetinde de Rabbimiz, işte bu müminlerin dünyada ulaştıkları izzet ve şereflerin en büyüğünü ortaya koyacak. Böyle yaşayan, bu özelliklere sahip olan muttakilerin nasıl büyük bir nimet ve şerefe erdirildikleri anlatılacak. Bakın Rabbimiz şöyle buyuruyor:

18. "Allah, melekler ve adâleti yerine getiren ilim sahipleri, O'ndan başka İlâh olmadığına şahitlik etmiş-lerdi. O'ndan başka İlâh yoktur, O güçlüdür, Hakim'dir."

Görüyor musunuz izzet ve şerefi? Dünyada şu anda sahip olduklarımızın hiçbirisi bu izzet ve şerefe denk değildir. Dünyada mü'minler şehâdet getiriyorlar Allah'tan başka İlâh olmadığına, ve bakın bizim şehâdet ettiğimize Allah da şehâdet ediyor. Bizler şu anda Lâ İlâhe illallah diyoruz, Allah da Lâ İlâhe illallah diyor. Bizler Allah'tan başka İlâh olmadığına şehâdet ediyoruz Allah da kendisinden başka İlâh olmadığına şehâdet getiriyor.

Kendisinden başka İlâh olmadığına Rabbimiz de şehâdet ediyor. Ne büyük bir şeref değil mi bizler için? Çünkü Rabbimizin yaptığını biz de yapıyoruz, bizim yaptığımızı Allah da yapıyor ve böylece biz Rabbimizin safında yer alıyoruz. Mü'min için bundan daha büyük bir şeref düşünmek mümkün değildir. Mü'minler Allah'la aynı safta, Allah mü'minlerle aynı safta. Mü'minler Allah'ın yaptığını yapıyorlar Allah da mü'minlerin yaptığını yapıyor işte bu bizim için şereflerin en zirvesidir.

Yeryüzünde bundan daha büyük bir şeref düşünebilir misiniz? Hangi dünya nimeti denk olabilir buna? Düşünün ki siz Lâ İlâhe İllallah diyorsunuz ve dünyalık adına hiçbir şeyiniz yok. Atınız yok, arabanız yok, paranız, pulunuz yok, eviniz, barkınız yok. Hiç bir şeyiniz olmasa bile siz dünyanın en zengin, en şerefli insanısınız. Halbuki şu anda kâfirin de, mü'minin de değer yargıları ayrıdır. İnsanlar izzet ve şerefi şu saydığım şeylerde arıyorlar. İnsanlar bunlara imreniyor, bunlara özeniyor ve bunlara sahip olmak için çırpınıyorlar.

İnsanlar arasında saygınlık kazanmak için, değer kazanmak için bunlara sahip olması gerektiğine inanıyor. Atımız, arabamız olsun ki insanlar nezdinde değer kazanalım. Çok paramız olsun ki başarılı sayılalım. Evimiz, villamız olsun ki insanların takdirini kazanalım. Hayır hayır tüm dünya böyle düşünse de, tüm dünya

izzet ve şerefi bunlarda görse de Allah izzet ve şerefi, üstünlüğü, başarıyı bunlarda görmüyor. Neden? Zaten bunları veren Allah'ın kendisidir. Kendi verdikleriyle insanlara niye üstünlük versin de Allah? O zaman adâlet olmaz ki?

Yâni şimdi Allah birilerine mal verecek, diğerlerine vermeyecek ve sonra da diyecek ki mal verilenler üstün, başarılı, ötekiler başarısız. Birilerine el verecek, birilerini çolak yaratacak, sonra da diyecek ki elliler üstün. Birilerine dil verecek, birilerini tat yaratacak, sonra da diyecek ki dilliler başarılı. Birilerine fiziki güzellik verecek, birilerine vermeyecek, sonra da diyecek ki güzeller üstün. Olacak şey mi bu? Bu adâlet değil, Allah'ın böyle zalimce bir değer yargısı yoktur. Boyu uzun olanlar üstün, kısa olanlar alçak. Rengi beyaz olanlar üstün, siyah olanlar alçak. Erkek olanlar üstün, kadın olanlar alçak. Adâlet mi bu? Olmaz böyle şey.

Tüm bu konularda yaratılış kendi elinde olsun Allah'ın, dilediğini öyle, dilediğini böyle yaratsın, her şey kendi takdirinde olsun, ondan sonra da birine diğerine karşı üstünlük versin, izzet versin, başarı versin. Olmaz bu?

Peki bu konuda nasıl bir ayırım düşüneceğiz? Bu konularda üstün ve alçak, başarılı ya da başarısızı, izzetli ve izzetsizi ancak şöyle ayırabiliriz: Kendilerine Allah tarafından verilenler konusunda insanların birbirlerine bir üstünlükleri, alçaklıkları yoktur. Ancak insanlar bu kendilerine verilenler konusunda dünyada çekildikleri imtihanda iradelerini, tercihlerini Allah'tan yana kullananlar, bu verilenleri Allah'a kulluğa çevirenler, bunlarla imtihanı kazananlar Allah katında üstün, bunun aksini yaparak bu verilenlerle Allah yolundan sapanlar, bunları Allah'a kullukta değil de isyanda kullananlar da alçaktır. Yâni kim üstün? Kim alçak bu yarın belli olacaktır. Onun içindir ki kendisine bolca verilenler biz imtihanı kazandığımız için, biz Allah'ın sevgili kulları olduğumuz için bunlar bize verilmiştir diye sevinmesinler, verilmeyerek imtihan edilenler de biz Allah'ın sevgili kulları olmadığımız için verilmedi diye dövünmesinler. Bunun ikisinin de imtihan olduğunu unutmamalıyız.

İşte en büyük şerefin, en büyük başarının, en büyük üstünlüğün Lâ İlâhe İllallah'da olduğunu anlatıyor Rabbimiz. Yeryüzünde en büyük şeref, en büyük izzet La İlâhe illallah gerçeğini kabulden, bu gerçeğe imandan ve bu gerçek istikâmetinde bir hayat yaşamaktan geçmektedir. Peki bakın şimdi çevrenize. Bu gerçeği kabullenip, bu gerçek üzere yeryüzünde hayat yaşayanlar, yaşamaya çalışanlar kimlerdir? Zavallı, gariban müslümanlar değil mi? Hayatları, yaşantı standartları düşük, evleri yıkık, şehirleri harap, elbiseleri eski, sanayileri olmayan, teknolojiden mahrum, tankları, topları, füzeleri olmayan garibanlar değil mi? Şu andaki doğulusuyla, bâtılısıyla, müslümanıyla, kâfiriyle insanların anlayışlarına göre yeryüzünün en sefil, en düşük, en başarısız, en şerefsiz insanları müslümanlar.

Allah'ın değer yargılarını bilmeyen tüm münafıklar böyle düşünüyor. Ama Allah'a göre durumları, konumları ne olursa olsun, yeryüzünün en şerefli, en üstün, en değerli, en başarılı, en kazançlı insanları mü'minlerdir.

İşte Allah söylüyor. Allah da eşhedü diyor. Allah da şehâdet getiriyor. Allah'ın şehâdet ettiğine müslümanlar da şehâdet ediyorlar ve müslümanlar Allah safına yükseliyorlar. Bundan daha büyük bir şeref olur mu yahu? Şehâdet, dille ortaya konan bu imanı kişinin tüm hayatıyla ispat etmesi ve bu imanı tüm Kâinata ilân etmesi ve bu iman adına hayatını fedâ ederek en sonunda şehidlik eylemini gerçekleştirmesidir. Şehid şahit budur zaten. İnandığı şeye başını koyacak kadar şehâdet eden kişidir mü'min.

Allah da bizler de sadece Allah'ı İlâh kabul ediyoruz ve onun dışındaki tüm sahte İlâhları reddediyoruz. Onun berisindeki tüm yapay İlâhların İlâhlıklarını reddederek Rabbimiz katında en büyük şeref kazanıyoruz. Çünkü Hz. Adem (a.s) dan bugüne, bugünden de kıyâmete kadar yeryüzünün en şerefli, en başarılı insanları La İlâhe illallah diyenlerdir. Allah'ın değer yargısına göre bu böyledir. Çünkü Allah kendisinden başka İlâh olmayan tek İlâhtır. Tüm varlıkların kulluk ipleri elinde olan, sadece kendisine ibâdet edilen, sadece kendisinin sözü dinlenen, sadece kendisinin hayat programı program kabul edilen, göktekiler ve yerdekiler konusunda sadece kendisinin yasaları geçerli olan, herkesin kendisine boyun büktüğü tek varlık Allah'tır. Kendisine yönelinecek, kendisine kulluk edilecek tek varlık Allah'tır.

Ondan başka İlâh yoktur. Ondan başka sözü dinlenecek, Ondan başka hatırı kazanılacak varlık yoktur. İbâdetin, duanın, tevekkülün sadece kendisine yapılacağı, imdadın, yardımın sadece kendisinden isteneceği tek varlık Allah'tır. Tüm varlıkların yaratıcısı, tüm varlıkların asıl sahibi ve Mâliki olarak onların tümünün velîsi olmaya lâyık tek varlık Allah'tır. İnsanların da diğer varlıkların da tek velîleri vardır o da Allah'tır. Tüm kâinatta tek velî Allah'tır.

Yâni tüm varlıklar adına onlara danışmadan, onlara sormadan onlar adına karar verme makamında olan tek varlık Allah'tır. Tüm varlıklar adına kanun koymaya, onlara din ve şeriat belirlemeye, onlara hayat programı çizmeye yetkili tek varlık Allah'tır. Çünkü onları yaratan O'dur. Onların sahip oldukları her şeylerini onlara lütfeden O'dur ve sonunda onları öldürecek ve hesaba çekecek olan da O'dur. O'-nun dışında hiç bir kimsenin bu konuda tek kelime bile söz söylemeye hakkı yoktur. Allah'tan başka hiçbir kimsenin kanun yapmaya, Allah'tan başka hiç bir kimsenin din belirlemeye, yâni hayat tarzı koymaya, hayat programı belirlemeye hakkı yoktur. Din koyucusu sadece Allah'tır. Hayat

programını belirleyici sadece O'dur. Çünkü tüm varlıklar O'nundur, herkes ve her şey O'nun kuludur, O'nun mülküdür ve mülkünde söz hakkı da O'na aittir. Bizler böylece inanarak ve Allah'tan başka İlâh olmadığına şehâdette bulunarak imanlarımızı ortaya koymak zorundayız.

La İlâhe illallah demeyenler, bu gerçeği kabul etmeyenler, hayatlarında Allah'tan başka söz sahibi İlâhlar kabul edenler de yeryüzünün en adi, en alçak, en şerefsiz varlıklarıdır. Çünkü Allah'tan başka İlâh olamaz. Ölümlü olanlar, Yaratılmış varlıklar İlâh olamazlar. Kendilerini bile yaratmaktan âciz olanlar İlâh olamazlar. Güçlerini, kuvvetlerini, hayatlarını, varlıklarını Allah'tan alanlar İlâh olamazlar. O zaman tek İlâh Allah'tır.

O zaman giyinirken, soyunurken, kazanırken, harcarken, severken, küserken, yerken, içerken tüm hayatta sadece O'nun sözü dinlenecek. Evlenirken O'nun sözü dinlenecek, boşanırken O'nun sözü dinlenecek, ticaret yaparken O'nun sözü, siyaset yaparken O'nun sözü, hukukta O'nun sözü, eğitim de O'nun sözü, sosyal ve siyasal tüm yapılanmalarda O'nun sözü dinlenecek. Çünkü göklerde ve yerde O'ndan başka İlâh yoktur. Çünkü:

Melekler de Allah'tan başka İlâh olmadığına şehâdet ederler. Melekler de mü'minlerin safında yer alıyorlar. Ne büyük bir şeref değil mi öyleyse mü'minlik? Öyleyse arkadaşlar şunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmadan yaşayalım. Tüm yeryüzü kâfir olsa, yeryüzünde bir tek müslüman biz kalsak ne gam? Safımızda melekler var. Melekler bizimle beraberler. Melekler bizim desteğimizdeler. Düşünebiliyor musunuz? Unutmayalım ki o meleklerden sadece bir tanesinin bir tek kanadının yanında bile dünya çok küçük kalır.

Öyleyse bu siliklik niye? Bu şahsiyetsizlik niye? Bu âcizlik, bu korku niye? Biz müslüman değil miyiz ya? Bu âyetler bizim kitabımızın âyetleri değil mi be? Öyle değil mi? Yâni düşünün ki şu anda yeryüzünün bütün kâfirleri toplansa, yahudi'si, Hıristiyan'ı, Mecûsî'si, Sa-biî'si, ateisti, laikleri bunların hepsi toplanıp, topuyla, tankıyla karşı-mızda saf tutsa. Üç beş tane gariban, silahsız müslüman da onların karşısına çıksa. Ama Allah onların safında olsa, melekler onların yardımında olsa, sorunun devamını getirmekten korkuyorum. Çünkü müslümanlar öyle imandan uzaklaşmışlar ki, izzeti ve şerefi Allah'tan başkalarında görerek öyle izzetsiz ve şerefsiz bir hale geldiler ki kafalarından, ağızlarından bozuk bir cevap duymaktan korkuyorum. Allah'ın mağlup olabileceğini kim düşünebilir ya hu? Allah'a birilerinin galip gelebileceğini, Allah desteğindeki mü'minlerin mağlup olabileceğini kim düşünebilir? Allah aşkına biraz şu âyetlerin bilincine erelim. Birazcık bu âyetlerin şerefini kuşanarak düşünelim.

Melekler de, adâleti ikâme eden, adâleti teslim eden, adâleti ayakta tutan, âdilce düşünen ve âdilce inanan ilim sahipleri de Lâ İlâhe İllallah diyorlar. Ama gelin görün ki Rablerinin bu beyanlarından habersiz yaşayan, kitaplarından habersiz yaşayan müslümanlar müs-lümanlığı yeterli görmüyorlar. Lâ İlâhe İllallah'ı yeterli görmüyorlar. Allah'a kulluğu yeterli görmüyorlar da başka şeylerde izzet ve şeref arı-yorlar. Bu devirde işte şunların, şunların yoksa değerli değilsin. La İlâhe İllallah karın doyurmuyor. Müslümanlık karın doyurmuyor. Vah, vah, vah zavallı müslümanlar! İzzeti ve şerefi Allah'tan, Allah'ın dininden başka yerlerde aradıkları için Allah da onları izzetsiz ve şerefsiz hale getiriverdi de farkında değiller. Halbuki La İlâhe İllallah bir zamanlar hem karınlarını do-yuruyordu, hem kalplerini doyuruyordu, hem ailelerini, hem toplumlarını doyuruyordu, hem de cennet kazandırıyordu onlara. Şimdi öyle açlar ki dövmedik kâfir kapısı bırakmıyorlar.

Evet adâleti ayakta tutanlar, adâletle kulluğa yönelenler, dün-yanın en âdil, en şerefli insanları da Lâ İlâhe İllallah diyorlar. Dünyanın en bilen insanları da bunu söylüyorlar. Öyleyse bizler de tercihlerimizi yapıp safımızı belirleyelim. Kimler gibi düşünüyor, Kimler gibi inanıyoruz? Kimlerin safındayız? Kimlerle beraber ve Kimlerle beraber olma heveslisiyiz? Allah, melekler, âlimler ve mü'minlerin safında mıyız? Yoksa karşı taraftarı mıyız? Bunu açık ve net bir biçimde orta-ya koyuncaya kadar da bu izzetsizliğimiz ve şerefsizliğimiz devam edecek unutmayalım.

İşte bu şehâdetin, işte bu teslimiyetin, bu saf belirlemenin ortaya koyduğu bir din, bir yol, bir hayat tarzı, bir yaşam biçimi, bir hayat programı vardır. Yâni bizler Allah'tan başka İlâh kabul etmeyip sadece Allah'ın İlâhlığını kabullenince, hayatımızın her bir bölümünde sadece Allah'ı söz sahibi bilince o zaman karşımıza İslâm çıkacaktır:

19. "Allah katında din, şüphesiz İslâmiyet'tir. Ancak, Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın âyetlerini kim inkâr ederse bilsin ki, Allah hesabı çabuk görür."

Allah katında Allah'ın kabul edip razı olduğu bir tek din, bir tek yol var, o da teslimiyettir. Allah katında tek bir hayat tarzı var, o da müslümanlıktır. Dünyada pek çok yol, pek çok din, pek çok hayat programı, pek çok yaşam biçimi, pek çok sistem vardır. Allah bunlardan hiçbirisini kabul etmiyor. Bunların hiçbirisi münte-siplerini hidâyete ulaştırmıyor. Bunların hiçbirisi vatandaşlarını cennete götürmüyor. Bunların hiçbirisi bağlılarının aklını, kalbini, duyularını doyuramaz. Hiçbirisi kullarının, evini, ailesini, ülkesini mutluluğa ulaştıramaz. İşte görüyoruz, Allah dininin dışındaki dinler, Allah sisteminin, Allah programının dışındaki

sistemler ve programların hiç birisi insanları huzura kavuşturamıyor. Çünkü Allah katında, Allah'ın razı olup kabul buyurduğu tek din İslâm'dır."İslâm" ve "din" kelimelerine kısaca değinelim:

Kul her işinde, tüm hayatında Allah'a tam teslim olacak. Her konuda müslüman olacak. Yaptığı her şeyi müslümanlığının gereği olarak yapacak, yapmadığı her şeyi yine kulluğunun gereği terk edecek. Yaptığı ve yapmayıp terk ettiği her şey Allah'a teslimiyetinden kaynaklanacak. Yâni kul önce Rabbini tanıyacak, Rabbi karşısında kendi mevkiini bilecek ve O'na teslim olacak.

İşte İslâm, teslim, tesellüm bu mânâdadır. Eğer ortada bir teslimiyet varsa bunun üç unsuru vardır. İslam, teslim, müslüman deyin-ce şu üç şey akla gelir: Teslim eden, teslim alan, bir de teslim edilen şey vardır. Bunu da iki türlü anlamaya çalışıyoruz:

1-) Teslim eden kuldur, ondan teslim alan Allah'tır, teslim edilen şey de Kulun iradesidir. Yâni müslüman iradesini, boynundaki kulluk ipinin ucunu Allah'a teslim etmektedir. Allah'ın kendisi için seçtiğini, seçim kabul etmek üzere, sadece Onun çektiği yere gitmek, sa-dece Onu dinlemek, hayatını sadece Onun için yaşamak üzere hürriyetinden vazgeçerek, Onun hayat programına teslim olarak bir hayat yaşayan mü'min Allah'a teslim olmuş veya kendisini Ona teslim etmiş demektir. Kul olduğu için teslim eden mânâsına müslümandır o.

2-) İkinci bir anlayışa göre teslim eden Allah'tır, Allah'tan teslim alan da kuldur. Teslim edilen şey de dindir, imandır, Kur'andır, peygamberdir, haktır, hidâyettir.

Ama birinci mânâ daha güzeldir. Zira teslim eden kuldur. Yâni müslüman olan kuldur. Allah'ın müslüman olması düşünülemeyeceği için böyle anlamak daha güzel olacaktır diyoruz Allahu âlem.

İradesini, benliğini Allah'a teslim eden, hayatını Allah için yaşayan kişiye teslim eden anlamına müslüman denir. Çünkü insanı diğer varlıklardan ayıran kriter özelliği onun iradesidir. Ve biz biliyoruz ki iradesiz varlıklar mükellef değildirler. İnsanın sahip olduğu yegâne varlığı işte bu iradesidir. Onu Rabbine teslim etti mi artık müslümandır o.

İşte iradesini Allah'a teslim edene müslüman diyoruz. Ya Rab-bi ben bilgimden, aklımdan,seçme hakkımdan,kendi hayatım adına karar verme özgür-lüğümden vazgeçtim. Ben bu irademden, bu seçme hakkımdan vazgeçtim. Çünkü

benim ilmim kıttır, ben menfaatimi zararımı senin kadar bilemem. Ben irademi sana teslim ettim, ben boynumdaki ipin ucunu senin eline verdim. Sen benim adıma neyi seçmişsen ben onu yapacağım. Sen benim adıma neleri beğendi, nelerden razı olduysan ben onlarla beraber olacağım. Senin benim adıma seçimini seçim bilip tüm hayatımı senin istediğin biçimde yaşayacağım. Ben irademi sana bağladım diyen kişi müslümandır. Ve işte bu teslimdir ki müslümanı müslüman yapar. Ve hayatın tümünde bu teslimiyet şarttır.

Din bu teslimiyet dini olan İslâm'dır. Peki din ne demektir? Din takip edilen, gidilen yol demektir. Din insanın, insanların uyguladıkları hayat programıdır. Din bir yaşam biçimidir. Din bir toplumun uymak zorunda olduğu kanunlar, yasalar manzumesidir. Din kişinin kendisiyle, Rabbiyle ve insanlarla münâsebetlerinin tümünü düzenleyen kanunlar ve kurallar mecmuasıdır. Tüm bunları düzenlemek için kişi neye ve kime müracaat ediyorsa kişi onun dininde demektir. Bu mânâda kominizim de, kapitalizm de, sosyalizm de, demokrasi de bir dindir. Bunlar da insanların ortaya attıkları bâtıl dinlerdir ve sistemlerdir. Kâfirûn sûresindeki:

"De ki Ey kâfirler! Sizin dininiz sizin benim ki de benim olsun!"

Âyeti bunu anlatır. Dikkat ederseniz önce ey kafirler dedi Rabbimiz, sonra da sizin dininiz sizin olsun dedi. Demek ki kâfirin de bir dini, kâfirin de bir hayat programı vardır. Elbette yeryüzünde dinsiz, yâni kanunsuz, kuralsız, yolsuz sistemsiz bir toplum düşünmek mümkün değildir. Yine Yusuf sûresinde:

"Kralın dinine göre kardeşini alıkoyması Yusuf'a yakışmazdı"
(Yusuf 76)

Âyet-i kerimesinde anlatılan kralın dininden maksat da kralın sistemi ve o toplumda yürürlükte bulunan kralın ceza kanunlarıdır. Öyleyse Allah kanunlarını, Allah yasasını, Allah'ın ceza kanunlarını uygulayan toplum Allah'ın dinindedir, başkalarının kanunlarını, başkalarının ceza yasalarını uygulayan toplum da kanunlarını uyguladığı kimselerin dininde ve onların kulu olmuştur.

Allah katında tek din İslâm'dır. Allah'ın razı olduğu ve insanları dünyada huzura kavuşturacak, âhirette de Allah'ın rızasına ve cennetine ulaştıracak tek din İslâm'dır. Peki şu anda dünyada bu kadar insan var, bu insanların takip ettikleri bu kadar din var, hayat programı var, bu kadar sistem var. Öyle değil mi? Amerika'sında, Afrika'sında, doğusunda, batısında, kuzeyinde, güneyinde bir sürü insan ve bu insanların ve onların benimsedikleri bir sürü din var, yol var, inanç sistemi var. Yâni şu anda o kadar insan da yaşıyor, onların da bir dinleri, yolları, yaşantıları, bir hayat tarzları var. Peki şimdi acaba onlar yaşamıyorlar mı? onların hiçbirisi mutlu değil mi? onlar dünyada huzurlu değiller mi? Onlar âhirette

kazanmayacaklar mı? Hayır hayır onlar yarın âhirette kazanmayacaklar ve dünyada da asla mutlu değiller. Dünyalarını da âhiretlerini de kaybetmişlerdir.

Peki tüm dünyayı adım, adım gezmiş, dolaşmış ve tüm insanların hayatlarına muttali olmuş gibi bu kadar kesin nasıl söyledim? Bu kadar iki kere iki dört kadar kesin bir yargıya nasıl vardım? Eğer şu anda bunu ben kendi kafamdan söylemiş olsaydım, elbette birileri de çıkıp pekâlâ diyebilirdi ki kardeş kusura bakma, bu senin kendi düşüncen, bu senin kendi yargın. Herkese göre kendi dini iyidir, kendi yolu, kendi hayatı güzeldir. Sen kendi dininin doğruluğuna inanmışsan, ötekisi de kendi dininin, kendi yolunun güzelliğine inanmıştır diyebilir.

Zaten, eğer Allah'ın Resûlü insanlara sunduğu bu dini kendi kafasından uydurmuş olsaydı, o günün Mekkelileri, ya da o günün yahudi ve hıristiyanlık dünyası, mecûsî ve putperest dünyası, müşrik ve ateist dünya, hâsılı o günün tüm insanlığı öyle pek fazla bir sıkıntı duymayacaklardı. Diyeceklerdi ki Allah'ın Resûlüne, tamam ey Muhammed, içimizden birisi olarak sen bir şeyler söylüyorsun. Bir dinden, bir yoldan, bir hayat programından söz ediyorsun. Bu senin dinin, bu senin anlayışın. Ama kusura bakma, senin bir dinin varsa bizim de bir dinimiz, bizim de bir yolumuz var. Seninki sana doğruysa bizimki de bize güzeldir derler ve işi baştan bitirirlerdi. Ama iş öyle değildi. Bu din peygamberden değil Allah'tandı. Göklerin ve yerin sahibi olan, göktekilerin ve yerdekilerin Rabbi olan Allah'tan gelme bir dindi bu din.

Din Allah'tan olunca ve Allah katında din, sadece bu din olunca, din sadece bu teslimiyet dini olunca, Allah katında tek doğru din, tek doğru yol bu yol olunca, ötekilerin tamamı bâtıl ve geçersiz olunca, bunu da bu dinin sahibi söyleyince o zaman diyecekleri bir şey kalmıyordu. Çünkü o zaman din konusunda, hayat programı konu-sunda hiç kimsenin sözüne, hiç kimsenin anlayışına itibar edilmeye-cektir.

Bu konuda hıristiyanlar şöyle söylüyorlar, Yahudiler böyle diyorlar, Brahmanlar şöyle diyorlar, Budistler böyle, proflar şöyle, siyasetçiler böyle söylüyorlar, askerler, paşalar, generaller şöyle düşünüyorlar, padişahlar, sultanlar, dünyanın egemen güçleri, başkanlar genel sekreterler böyle diyorlar. Bunlar böyle buyurduklarına göre şöyle de düşünsek olmaz mı? Tamam isteyen istediği gibi düşünebilir. İsteyen istediği gibi inanabilir. İsteyen istediği dini kabul edebilir. Herkesin kendi dini kendisine güzel ve doğru gelebilir, ama sana göre böyleyse bana göre de böyledir demeye hiç kimsenin hakkı ve selahiyeti yoktur.

Herkesin bu konuda özgürlüğü vardır. Allah kullarına bu konuda seçim özgürlüğü tanımıştır. Bu dünyada dileyen dilediği dini, dilediği yolu seçebilir

kendisine. Sonucuna kendisi katlanmak kayd u şartıyla dilediği hayat programını tercih edebilir insan. Seçme özgürlüğü vardır insanın, seçebilir ama hiçbir zaman haklı değildir. Seçme özgürlüğünün olması seçiminin doğru olması, seçiminde haklı olması anlamına gelmez. Yanlışı seçmişse elbette ondan sorumlu olacaktır. Çünkü yeryüzünde kul olarak hiç kimsenin şu doğrudur, bu eğridir deme hakkı ve yetkisi yoktur. Hiç kimsenin din belirleme, yol belirleme hakkı yoktur. Dini belirleme, yolu belirleme hakkı sadece yaratıcıya aittir.

Ve yaratıcı da işte yarattığı kullarına dinini belirlemiştir. Bu dinin adı İslâm'dır. Allah sadece bu dinden razıdır, sadece bu dini kabul etmiştir. Bu dinin dışındaki bütün dinler, bütün yollar, bütün hayat tarzları merduttur, reddedilecektir.

Madem ki hak din, hak yol Allah'ın yoludur, madem ki yaratıcı sadece kendi dinini kabul edecektir ve madem ki bu din bellidir, madem ki bu din ortadadır, o zaman acaba niye bu insanlar Allah dinini bırakarak başka dinlere tabi oluyorlar? Neden ayrı ayrı yollara gidiyorlar? Neden ayrı ayrı dinleri, ayrı ayrı yolları var bu insanların? Bakın âyetin devamında Rabbimiz bunun sebebini şöyle anlatıyor:

Kendilerine kitap verilenler, ancak kendilerine ilim geldikten sonra, kitap geldikten sonra aralarındaki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın âyetlerini kim inkâr ederse bilsin ki, Allah hesabı çabuk görür.

Kendilerine Allah'ın son kitabı gelmeden önce hayatları yerindeydi, hayatları tıkırındaydı. Herkes kendi hayatından mutmaindi. Herkes kendi yolunun doğruluğuna inanıyordu. Hattâ ehl-i kitap Allah'ın bu son kitabını, ahir zaman peygamberini bekliyor ve çevrelerindeki putperestlere onunla istifta edip hava atıyorlardı. Ama Allah'ın bu son kitabı gelince, Allah'ın son elçisi gelince, bu peygamber bizden çıkmadı, Allah onu bizim içimizden değil de ümmîlerden seçti diyerek sırf hasetlerinden, gayzlarından ötürü ihtilâfa düştüler. Kimileri eyvah bizim yaptığımız yanlışmış, bizim dinimiz, bizim hayat programımız, bizim yolumuz, bizim gidişimiz, bizim anlayışlarımız yanlışmış, bu peygamberin dediği doğrudur diyerek, önceki anlayışlarını, önceki dinlerini terk ederek, değişerek müslüman oldular. Kimileri de yok ya bunun dediği yanlış bizimki doğrudur diyerek eski dinlerini eski hayat programlarını devam ettirdiler.

Kimileri Allah'ın dosdoğru dinine girerken kimileri de Allah dininden ayrılıp ihtilâf ettiler. Peki niye ayrılmışlar bu insanlar? Allah'ın dini dururken niye başka başka dinlerin peşine takılmışlar? Arlarında-ki azgınlıktan dolayı, samimi olmamalarından dolayı, birbirlerine düşmanlıklarından, kıskançlıklarından dolayı. Eğer bu insanlar gerçekten din konusunda samimi olsalardı, samimiyetle Allah'a kul olmak isteselerdi, samimiyetle yollarını, dinlerini Allah'a sormuş olsalardı niye

ayrılsınlar böyle? İşte Allah'ın dini ortada. İşte Allah'ın kitabı ortada. İşte Resûlün tertemiz yolu ortada. Ama dünya menfaatleri kulluğun önüne geçmiş, ihtiraslar ön plana geçmiş, azgınlaşmışlar ve herkes ayrı ayrı yollar, ayrı ayrı dinler ortaya çıkarmışlar.

Ama kim Allah'ın âyetlerini küfreder, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın dinini, Allah'ın yolunu örterek, örtbas ederek, görmezden gelerek bir hayat yaşarsa bilesiniz ki Allah hesabı çok çabuk görendir, defterlerinizi çok çabuk dürendir.

20. "Ey Muhammed! Eğer seninle tartışmaya girişirlerse, "Ben bana uyanlarla birlikte kendimi Allah'a verdim," de. Kendilerine Kitap verilenlere ve kitapsızlara: "Siz de İslâm oldunuz mu?"de, şâyet İslâm olurlarsa doğru yola girmişlerdir, yüz çevirirlerse, sana yalnız tebliğ etmek düşer. Allah kullarını görür."

Ey peygamberim, eğer şimdi Allah'ın dini ortadayken, Allah'ın yolu apaçık ortadayken hâlâ bu adamlar seninle tartışmaya giriyorlarsa. Tabi önce hitap Rasûlullah efendimizedir. Rabbimiz peygamberine ve onun şahsında da kıyâmete kadar tüm peygamber yolunun yolcusu mü'minlere diyor ki: Ey peygamberim ve ey mü'minler, eğer din konusunda, Allah konusunda, Allah'ın gönderdiği hayat programı konusunda seninle, sizinle tartışmaya giriyorlarsa, deyin ki onlara, ***"Ben müslümanım" "Biz müslümanız"*** Ben Rabbime teslim oldum. Ben irademi Rabbime teslim ettim. Ben boynumdaki ipin ucunu Rabbime verdim. Tüm hayatımda sadece O'nu dinler, sadece O'-nun çektiği yere giderim. O'nun seçimini kendim için seçim kabul ettim. Ben sadece O'nun benim adıma gönderdiği hayat programını uygular, sadece O'nun istediği gibi bir hayat yaşarım. Ben bir müs-lümanım ve benim inandığım dinim budur. Benim yolum budur.

Böylece kendisini, inancını ortaya koyan bir müslümanla diğer din mensupları arasında bir tartışma söz konusu olursa, öteki dinlere, öteki yollara gidenler eğer müslümanla bir münazaraya girişirlerse, Allah diyor ki siz deyin ki ben rabbime teslim oldum. Ben müslüman oldum deyin.

De ki, ben yönümü, benimle beraber olanlarla, benim safımda olanlarla birlikte, bana tabi olup, benim dinimi, benim inancımı paylaşanlarla birlikte Allah'a teslim ettim. Ben yüzümü mü'minlerle birlikte Allah'a döndürdüm. Ben kendimi Allah'a teslim ettim. Benim dinim, benim yolum, benim inancım, benim tavrım budur, bundan başkasını da bilmem deyin.

Ve kendilerine kitap verilenlere, kitaptan nasibi olanlara, Allah'ın kendilerini kitap bilgisine ulaştırdıklarına, ehl-i kitaba ve Ümmîlere, yâni kitap konusunda anadan doğma olanlara, kitaptan, Allah bilgisinden habersiz hiçbir şey bilmeyenlere de ki: Yâni hem kitap konusunda, vahiy konusunda bildik iddiasında

bulunup, kendilerini Allah’ın kitaplarından birisine izâfe edip ama kitapla uzaktan ve yakından hiçbir ilgileri kalmayanlara. Bizler kitap ehliyiz, bizim de bir kitabımız var dedikleri halde Allah’ın kitabını, Allah’ın dinini bir kenara bırakıp, bu dinin temel kaynakları olan Allah’ın kitabını ve Resûlünün sünnetini bir kenara bırakıp kendilerince bir din, kendilerince bir İslam ortaya koyanlara, kendi hevâ ve heveslerine tabi olanlara ve din konusunda, kitap konusunda hiçbir şey bilmeyen Ümmîlere de ki:

Sizler de müslüman oldunuz mu? Sizler de Allah’a, Allah’ın dinine, Allah’ın yoluna teslim oldunuz mu? Sizler de La İlâhe İllallah dediniz mi? Sizler de Allah ve Resûlüne evet dediniz mi? Sizler de teslimiyet dini olan İslâm’a girdiniz mi? Eğer onlar da müslüman olurlarsa, onlar da Allah’a teslim olurlarsa onlar da hidâyeti bulmuş, hidâyete ermiş olurlar. Eğer gecelerinde ve gündüzlerinde, tüm hayatlarında kendi hevâ ve heveslerini, kendi bilgisizliklerini bir tarafa bırakır da Allah’ın istediği biçimde Lâ İlâhe İllallah diyerek müslüman olurlarsa, Allah’ın dinine, Allah’ın yoluna girerlerse hem dünyada, hem de âhirette kurtuluşa ermiş olurlar. Dünyaları da güzel olur, âhiretleri de mamur olur.

Ama böyle yapmazlar da Allah’tan, Allah’ın dininden yüz çevirirler, reddederler, küfrederlerse sana düşen de sadece tebliğdir peygamberim. Teslim olup kurtuluşa ererlerse ne ala, değilse Allah’ın bu kitabına ve peygamberin örnekliliğine evet demezlerse o da kendilerinin bileceği bir şeydir. Sen hiç üzülme, hiç tasalanma, çünkü Allah, kullarına basîrdir, Allah kullarını her ân görmektedir.

21. “Allah'ın âyetlerini inkâr edenlere, haksız yere peygamberleri öldürenlere, insanlardan adâleti emredenleri öldürenlere elem verici bir azabı müjdele.”

Allah’ın âyetlerini küfreden, Allah’ın âyetlerini örten, örtbas edenler. Kefera kelimesinin böyle örtme mânâsı vardır. Allah’ın âyetlerini örtenler, Allah’ın âyetlerinin muradını gizleyenler, âyeti okuyup mânâsını, muhtevasını örtenler, metnini okuyup mânâsını gündeme getirmeyenler, veya o âyette Allah’ın esas kastını gündeme getirmeyenler. Aman bu âyeti insanlar duymasınlar, aman bu âyetin muhtevasına insanlar muttali olmasınlar, eğer insanlar tarafından bu âyetin muhtevası anlaşılırsa mutlaka değişirler, mutlaka müslümanlaşırlar. O zaman benim saltanatım biter. Benim elimi eteğimi öpmekten vazgeçerler. Eğer toplumda Allah’ın âyetleri bilinirse benim, bizim âyetlerimiz, bizim yasalarımız dama atılır diyerek Allah’ın âyetlerini duyurmamaya çalışanlar.

Veya âyetin metnini okuyup da ama bizimle, bizim hayatımızla ilgisini göz ardı edenler. Âyetin kulluğa yönelik tarafını gündeme getirmeyip malumata

boğanlar. Ses ihtizazlarına, makama boğarak, insanların dikkatlerini melodiye çekerek mânâyı örtüp saklayanlar.

Veya sanki o âyet orada kullanılmak için inmiş gibi âyetleri Arapça'nın alıştırma kitabı haline getirenler, mânâ ve muhtevasının üzerinde durmayanlar.

Veya âyetlerin bazılarını gizleyip, bazılarını gündeme getirenler. İşlerine gelenleri açıklayıp, işlerine gelenlere izin verip işlerine gelmeyenleri yasaklayanlar. Bedenen ve malen, bireysel ve toplumsal kulluğun tarifi adına Allah'ın istediği, Allah'ın gönderdiği dini örtenler, Allah'ın Kitabının konuşulmasını, öğrenilmesini yasaklayıp, duyulmasını, duyurulmasını istemeyenler.

Ve de haksız yere Allah'ın elçilerini öldürenler. Yâni kendi zanlarına göre de, kendi bilgilerine göre de peygamberlerin öldürülmeyi hak etmediklerini bildikleri halde, hak olmayan, haklı olmayan bir sebeple peygamberleri öldürenler. Yapmamaları gereken bir iş olduğunu bile bile peygamberleri öldürenler. Peygamberin toplum içinde kıstaslığına, toplum içinde denge unsuru oluşuna, Allah'a kulluğa dâvetine dayanamayarak bizzat onların vücudunu ortadan kaldıranlar. Peygamber kanı dökenler. Allah'ın kendilerine açtığı rahmet kapılarını kendi elleriyle kapatanlar. Kendilerini kurtarmak üzere gelen Allah elçilerinin kanına girenler.

Ya da günümüzde olduğu gibi Peygamberi kendi başına bırakarak, peygamberin dâvâsına, dâvetine, mesajına kulak vermeyerek, peygamberle ilgilenmeyerek, peygamberin sünnetine kayıtsız kalarak, peygamberin misyonuna sahip çıkmayarak öldürenler, öldürülmesine göz yumanlar, seyirci kalanlar.

Meselâ şu anda birileri eğitim programlarıyla, birileri kılık kıyafet kanunlarıyla, hukuk anlayışlarıyla, ekonomi anlayışlarıyla, hayat programlarıyla peygamberin yolunu, onun sünnetini, onun anlayışını yok etmek, toplumdan silmek isterken biz de eğer beri tarafta eli böğründe buna seyirci kalırsak, onun yolunu, onun sünnetini öğrenip müdafaa gayreti içine girmezsek, onun sünnetini öldürmek isteyenlere karşı biz de diriltme kavgası vermezsek, sünnet düşmanlarının işlerini kolaylaştırmış ve peygamberin öldürülmesine yardımcı olmuşuz demektir Allah korusun.

Eğer Peygamberin bu görevini, peygamberin varlık fonksiyonunu bizler de kendimize görev edinir, dert edinir, iş edinir, din edinirsek, onu yolunu, onun sünnetini çok iyi öğrenir, peygamberi sahiplenir, onun inandığına inanır, onun yaptıklarını yapar, onun sevdiklerini sever reddettiklerini de reddedebilirsek, peygamberin varlığını ve programını kendimize program kabul edebilirsek, is-

teklerine arzularına köstek değil destek olabilirsek o zaman biz de ona yardımcı olup öldürmek isteyenlere engel olmuş oluruz. Değilse ona ve onun getirdiği mesaja karşı kör ve sağır kesilirsek o zaman biz de peygamberi öldürüyoruz demektir. Peygamber bizim ilgisizliğimiz yüzünden öldürülüyor demektir.

peygamberin örnekliliğini reddetmek de peygamberi öldürmek demektir. İşte bu:

İnsanlar arasında adâletle hükmeden, adâleti, hakkı hakim kılmak için çırpınan din bilenleri, din tebliğcilerini öldüren, toplumdan silmeye, susturmaya çalışanlar var ya, işte onlar için elim bir azabı müjdele peygamberim.

Allah'ın âyetlerini reddeden, Allah'ın âyetlerine karşı zalimce bir tavır takınan, Allah'ın görsel ve işitsel âyetlerini kendi gözlerinden, gönüllerinden, kulaklarından sakladıkları gibi insanların kalplerinden kazımaya, gözlerinden saklamaya, kulaklarından söküp almaya, gündemlerinden düşürmeye sa'yedenler. Aman toplumda Allah'ın âyetleri gündeme gelmesin, aman âyetler bu insanların kulaklarına gitmesin diyerek Allah'ın âyetlerinin okunmasına, anlatılmasına engel olarak, yasaklar koyarak âyetleri hayatın sınır taşları olmaktan çıkaran, onların yerine kendi âyetlerini, kendi yasalarını ikâme etmeye, Allah'ın âyetlerinin görüntüsünü silmeye çalışan, âyetleri hayata karıştırmayanlara ve haksız yere Allah'ın elçilerini öldürenlere, aleyhlerinde öldürülmelerine bir delil olmadığı halde peygamber katillerine ve de toplumda Allah'ın istediği adâleti, Allah'ın istediği kulluğu icra ve yayma çabası içinde olan Allah erlerini öldürmeye çalışanlara elim bir azabı müjdele diyor Rabbimiz.

Bu âyetler indiği dönemde, Medine'de ve civarda yaşayan ya-hudilere hitap ediyordu. Çünkü bu özellikler onların özellikleriydi. Daha önceleri ataları Allah'ın peygamberlerini öldürmüş, Allah'ın âyetlerini küfretmiş, Allah'ın kitabını tahrif etmiş, kendilerini âyetlerin atmosferinden çıkarmış, Allah'ın dinini bir kenara bırakarak kendi hevâ ve heveslerini din edinmiş yahudileri hedefliyordu bu âyetleriyle Rab-bimiz. Rabbimizin elçiler ve vahiy göndererek mübârek kıldığı kutsal şehir Kudüs pek çok Allah elçisinin öldürülmesine şahit olan bir kentti.

Süleyman ve Dâvûd (a.s) lar döneminde gerçekten müslü-manlıklarının, Allah'a kulluklarının ve buna bağlı olarak da izzet ve şereflerinin, devlet ve saltanatlarının zirvesinde bir hayat yaşayan İsrâil oğulları daha sonra haktan, hidâyetten, Allah'ın kitabından, Allah'a kulluktan ayrılarak sapma ve yahudileşme sürecine girer. Allah'ın kendilerine gönderdiği kitabı ve o kitabın pratiği olan pey-gamberlerinin yolunu bir kenara bırakarak kendi hevâ ve heveslerine, içlerindeki din adamlarının, siyaset adamlarının, idarecilerinin istek ve arzularına, emir ve

yasaklarına uyarak yepyeni bir din, yepyeni bir yol ihdas eden ve kendi kendilerine uydurdukları, oluşturdukları bu dinin adına da yahudilik adını veren bu toplum yeni girdikleri bu yolda akla hayale gelmedik zulümler irtikâp ederler.

Allah'ın kitabını tahrif etmek, Allah'ın âyetlerini reddetmek, Allah'ın âyetlerini günlük hayatlarından kovmak, Allah'ın âyetlerinden habersiz bir hayat yaşamak ve hattâ kendi kitaplarını kendileri yazmak, kendi hayat programlarını kendileri belirlemek gibi sapıklıklar yanında, Allah'ın rahmet kapıları olarak kendilerine açtığı peygam-berlere hayat hakkı tanımayarak onlardan pek çoğunu öl-dürürler. Allah'ın kutlu elçilerinden kimilerinin bizzat vücudunu ortadan kaldırmak, kimilerinin yoluyla, mesajıyla, dâvetiyle ilgilenmeyerek, susturarak, takibe alarak, zulmederek, örnekliliğini ortadan kaldırarak öldürürler.

Sadece peygamberleri değil aynı zamanda toplum içinde peygamberlerin dâvetine sahip çıkan, peygambere ve ona gönderilen vahiyle birlikteliklerini sürdüren, vahiy bilgisine sahip olan, samimiyetle bu vahiyle amel edip insanları bu bilgiye çağıran, insanları Allah'a kulluğa ve peygambere itaate çağıran, Tevrat'ın toplumda anlaşılıp uygulanması için çırpınan, toplumda peygamber yolunun canlı tutulmasına sa'yeden, toplumun sapmasına, toplumun küfrün ve şirkin gir-dabına yuvarlanmasına rağmen kendileri sapmadan, sapıtmadan adâletin, hakkın, Allah'a kulluğun öncülüğünü yapan, Allah dininin gündemde olması için gecelerini gündüzlerine katarak koşturan ve top-lum içinde sayıları az olan âlimleri de öldürmüşlerdi.

Çünkü varlıklarıyla, hayatlarıyla, misyonlarıyla toplum içinde hep Allah'ı ve peygamberi hatırlatan, Allah'a kulluğu ve peygambere itaati çağrıştıran bu kıstasları, bu örnekleri görmeye tahammülleri yoktu adamların. Toplum içinde kendilerine Allah'ı ve peygamberi hatırlatan, Allah'ın dinini hatırlatan, tevhidi çağrıştıran bu insanlar susturulmalı, yok edilmeliydi ki rahat edebilsinler.

Evet yüz yıllar boyu işte böyle bir sapma sürecine girer İsrâil oğulları. Nihâyet Mekke'de Allah'ın Resûlü zuhur eder. Allah Mekke'-de son elçisini gönderir. Hem yahudiler için, hem de tüm insanlık için Rabbimiz son rahmet kapısını da açar. Allah'ın Resûlü Mekke'den Medine'ye hicret buyurur. Medine'de Evs ve Hazrec kabilelerinden oluşan ve hicretle Ensâr adını alan, peygambere ve onun getirdiği dine kucak açan müslümanların yanı başında Beni Nadir, Beni Kaynuka yahudileri ve yine Medine'ye çok yakın bir bölgede, Hayber'de yaşayan Hayber yahudileri bulunmaktadır. Bunlar Allah'a inandıklarını, Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'ya ve Ona gönderilen Tevrat'a inandıkları, Tevrat'la amel ettiklerini iddia etmektedirler. Ama aslında ne Tevrat'la ne de Mûsâ (a.s)'la uzaktan ve yakından hiç bir ilgileri kalmamış insanlardı bunlar. Tarih içinde Allah'a isyan etmiş,

Allah'ın kitabını bozmuş, tahrif etmiş, Allah'ın âyetlerini küfretmiş, kitabın defterini dürmüş, Allah elçilerini öldürmüş, Allah elçilerinin yolunu takip edenleri yok etmiş bir toplumdular. İşte bunları hedefleyerek bu âyetlerinde Rabbimiz bu topluma seslenerek son elçiye, son kitaba iman etmedikleri sürece kendileri için elim bir azabın müjdelenmesini istiyordu.

Ama, daha önce ifade ettiğimiz gibi unutmayalım ki Kur'an-ı Kerîm sadece belli bir döneme, sadece belli bir dönem insanına hitap eden, sadece belli bir dönem insanının problemlerine çözüm getiren, sadece belli bir dönem insanını ilgilendiren bir kitap değildir. Kur'an-ı Kerîm kıyâmete kadar tüm insanlığa, tüm toplumlara hitap eden bir kitaptır.

Yâni o dönem yahudi toplumuna ait olan şu sayılan özellikler kimde, hangi toplumda varsa, bu özelliklere kim sahipse unutmayalım ki onlar için de aynı tehdit, aynı azap geçerli olacaktır. Evvelki gün Kudüs, dün Medine ve civarı, bugün tüm dünya ve kıyâmete kadar yeryüzünün hangi coğrafyasında olursa olsun kim ki, hangi toplum, hangi şehir, hangi kasaba, hangi nahiye, hangi köy ki Allah'ın âyetlerine karşı böyle kâfirce, zalimce bir tavır takınırsa, Allah'ın kitabını tahrif eder, Allah'ın kitabından habersiz bir hayat yaşarsa, Allah'ın elçisini öldürür, peygamberi örneklikten çıkarır, peygamberin yolunu, peygamberin sünnetini öldürürse, peygamber yolunda gitmek isteyen mü'minlere hayat hakkı tanımaz, insanları peygamberler yoluna dâvet eden âlimleri yok etmeye, dâvetçileri susturmaya çalışırlarsa, kodeslere tıkmaya çalışırlarsa o zaman onlara da elim bir azap müjdelenecek. Hem dünyada bir yıkılış, bir alçalış, bir horluk, hakirlik azabı, hem de âhirette dayanılmaz bir cehennem azabı müjdelenecek onlara. Peki kim müjdeleyecek onlara bu azabı?

Dün bu görev Rasûlullah efendimizindi. Dün onlara bu azabı o müjdeliyordu, bugün de bu görev bizimdir. Allah bizden onlara bunu müjdelememizi istemektedir. Peki bu âyetleri bilmeyen, tanımayan, bu âyetlerin bilincinden uzak bir hayat yaşayan bizler, kendileri bile bu âyetleri tanımayan bizler nasıl duyuracağız bu âyetleri onlara? Öyleyse bu âyetleri önce biz kendimiz tanıyacağız, kendimize duyuracağız.

Bu âyetleri kuşanıp Allah düşmanlarının karşısına geçip onları bu âyetlerin tehdidiyle uyaracağız. Diyeceğiz ki ey insanlar, eğer Allah'ın âyetlerini örtmeye, örtbas etmeye, Allah'ın âyetlerini yok farz ederek bir hayat yaşamaya, Allah'ın âyetlerini kendi gündemlerinizden, insanların gündemlerinden silmeye, Allah'ın âyetleri yerine, Allah'ın yasaları yerine kendi yasalarınızı ikâme etmeye devam ederseniz, eğer Allah'ın elçisi Hz. Muhammed (a.s) a, onun yoluna, onun sünnetine

hayat hakkı tanımamaya, onu örneklikten çıkarıp başka örneklerin peşinde gitmeye, böylece peygamber öldürmeye devam ederlerse, peygamber yoluna çağıran Allah dostlarını susturmaya, öldürmeye çalışırsanız, bu küfürlerinizden, bu şirklerinizden vazgeçip adam olmazsanız kesinlikle bilesiniz ki yakında Allah'ın elim bir azabıyla karşı karşıya geleceksiniz. Çok yakında korkunç bir yıkılışla yıkılacaksınız. Âhirette de dayanılmaz elim bir azap sizi beklemektedir. Kesinlikle bir Allah yasası olarak bilesiniz ki Allah'la, Allah'ın diniyle, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın dostlarıyla savaşa tutuşan toplumların dünyada rezil ve rüsva olup zillet ve meskenete düşmelerinin sebebi işte budur. Kesinlikle bilesiniz ki bu yasa sadece İsrâil oğullarına mahsus bir yasa değildir. Genel bir yasadır bu.

22. "Onlar, dünya ve âhirette işleri boşa çıkacak olanlardır. Onların hiç yardımcıları da yoktur."

Onların dünyada yaptıkları amelleri boşa çıkacaktır. Bu kâfirlerin, bu zalimlerin tüm planları-programları, tüm fileleri-komploları, tüm güçleri, tüm ekonomik, siyasal ve askeri kuvvetleri, tüm saltanatları, tüm medeniyetleri, tüm teknolojileri boşa çıkmıştır, boşa çıkacaktır. Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçilerine karşı düşmanca bir tavır alan, Allah yoluna çağıran mü'minlere karşı düşmanca bir tavır takınanların durumu budur. Kitabından habersiz bir hayat yaşayan insanların dünyada da âhirette durumu işte budur.

Ben yahudi'yim, ben Mûsâ'ya inanıyorum dediği halde, ben Tevrat'a inanıyorum, ben Tevrat'la amel ediyorum, Tevrat benim kitabımdır dediği halde Tevrat'tan habersiz bir hayat yaşayan, Ben İncil'e inanıyorum, İncil benim kitabımdır dediği halde İncil kaynaklı bir hayat yaşamayan, ben Kur'an'a inanıyorum, Kur'an benim kitabımdır dediği halde, Kur'an'ı öpüp bağrına bastığı halde onun içindekilerden habersiz bir hayat yaşayan, kitabını okuyup anlamaya, kitabının âyetlerini gecesine-gündüzüne, evlenmesine-boşanmasına, yemesine-içmesine, giyinmesine-kuşanmasına, kazanmasına-harcamasına, düğününe-derneğine, hukukuna-ekonomisine karıştırmayan, kitabını örterek, kitabını gündeminden düşürerek, kitabının değer yargılarını terk ederek kendi hevâ ve heveslerine göre, kendisi gibilerinin hevâ ve heves-lerine göre, topluma göre, Allah'tan başkalarının değer yargılarına göre bir hayat yaşayan insanların dünyada tüm yaptıkları boşa gidecektir.

Çünkü onların hayatlarında, hayat programlarında yaptıkla-rında, ettiklerinde etkili olan Allah değildir, Allah'ın kitabı ve Resûlü-nün sünneti değildir. Çünkü onların amellerinin yaptırıcısı Allah de-ğildir.

Ya da onlar tüm çabalarını tüm plan ve programlarını dünya adına harcamış kimselerdir. Yâni bunlar dünyayı kıble edinmiş, tüm plan ve programlarını dünyayı kazanmak adına yapmışlar, dünyalık elde etmek üzere, dünyada zengin ve başarılı olmak üzere yapmış in-sanlardır. Tüm yatırımlarını dünyada kalıcı ve âhirete intikal etmeyici şeylere yapmışlar. Dünyada zengin olmak ve dünyada başarmak onların tek amacıydı. Âhiret adına bir endişeleri yoktu onların. Bu yüzden hayatlarında Allah'ı diskalifiye etmişler, peygamberi unutmuşlar, kitabı yok farz etmişler, hesabı yok farz etmişler. Hesabı yok farz edince de kendilerini her türlü sorumluluktan azade saymışlar ve tıpkı hayvanlar gibi sorumsuzca bir hayat yaşamışlar. Bunu yaparken de çok iyi bir şey yaptıklarını zannetmişler. Böylece hayatlarını mahvet-mişler. Tüm yaptıkları boşa gitmiş, kendilerini de kendilerine verilen imkânlarını da boşa harcamışlar.

23. "Kendilerine Kitaptan bir pay verilenleri, görmedin mi? Onlar aralarında hüküm vermek için Allah'ın Kitabı'na çağırılmışlar sonra onlardan birtakımı dönmüşlerdir. Onlar temelli yüz çevirenlerdir."

Kendilerine kitaptan, Allah bilgisinden, vahiy bilgisinden bir pay, bir nasip verilenler. Kendilerine Tevrat verilenleri, İncil verilenleri, Zebur verilenleri, Kur'an verilenleri görmedin mi peygamberim? Baksana ey peygamberim, şu kitap ehlinin durumuna. Kendilerine kitaptan bir nasip verilmiş, kitap bilgisine sahip oldukları halde, kitaptan haberdar kılındıkları halde, kitabın tahsilini yaptıkları halde, kitabı yüklendikleri halde, kitabın hafızı oldukları halde, ona tahammül edememiş, kitabı kaybetmiş, kitapla amelden uzaklaşmış, kitaptan habersiz bir hayat yaşayanlara bir baksana. Adamların kitapları var. Ellerinde Tevrat'ları, İncilleri var. Ellerinde hayatlarını düzenleyebilecekleri Kur'-an'ları var. Ama kitaplarını, imanlarını, kitap bilgilerini, satmışlar. Pey-gamber bilgilerini satmışlar. Dünya menfaati sebebiyle ellerindeki kitabı bir kenara bırakmışlar.

Gerek, ben Tevrat'ın mü'miniyim, ben İncil'in mü'miniyim, ben Kur'an'ın mü'miniyim, ben kitap ehliyim, benim kitabım var, ben Allah'ın peygamberine inandım, Mûsâ (a.s) benim peygamberimdir, Îsâ (a.s) benim peygamberimdir, Muhammed (a.s) benim peygamberimdir diyen, bu kitaplara, bu peygamberlere inandığını iddia eden, bu kitapları ve bu peygamberleri tanıyıp iman ettiklerini iddia eden din bilenler anlatılıyor, din tahsili yapanlar, din bilgisine, kitap ve peygamber bilgisine sahip oldukları halde yamukluk yapanlar anlatılıyor. Bunlara aramızda hüküm verilmek üzere Allahın kitabına gelin denildiği zaman onlardan bir grup yüz çevirerek uzaklaşıp gidiyor.

Gerek ehl-i kitap olan yahudi ve hıristiyanlardan, gerekse bizim ehl-i kitaptan sapanlara, sapıtanlara, hayatlarında sadece Allah'ı değil de tâğutları söz

sahibi bilenlere, hayatlarını Allah'ın istediği gibi değil de kendi istedikleri gibi, ya da tâğutların istedikleri gibi düzenlemeye çalışanlara, eğitim hayatlarını, sosyal, siyasal, toplumsal ve bireysel hayatlarını Allah ve Resûlünün belirlediği prensiplerle göre ayarlamak yerine, kitap ve sünnete başvurmak yerine kendi hevâ ve heveslerine göre, ya da tâğutların direktiflerine göre ayarlayıp düzenleyenlere denilse ki gelin Allah'ın indirdiğine, gelin Allah'ın kitabına, gelin peygamberin sünnetine denilse.

Gelin problemlerimizi Allah'ın kitabıyla çözelim denilse. Bir problem mi var? Çözüm mü arıyoruz? Bir hukuk problemi var da çözüm mü arıyoruz? Gelin hukuku Allah'ın kitabıyla çözelim. Bir eğitim problemi var da ne yapalım mı diyoruz? Bir ihtilâf mı var? Muhakeme olmak mı istiyoruz? Bir konuda karar vermek mi istiyoruz? Bir karar mı alacağız? Bir iş mi yapacağız, ya da yapmayacak mıyız? Pozitif ya da negatif bir eylem mi ortaya koyacağız? Yâni bir konuda bir tavır mı belirleyeceğiz? Gelin Allah'la ve peygamberle belirleyelim. Gelin onu Allah desin ve biz peygamber örnekliğinde yapalım. Gelin içinde bulunduğumuz durumu Allah'ın kitabına götürelim. Dünyamıza hakim, hayatımıza hakim olan Allah'ın kitabı hakem olsun. Kitap ne demiş-se, nasıl yapmamızı istemişse öylece kabul edelim. İşte din budur zaten.

Allah'ın bizden istediklerini fert planında peygamberimiz, toplum planında sahabe nasıl uygulamışsa onu din kabul edip aynen uygulamaya çalışan kişi dindardır. İşte gelin Allah'a, gelin Allah'ın kitabına denilince, yâni Allah'ın istediklerini peygamber örnekliğinde anlamaya, kabul etmeye, uygulamaya deyince bu tür insanlar:

Onlardan bir grup senden yan çizerler, tevella edip sıvışırlar diyor Rabbimiz. İşte şu anda böyle insanların köşe bucak Allah'ın kitabına çağıranlardan kaçtıklarını görüyoruz. Peki suçun ne senin? Niye kaçıyorlar bu insanlar senden? Eh tabii sen onları kitaba çağırdın. Sen onlara gelin Kur'an okuyalım dedin. Suçun bu işte. Sen gelin problemleri Kur'an'la çözelim dedin. Sen kitaba gidelim dedin. Peki Tevrat'a, İncil'e, Kur'an'a inandığını iddia eden o adam ne yapıyor? O diyor ki hayır ben problemleri babamla, Hocamla, Abimle, Şeyhimle, efendimle, büyüğümle çözerim. Yazarımla, çizerimle çözerim. Yahut tâğut'un mahkemesiyle çözerim diyor. Peki hani az evvel kitap diyordun? Tevrat, İncil, Zebur, Kur'an, Allah, peygamber filân gevelîyordun? Ne oldu o sözlerin?

Eh kitabı anladık, saygı değerdir, hürmet ederiz, ara sıra teberruken okuruz onu. Peygamberi de anladık, hürmete lâyık birisidir, bazen bazen salavat gönderir, arada bir ziyaret eder, toprağını öperiz. Adı anılınca elimizi kalbimize koyarız ve şöyle bir saygı ihraz ederiz. Ama hayatımı düzenlemeye gelince, problemlerimi çözmeye gelince benim başka Rablerim var, başka efendilerim var, benim büyü-

ğüm var, benim efendim var, benim şeyhim var, benim yazarım, çizerim var, benim emirim, amirim var, benim sözünü dinleyeceğim ve problemlerimi kendisine arz edeceğim birilerim vardır diyor. Nisâ sûresinde de böyle davrananların halis münafık ve kâfir olduklarını an-latıyor Rabbimiz.

Bu âyet hep başkalarını değil bizi anlatıyor. Kendimizi bir sorgulayalım. Kitaba çağrıldığımız zaman acaba biz ne yapıyoruz? Biz ne âlemdeyiz kitapla beraberlik konusunda? Kitabın hayatımızda hak emliği konusunda ne âlemdeyiz? Yoksa bizler de fikir planında tamam, konuşmaya gelince tamam kitap sünnet, okunmalı, anlaşılmalı, kitapsız sünnetsiz olmaz diyoruz da bunu eyleme dönüştürüp gerçekleştirme planında tüyüyor muyuz? İman planında, iddia planında tamam da, amel planında yan mı çiziyoruz? Hayatımızın kaçta kaçı kitap kaynaklı? Allah için bir düşünelim ve gayrete gelelim inşallah.

Dün peygamber onları Allah'ın kitabına çağırmıştı. Bugün biz de insanları Allah'ın hükmüne, Allah'ın kitabına, Allah'ın yasalarına ve peygamberin pratikte uygulamalarına çağırırken, bu insanlar müslü-manız dedikleri halde, eğer buna razı olmazlar da başka başka Rabler, başka başka hayat tarzları, başka başka yasalar, başka başka hayat programları arayışları içine giriyorlar, başkalarının kanunlarını uygulamadan yana bir tavır sergiliyorlarsa kesinlikle bilelim ki onlar da münafıklardan olacaklardır.

Peki acaba bu insanlar niye böyle davranırlarmış? Ben kitap ehliyim, benim de bir kitabım var, ben Allah'a da, Allah'ın elçilerine de, Allah'ın kitabına da, Allah'ın kitap ve peygamber göndererek benim hayatıma karıştığına da inanıyorum diyen bu insanlar acaba niçin kitaba müracaat etmeden bir hayat yaşayabiliyorlar? Acaba niye hayatlarına kitabı karıştırmak istemiyorlar? Bu cesareti nerden alıyorlar? Diyorlar ki adamlar: Tamam bu kitap belki Mûsâ (a.s) döneminde de-ğerliydi. Muhammed (a.s) döneminde bu kitap belki pek çok problemleri çözmeye yetiyordu. Ama bizler şu anda o dönemde yaşamıyoruz ki. Bizim devrimiz değişti. Yaşadığımız dönem çok farklıdır. Artık bu kitabın bizim problemlerimizi çözmesi mümkün değildir diyorlar ve bir de bundan sonraki âyette anlatıldığı gibi şöyle düşünüyorlar:

24. "Bu, onların: "Bize ateş sadece sayılı birkaç gün değecektir" demelerindendir. Uydurup durdukları şeyler, onları dinlerinde yanıltmıştır."

İşte bu adamların bu cüretlerinin, bu yamukluklarının sebebi budur. Diyorlar ki bize cehennem ateşi sadece sayılı birkaç gün dokunacaktır. Bizler sadece sayılı birkaç gün cehenneme uğrayacağız o kadar. Ondan sonra doğru cennete gideceğiz. İşte yedi gün, kırk gün diyorlar. Hz. Mûsâ (a.s) ın Tura vahiy almaya gidip de Onun

yokluğu döneminde buzağıya tapındıkları bir süre kadar cehenneme şöyle bir uğrayıp, merakları izale olduktan sonra direk cennete gideceklerine inanıyorlar.

Öyle değil mi ama? Yahudiler, âlimler, din bilenler, din konusunda, vahiy konusunda tüm civar kabilelerin önderleri olan bu insanlar cennete gitmeyecekler de şu ümmî, şu cahil, şu hayrı şerri bilmeyen, şu dini onlardan öğrenen, şu siyaset konusunda kendilerine muhtaç olan insanlar mı gidecekler yâni? Şu halk kesimi, şu bizim kendilerine yol gösterdiğimiz, şu bizim kendilerini yönettiğimiz insanlar mı gidecekler cennete? diyorlar. Eğer bugün dünya üzerinde onları biz yönlendiriyorsak, onlara biz yol gösteriyorsak, hattâ cennetin pasaportunu, cennetin olurunu bile onlara şu anda biz veriyorsak, elbette öbür tarafta da biz önde olacağız diyorlar, kendilerini garanti cennetlik görüyorlar.

Öyle ya, hocalar, din adamları, papazlar, keşişler, kardinaller dururken başkaları mı girecekti cennete? Hem Allah'ın bilgisine sahip ol, hem kitap bilgisine sahip ol, hem hoca ol, hem kitapla para kazan, hem kitapla amel etme, hem kitabın âyetlerini bilmeyenlere anlatma, hem onları az bir pahaya sat, kitabın âyetlerini keyfine göre tahrif edip değiştir hem de cenneti bekle. Bizde de var böyleleri, hem de pek çok. Bizler âlimleriz, bizler hafızlarız, bizler din bilenleriz, bizler kitap yazanlarız, bizler filân grubun üyeleriyiz, bizler falan zatın müritleriyiz, bizler Allah'ın has kullarıyız. Bizler direk cennete gideceğiz. Allah bizleri de koymayacak da cennetine sığırları mı koyacak? Bizden daha lâyık kim var cennete?

Hattâ kabir sualimize bile filânlar cevap verecektir diyenler. Kendilerini mutmain görenler bizde de pek çok Allah korusun. Sanki Allah'la aralarında bu konuda bir sözleşme yapmışlar gibi, sanki Allah'tan bu konuda bir garanti almışlar gibi niye yaksın da Allah bizi? diyorlar. Bizler O'nun has kullarıyız, sevgili kullarıyız diyorlar. Bizler La İlâhe İllallah dedik. Ömrümüzde işte birkaç namaz da kıldık, zaman zaman oruç da tuttuk, arada bir mevlit falan da dinleyip okuttuk, türbeleri ziyaret edip yatırlara mumlar da diktik, dedemiz hocaydı, babamız hacıydı gibi kimileri de kendilerince bir savunma mekânizması geliştirerek tatmin olmaya çalışıyorlar. İşte gerek dünkü ve bugünkü yahudilerin, gerek hıristiyanların, gerekse bizim yerli yahudi ve hıris-tiyanların kendi kendilerine uydurdukları bu savunmaları maalesef onları dinleri konusunda aldattı.

Lâ İlâhe illallah diyenleri Allah affedecektir ama kendisine şirk koşanları asla affetmeyecektir. Allah kitabında ancak kendisine şirk koşmadan ölenleri affedeceğini bildiriyor. Bir ömrü kendisi için yaşayanları, kendisinden başka Rab ve İlâh tanımayanları, Allah'ın kitabını kitap olarak tanıyıp o kitaba göre hareket edenleri, peygamberi örnek alıp onun gibi olma kavgası verenleri affedeceğini

bildiriyor. Böylece bir hayat yaşayan, Allah'a Allah'ın istediği gibi iman edip kulluk yapma hedefinde olan mü'minlerin günahları çok da olsa, Allah onları bağışlayacağını haber veriyor.

Ama yaşadığı hayatta Allah'ı devre dışı bırakan, kitabı örten, kitabı gündemine almayan, evlenmesine-boşanmasına, yemesine-içmesine, giyimine-kuşamına, kazanmasına-harcamasına, hukukuna-ekonomisine, gecesine-gündüzüne Allah'ı karıştırmayan, peygamberi yok farz eden, peygamber örnekliğinden uzak kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde yaşayanları Allah'ın affedeceğine dair ne Tevrat'ta, ne İncil'de, ne Zebur'da, ne de Kur'an'da bir tek âyet, bir tek işaret yoktur. Allah bu konuda kimseye açık bir çek vermemiştir.

Şimdi böyle diye dursunlar, böyle kendi kendilerini avuta dur-sunlar. Ama:

25. "Geleceğinden şüphe olmayan günde, onları topladığımız ve haksızlık yapılmayarak herkese kazandığı eksiksiz verildiği zaman, nasıl olacak?"

Gerçekleşeceği konusunda zerre kadar bir şüphe olmayan kıyâmet gününde, hesap kitap gününde, her şeyin açığa çıkıp ortaya döküleceği, herkesin tıraşlarının gözlerinin önüne ineceği bir günde onların hali nice olur? Nasıl olur onların halleri? Öyle bir gün ki Allah onların hepsini toplayacak. Herkes inancının, düşüncesinin, eyleminin, amellerinin, yaşadığı hayatın karşılığıyla buluşacak. Ne olacak o gün bu insanların halleri? Şimdi sevinsinler, avunsunlar bakalım.

Ben de müslümanım, bizler de müslümanız, bizler de zaman, zaman namaz kılıyoruz, zaman zaman oruç tutuyoruz. Bizden daha iyi kim var dedikleri halde kitaptan ve peygamberden uzak bir hayat yaşayanlar. Ben Îsâ (a.s)'ın mü'miniyim, ben İncil'e inanıyorum. Ben Mûsâ (a.s)'ın mü'miniyim, ben Tevrat'a iman ediyorum. Ben Muhammed (a.s)'ın mü'miniyim, peygambere saygı duyuyor, Kur'an'a hürmet ediyorum deyip de ne kitapla ne de peygamberle diyalog kurmadan bir hayat yaşayanlar düşünsünler bakalım o gün ne yapacaklar? Kime gidecekler? Nasıl kurtulacaklar? Unutmamalıyız ki o gün yetki sadece Allah'a aittir. Çünkü mülkün sahibi Allah'tır. Allah'tan başka hiç kimse hiç kimseye yardım edip kurtaramayacaktır. Herkes bu dünyada ne yapmışsa, nasıl amel işlemişse, nasıl bir hayat yaşamışsa onunla değerlendirilecek ve hiç kimseye kıl kadar zulmedilmeyecek, hakkı zayi edilmeyecektir. Öyleyse ey peygamberim sen de ki:

26. "Ey Muhammed, de ki: "Mülkün sahibi olan Allah'ım! Mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden çekip alırsın; dilediğini Azîz kılar, dilediğini alçaltırsın; iyilik elindedir. Doğrusu Sen, her şeye Kâdirsin."

Ey Allah'ım! Ey mülkün sahibi olan Allah'ım! Ey göklerde ve yerde mülk olarak ne varsa hepsinin sahibi, hepsinin Mâliki olan Allah'ım! Göklerde ve yerdeki her şeyi ve herkesi yoktan var eden, her şeyin ve herkesin boynundaki iplerin ucu elinde olan Allah'ım! Göklerde ve yerde canlı-cansız ne varsa hepsi kendisinin mülkü olan Allah'ım! Göklerde ve yerdekilerin tasarrufu, egemenliği elinde olan Allah'ım!

Mülkün sahibi olarak, mülke egemen olarak sen onu dilediğine veren, dilediklerinden de zorla onu söküp alansın. Dilediklerini azîz, dilediklerini de zelil edensin. Hayır tümüyle senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin.

Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin mülkü Allah'a aittir. Herkes ve her şey O'nun hükümranlığı altındadır, O'nun hâkimiyeti altındadır. O Allah Mâliktir ve her şey O'nun mülküdür. Gerçek Mâlik, gerçek sahip O'dur. O'nun mülkünün yanında başkasının mülkü yoktur. Göklerde ve yerde olan tüm varlıklar mülktür, Allah'ın mülküdür. Mülk olan kulların Allah'la ilişkisi, mülkün sahibiyle ilişkisi gibidir. Kölelerin efendiyle ilişkisi gibidir. Mülk tümüyle Allah'ın olunca, o mülk konusunda söz sahibi de sadece Allah'tır. Mülk olanın Mâlik olana hesap sorma hakkı olmadığı gibi, O'na itiraz edip yasalarının dışına çıkması da mümkün değildir. Mülk ve saltanat, egemenlik ve hâkimiyet Allah'a aittir.

Mülkünü, saltanatını dilediğine verir, dilediğinden zorla çekip alır. Dilediklerini azîz edip baş yapar, dilediklerini zelil edip ayaklar altında süründürür. Dilediğini galip getirir, dilediğini mağlup eder. Dilediğini üstün getirir, dilediğini alçaltıp zelil eder. Dilediklerine bu dünyada yetki verir, imkân verir, saltanat verir, dilediklerini alçaltır. İzzeti kendisinde görenleri azîz kılar, izzeti başka yerlerde arayanları da zelil kılar.

Madem ki mülk Allah'ındır, mülkü konusunda söz hakkı ve yetkisi sadece Ona aittir, öyleyse geçici olarak bu dünyada, bu mülk üzerinde kendilerine yetki verilenler zannetmesinler ki bu yetki daimidir. Zannetmesinler ki bu hayat, bu dünya daimidir. Mülkün sahibinin bir imtihan gereği, bir hikmeti gereği geçici ve sınırlı olarak mülkü üzerinde verdiği yetkiler, dünya mülk ve saltanatları hiç kimse için ebedî değildir, bâkî değildir. Bir gün gelecek bu mülk ellerinden alınacak, herkes ve her şey fâni olacak, her şey helâk olacak ve sadece Allah'ın vech-i bâkî kalacaktır. Göklerin ve yerin mülküne sadece Allah varis olacaktır.

Daha önceki derslerimizde anlattık, mülk Allah'ındır demek, o mülkte söz sahibi Allah'tır demektir. Öyleyse varlığımız konusunda, bedenimiz konusunda, aklımız-fikrimiz konusunda, bilgimiz, çevremiz, kredimiz konusunda, malımız-mülkümüz konusunda, gecemiz-gündüzümüz konusunda, hâsılı tüm hayatımız ve

sahip olduklarımız konusunda söz sahibi Allah'tır. Bu bedende, bu uzuvda, bu evde, bu malda, bu şehirde, bu ülkede, bu mektepte, bu iş yerinde söz hakkı benimdir. Benim dediğim olur. Benim yasalarım, benim yönetmeliklerim, benim kurallarım geçer demeye hiç kimsenin hakkı ve selahiyeti yoktur.

Çünkü unutmayalım ki bu mülk, bu hayat ve sahip olduğumuz her şey bir gün elimizden alınacak. Şimdi bu gerçek ortadayken, kimse buna karşı gelemezken nasıl oluyor da insan oğlu bu mülk benimdir, istediğim gibi o mülkte tasarrufta bulunabilirim diyebilir? Nasıl oluyor da bu mülkte istediğim gibi hareket edebilirim, istediğim gibi yaşayabilirim diyebiliyor? Nasıl oluyor da mülkün sahibinin yasalarını reddederek bir hayat yaşayabiliyor? Nasıl oluyor da mülkünü kullandığı Rabbini reddedebiliyor? Bunu anlamak gerçekten çok zordur.

Evvelki gün bu mülk birilerinindi. Dün bu mülkte bir başkaları vardı. Hani nerede onlar? Niye bırakıp gittiler bu mülkü? Yarın bizler de bırakıp gitmeyecek miyiz? Evet Allah dilediklerine verir o mülkünü. İşte vermiş, şu anda bizler yaşıyoruz. Ama unutmayalım ki yarın bizden de alacak. Onu bize verenin yolunda kullanmak, mülkün sahibinin istediği bir hayatı yaşayarak imtihanı kazanmak zorunda olduğumuzu bir an bile hatırımızdan çıkarmamalıyız.

Bakın mülke sahip olanın, mülke egemen olanın Allah olduğunu hâlâ anlayamadıysanız, alın size bir kaç delil:

27. "Geceyi gündüze, gündüzü geceye geçirirsin; ölüden diri, diriden ölü çıkarırsın; dilediğini hesapsız rı-zıklandırırsın."

Rabbimiz böyle de dememizi istiyor. Sen geceyi gündüze, gündüzü de geceye geçirensin ya Rabbi. Geceyi gündüze katan, gündüzü geceye katansın. Geceyi gündüzün üzerine geçirmek, gündüzü de gecenin üzerine kapatmak sûretiyle, geceden gündüzü, gündüzden geceyi yarıp çıkarmak sûretiyle bizim hayatımızın devamını sağlayansın ya Rabbi. Geceyi de gündüzü de yaratan, Geceyi de gündüzü de buyruğuna boyun büktüren, geceye de gündüze de egemen olan sensin ya Rabbi. Gece de gündüz de senindir ya Rabbi.

Peki gece ve gündüz Rablerinin emirlerine boyun bükmüşlerken, Allah'ın yasalarına teslim olmuşlar ve sadece O'nu dinliyorlar-ken siz kime teslim oluyorsunuz? Sizden milyarlarca kere daha büyük olan bu varlıklar Allah'a boyun bükmüşlerken, Allah'ı dinliyorlarken, hayat programlarını Rablerinden alırlarken, bir an bile Rablerine isyan etmeden O'na kulluk yapıyorlarken siz kimi dinliyorsunuz? Siz kime kulluk ediyorsunuz? Siz hayat programlarınızı kimden alıyorsunuz? Bütün bu varlıklar Allah'ınken siz kiminsiniz?

Öyleyse yaratan da O'dur yarattığının hayat programını belirleyen de O'dur. Yaratan da Rab da O'dur. Hani var mı O'ndan başka böyle yaratıcı birileri? Geceyi gündüzü yaratan, geceye gündüze söz geçiren, güneşe, aya ve yıldızlara hükmedebilen birileri var mı? Varsa onlara da kulluk edin. Onlara da minnet duyun, onların arzularını da yerine getirin. Halbuki Allah'tan başka hiç kimsenin bu konularda gücü ve kuvveti yoktur.

Gece ve gündüz âyetini bir düşünün. Gece ve gündüz insan gücünün, insan egemenliğinin, insan krallarının insan meliklerinin ulaşamadığı iki âyet. Haydi her şeyin hakimi biziz diyenler, egemenlik hakkı bizdedir diyenler, söz sahibi olarak kendilerini görenler müdahale etsinler geceye, müdahale etsinler, söz geçirsinler gündüze. Bazen geceyi, bazen gündüzü uzatsınlar bakalım. Yapabilirler mi bunu? Geceyi ya da gündüzü bir saniye bile yerinden oynatabilirler mi? Geceye ve gündüze söz geçirebilirler mi?

Ya Rabbi sen ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaransın. Tıpkı gündüzü geceden söküp çıkardığın gibi, geceyi gündüzden çıkardığın gibi ölüyü de diriden, diriyi de ölüden çıkaransın. Şu gördüğümüz mevcudatı, şu dirileri yokluktan çıkaran, yokluktan yaratansın. Toprağın altına atılan o kupkuru taneyi, çekirdeği, tohumu yaran, çatlatan ve ölüden hayat fışkırtan Allah'tır. Ölü bir tohum, ölü bir çekirdek Rab-bimizin emri ve izniyle ölülüğünü kaybediyor ve ondan diri çıkarılıyor. Söyleyin bakalım Allah'tan başka bu küçücük çekirdekten hem de ölü bir çekirdekten böyle hayat fışkırtan başka birileri var mı? Allah'tan başka hayat konusunda söz sahibi birileri var mı? Ana rahmine atılan ölü bir spermadan diri çıkaran Allah'tır. Söyleyin bakalım, böyle küçücük bir spermanın içine koskoca bir insan yerleştirebilecek, böyle bir ölüden diri bir insan çıkarabilecek Allah'tan başka birileri var mı? Bir tek ölü çekirdeğin içine tonlarla meyveyi yerleştirebilecek birileri var mı?

Ölü olan şu toprağa rahmetini göndererek o kupkuru toprağı titreten, kabartan, canlandırıp hayat için harekete geçiren Allah'tır. Ölü iken İndirdiği yağmurla toprağı dirilten, veya ölü bir insandan diriyi çıkaran, diri bir insandan da ölüyü çıkaran Allah'tır. Yâni kâfirden mü'mini mü'minden de kâfiri çıkaran Allah'tır. Meselâ Nuh (a.s) gibi bir diriden Kenan gibi bir ölüyü, veya Azer gibi bir ölüden İbrâhim gibi bir diriyi çıkaran Allah'tır.

Veya ölü bir cahiliye toplumundan melekleri bile geride bı-rakacak sahabe toplumu gibi dirileri çıkaran Allah'tır.

Zekeriya (a.s) gibi yüz yaşını aşkın birinden üstelik de kısır bir hanımdan Yahya (a.s) gibi bir diri çıkaran Allah'tır. Veya işte bir zamanlar yok iken var edilen bu mevcudatı yokluktan varlığa çıkaran Allah'tır. Ölüyken, yokken yeryüzünde, hayat sahnesinde var edilen tüm mevcudatı yokluktan var eden Allah'tır. Varlıklar, insanlar, semalar, arz, güneş, ay, yıldızlar bunların hiçbiri yoktu da, yokları var etti Rab-bimiz. Ve bu var olanları da sonunda öldürecek olan, dirilerden ölüler çıkaracak olan da Allah'tır. Yâni sonunda bu hayatı bitirecek olan da Allah'tır. Ölüm de dirim de Ona aittir.

Ve sen dilediğini hesapsız rızıklandıransın ya Rabbi. Rızık konusunda da yetkili sadece Allah'tır. Dilediğine bolca verir, dilediklerine de kısıverir. Çünkü O her şeyi bilendir. Kime ne kadar vereceğini, kime ne kadar kısacağını bilendir. Rızkı takdir eden Odur. Hikmet sahibidir O. Hikmeti gereği yapar bu taksimi. O'nun ilmi her şeyi kuşattığı için bir kulu için zenginliğin mi hayırlı, yoksa fakirliğin mi? Onu en iyi bilen O'dur. Bol vermesinde de az vermesinde de mutlaka bir hikmet ve hayır vardır.

Öyleyse bu konuda ona akıl vermeye, ona yol göstermeye gerek yoktur. Ya Rabbi bana şu kadar vermeliydin! Beni şununla imtihan etmeliydin! Ben buna lâyıktım! Beni şununla imtihan etseydin ben mutlaka imtihanı kazanırdım! Diyerek ona karşı gelmenin anlamı yoktur. Çünkü kime ne kadar vereceğini çok iyi bilendir Rabbimiz. Sonra rızık konusunda endişeye de gerek yoktur. Rabbimiz tüm var-lıkların rızkını veren ve bunu teminat altına alandır. Bana ayırdığını yanlışlıkla hiç bir zaman başkalarına vermeyecek kadar bilgi ve hikmet sahibi, başkalarına ayırdığını da, sadece gündüz değil geceleri de çalışıp ça-balasam da asla bana vermeyecek kadar âdil bir Allah'tır o.

Madem ki mülkün sahibi Allah'tır, mülk O'nundur, mülkünü dilediklerine veren, dilediklerinden zorla söküp alan odur. Madem ki dilediklerini Azîz eden, dilediklerini başlara taç yapan, dilediklerini zillete mahkum edip yerlerde süründüren O'dur. Madem ki yaratan ve öldüren, hayatın da ölümün de sahibi, ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran O'dur. Tüm rızıklar O'nun elindedir. Herkesin rızkını veren ve teminat altına alan O'dur. Madem ki rızık konusunda tüm insanlar ona muhtaçtır, o halde bu insanlar neden Rablerini bırakır da O'nun berisinde kendilerine Rabler ve velîler bulmaya çalışırlar? Neden Rablerinin kendileri adına gönderdiği hayat programından yüz çevirirler de kendileri gibi âciz, rızka muhtaç insanların kanunlarına itaatten yana olmaya çalışırlar? Neden hayat programları konusunda Rablerinin hük-müne müracaat etmezler? Neden Rablerinin kitabına başvurmazlar da başkalarının hükümlerine baş vururlar.

Öyle değil mi? Rızık konusunda O'na yönelen bu insanlar, O'-nun arzında yaşayan, O'nun havasını tüketen, O'nun suyundan isti-fade eden, O'nun arzında yaşayan, O'nun verdiği azaları kullanan bu insanlar hayat programı konusunda neden O'nunkinden yana olmuyorlar? Neden O'nun kitabından habersiz yaşamaya çalışıyorlar? O'-nun peygamberiyle diyaloga yanaşmıyorlar? Yoksa bu insanlar Allah'ın velâyetini kabul etmiyorlar mı? Yoksa kendilerine Allah'tan başka velîler mi buldular? Yoksa Allah'ı ve Allah yolunun yolcusu mü'min-leri bıraktılar da kâfirleri dost ve velî mi edindiler? Hayır hayır:

28. "Mü'minler, mü'minleri bırakıp kâfirleri dost edinmesinler; kim böyle yaparsa Allah katında bir değeri yoktur, ancak, onlardan sakınmanız hali müstesnadır. Allah sizi Kendisiyle korkutur, dönüş Allah'adır."

Mü'minler mü'minleri bırakıp da kâfirleri kendilerine velî edinmesinler. Mü'minler kendileri gibi iman etmiş mü'minleri bırakıp da kâfirleri kendileri adına karar verecek velâyet makamına, vilâyet makamına getirmesinler. Kâfirlerden idareci edinmesinler. Kâfirler karar verip, kâfirler kanun yapıp, müslümanlar da kendilerinden olmayan bu kâfirlerin yaptıkları kanunları uygulamaya kalkmasınlar. Eğer mü'min-ler böyle yaparlarsa, mü'minleri bırakır da kâfirleri idare mekânizma-larına getirirlerse o zaman onların Allah katında en ufak bir değerleri kalmamıştır, ve Allah'ın yardımını da kaybetmişlerdir diyor Rabbimiz.

Velî, vali, velâyet, vilâyet bu anlamadır. Çünkü vali karar verecek ve müslümanlar da kendileri adına bu valinin verdiği kararı uygulayacaktır. Öyleyse mü'minlere velî olacak, vali olacak, idareci olacak insanların mutlaka mü'minlerden olması emrediliyor. Âyet-i Kerimeden anlıyoruz ki Mü'minler hiç bir zaman kendi-leri gibi inanmış mü'-minleri bırakarak kâfirleri kendilerine velî seçemezler. Hiçbir zaman mü'minleri bırakıp kâfirlerle dost olamazlar, kâfirlerle dostluk kura-mazlar. Çünkü mü'minlerin velîleri, mü'minlerin dostları Allah'tır. Allah mü'minin dostudur, mü'min mü'minin dostudur. Allah mü'minlerin velîsidir, mü'minler de Allah'ın evliyasıdır. Öyleyse mü'minler mü'min-lerin dostudur, velîsidir, sırdaşıdır, birbirlerini Cehennemden koruyup cennete kazandırıcısıdır.

Ey müslümanlar, yaşadıkları küfür içindeki bir hayatın kendilerine cehennemi kazandırdığının kesin farkında olan ve zaten dünyada da cehennemi bir hayatın sahibi olduklarının mutlak bilincinde olan ve sizleri de ne yapıp yapıp kendi cehennemlerine çağıran, kendi cehennemi hayatlarına ortak edip müsavi olmak için çırpınan bu kâfirleri dost kabul etmeyin. Onların yoluna, yörüngesine girmeyin. Onların düşüncelerine, onların anlayışlarına kapılıp, onların girdikleri girdaplara düşüp, onların kendilerini kaybettikleri anaforlara kapılıp tıpkı onların hayatlarını kaybettikleri gibi, hüsrana mahkum olup dünyalarını da âhiretlerini de

yitirdikleri gibi sakın sizler de dünyanızı ve âhire-tinizi kaybetmeyin. Bu tehlikeyi çok iyi bilen Rabbimiz ısrarla bu konuda bizi uyarmaktadır.

Kâfirlerle dostluk, velâyet ilişkisi haramdır. Allah'ı ve Allah'ın dostları, Allah'ın velîleri olan mü'minleri bırakıp da kâfirlerin hepsine ister yahudi olsun, ister hıristiyan olsun, ister müşrik ya da ateist olsun fark etmez velâyetle yaklaşan, onların velâyetleri altına giren, onların aldıkları kararları uygulamadan yana bir tavır sergileyen insan-ların imanları nifaka dönüşüyor, Allah'a teslimiyetleri değerini kaybediyor ve Rabbimizin bu beyanıyla bu insanlar Allah'la ilişkilerini koparıyorlar. Çünkü Allah düşmanı kâfirlerin velâyetini kabul etmek, onlarla birlikte oturup kalkmak, onların İslâm'a ve müslümanlara saldırılarında onların yanında olup onları desteklemek, kâfirlere içten içe sevgi beslemek imanla asla bağdaşmaz.

Çünkü Allah'a bağlılık imandır. Allah'ı velî ve dost kabul etmek imandır. Allah'ın velâyeti altına girip tüm hayatında O'nun kararlarını uygulamak imandır. Allah'a iman eden, Allah'ın koruması altına giren mü'minlerle dostluk kurmak, onlarla velâyet ilişkisi içine girmek imandır. Bu gerçeklerden hareketle bir mü'minin dünya işlerinde, bireysel, sosyal, ailevi, toplumsal, ekonomik, siyasal hayatında, âhirete müteallik işlerinde, yâni hayatının tüm alanlarında kendisiyle ilgili tüm problemlerinde bir dostluk, bir velâ ilişkisi içine girecekse, birileriyle birlikte hareket edecekse, birileriyle istişare edecek, birilerinin kararına başvuracaksa, birilerinden akıl danışacaksa, kendisine velî olarak, dost olarak ancak ve ancak Allah dostluğuna ehil müminleri seçecektir.

Mü'minleri sevecek, mü'minleri dost bilecek, mü'minleri velî bilecek, mü'minlere bağımlı olacak, mü'minlerin derdini, tasasını kendi tasası, sevincini kendi sevinci, başarısını kendi başarısı bilecektir. Tüm işlerini, tüm hayatını, siyasetini, ekonomisini, eğitimini, sosyal ve bireysel hayatını, aile hayatını mü'minlere göre düzenleyecek, hesabında mü'minler olacaktır. Müslüman izzet ve şerefi müslümanlarda ve müslümanlarla birliktelikte görecektir. Değilse Allah korusun birtakım basit dünyevî hesaplarla, birtakım basit menfaat kaygılarıyla bir müslümanın mü'minleri bırakarak kâfirleri dost edinmesi, hayatını onlar kaynaklı yaşaması asla düşünülemez. Ancak şu müstesnadır:

Ancak kâfirlerden ittika etmeniz onlardan korkmanız müstesnadır. Yâni eğer kâfirlerden korkuyorsanız, onlardan kendinize, canınıza, malınıza bir zarar gelmesinden, zararlarından, zulümlerinden, tehlikelerinden çekiniyorsanız, o zaman da o kâfirleri kalben velî ve dost bilmemek kayd u şartıyla, velî ve dost olarak kalben Allah'ı ve mü'minleri kabul etmek kayd u şartıyla geçici olarak onlara dost görüntüsünde bulunmanızı Allah affetmektedir.

Arkadaşlar, Nahl sûresinde de aynı konu anlatılır. Bakın orada da Rabbimiz şöyle buyurur:

"Gönlü imanla dolu olduğu halde, zor altında olan kimse müstesna, inandıktan sonra Allah'ı inkâr edip, gönlünü kâfirliğe açanlara Allah katından bir gazap vardır; büyük azap da onlar içindir."

(Nahl 106)

Adamın kalbi imanla dopdolu olduğu halde Allah'ı inkâra zorlanmışsa, Allah bunu affedecektir. Kalbinde iman var, kalbinde Allah'a ve peygambere imanı var, güveni var, Allah'a, peygambere ve mü'minlere sevgisi var, bağlılığı varsa bu müstesnadır diyor Rab-bimiz. Böyle olanlar müstesnadır, ama kim de Allah'a iman ettikten sonra kalbini kâfirlere açarsa onlar için Allah katında bir azap vardır. Bu âyete ilk muhatap olan kişi İslâm tarihinde Ammar İbni Yasir'di. Ammar kâfirler tarafından inkâra zorlanmış, gözlerinin önünde babası, anası şehid edilmiş. Geliyor Rasûlullah efendimizin huzuruna. Allah'ın Resûlü ona Allah ve Resûlüne inanıp inanmadığını sorar. Bakar görür ki Ammar'ın kalbi baştan aşağıya iman doludur. Bunun üzerine buyurur ki: "Ammar! Eğer tekrar zorlanırsan tekrar dönebilirsin." Evet böyle bir durumda:

Allah sizi kendisiyle korkutuyor. Çünkü Allah korkulmaya herkesten daha lâyıktır. Ve unutmayın ki dönüş Allah'adır. Dönüşünüz Allah'adır. Sonunda Allah'a dönecek ve Ona hesap ödeyeceksiniz. İşte Rabbimizin din anlatış modeli budur. Kendimi tanıttım, kitabımı, peygamberimi tanıttım, kulluğu tanıttım, cenneti ve Cehennemi tanıttım. Buyurun artık sonucuna kendiniz katlanmak kayd u şartıyla, ödeyeceğiniz hesabın şuurunda olarak dilediğinizi yapın.

29. "İçinizde olanı gizleseniz de açıklasanız da Allah onu bilir. Göklerde olanları da, yerde olanları da bilir. Allah her şeye Kâdirdir de."

İçinizde olanları, kalplerinizde, sadırlarınızda olanları, niyetlerinizde olanları gizleseniz de açığa vursanız da Allah bilmektedir. Sadece kalplerinizdekileri değil, göklerde ve yerde ne varsa hepsini bilir Allah. Yâni kâfirleri velî ve dost kabul eden bir kimsenin rıza sonucu mu, yoksa bir zorlanma sonucu mu olduğunu, kâfirlerle dostluk içinde olan kişinin kalbinde imanın olup olmadığını, o kalbin kendisine, elçisine, dinine imanla mı, yoksa başka şeylerle mi dolu olduğunu Allah bilmektedir. Öyleyse hiç kimse Allah'ı kandıramaz.

30. "Her kişinin yaptığı iyiliği ve yaptığı kötülüğü, ki kendisiyle o kötülük arasında uzun bir mesafe olmasını diler hazır bulunacağı günü bir düşünün. Kullarına karşı şefkatli olan Allah size kendinden korkmanızı emreder."

O gün herkes amelleriyle, amellerinin sonucuyla karşı karşıya gelecek, amellerinin neticesini görecek. Herkes amelleriyle Allah'ın huzuruna çıkacak. Kim ne yapmışsa, nasıl ameller işlemişse, nasıl bir hayat yaşamışsa sonunda onunla karşılaşacak, onunla yargılanacak.

Dünyada kötü ameller işleyen, kötülüklerle Allah'ın huzuruna çıkan, kötülük taraftarı kişi, ister ki kendisiyle işlediği o kötülükler arasında uzun mesafeler olsun. İster ki o amellerle kendisi arasında ilişki kurulmasın. O ameller kendisinin olmasın. O amellerin hesabı kendisinden sorulmasın. Keşke bu amelleri dünyada ben işlemiş olmasaydım. Keşke bu amellerle benim aramda yıllar yılı mesafeler olsaydı. Keşke dünyada böyle bir hayatın sahibi olmasaydım. Uzak olsun o kötülükler kendisinden ister. Bu amellerle arasında yıllar yılı mesafeler olmasını ve bu amellere muttali olmamış olmayı ister. Keşke şu, şu amelleri işleyen ben olmasaydım. Keşke amel defterimde şunlar şunlar yazılı olmasaydı. Niye? Sen işlemedin mi onları? O küfür senin değil mi? O şirk senin değil mi? O yalanı sen söylemedin mi? O Kur'-an'ı sen metruk bırakmadın mı? O peygamberi kendisine karşı ilgisiz kalarak sen öldürmedin mi? Evindeki o kadını sen ihmal etmedin mi? Evindeki o çocukları kitap sünnet bilgisinden, kulluk bilincinden mahrum bırakarak, şeytan vahiylerinin eğitimine teslim ederek sen öldürmedin mi? Şu haramı sen yemedin mi? Şu kitapsız ve peygambersiz hayatı sen yaşamadın mı? Hayatından ve yaptıklarından niye kaçıyorsun ? Hani Nasrettin hocanın eşeği misali var ya. Eşeğin yolda kokladığı pislikleri bir torbaya toplayan hoca sonunda torbayı eşeğin boynuna takar ve der ki, al, bunu yemek zorundasın, çünkü sen kokladın ben topladım der.

Öyle değil mi? Biz kokluyoruz, melekler de topluyorlar. Biz işli-yoruz melekler de tespit edip yazıyorlar. Yarın hesap-kitap günü onlarla, kendi amellerimizle, kendi hayatımızla karşı karşıya geldiğimiz-de itiraz edip kaçmanın ne anlamı olacak? Madem ki yarın o kötülüklerden kaçacağız, öyleyse bugün kaçmalıyız onlardan. Bugün kesmeliyiz o kötülüklerle ilişkimizi. Bugün uzak tutalım o kötülüklerle aramızdaki mesafeyi. Öyle değil mi? Bugün kötü bir amelle, kötü bir hayatla, kötü bir ahlâkla, Allah'ın istemediği kötü bir tavırla, kötü bir konumla, Allah'a isyanla birlikte olmayalım. Unutmayalım ki yarın yaptıklarımızla karşı karşıya geleceğiz. Burada kötülükle beraber olanlar yarın orada da onları bulacak. Burada kötülüklerden uzak olanlar yarın orada da onlardan uzak olacak. Mezarda

bile böyle kötülükten uzak yaşayan insanların güzel amelleri güzel bir insan sûretinde kendisiyle beraber olacaktır.

Allah sizi kendisiyle uyarıyor, kendisiyle korkutuyor, kendisi konusunda, kendi hesabı kitabı konusunda, yargılaması konusunda uyanıklılığa dâvet ediyor. Yarın olacakları, başınıza gelecekleri bugünden size haber vererek sizi kendisine kulluğa çağırıyor. Çünkü O kullarına karşı Raûf ve Rahimdir. Sizi sizden daha çok düşünen, size sizden daha çok merhamet edendir.

31. "Ey Muhammed, de ki: "Allah'ı seviyorsanız bana uyun, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağış-lasın. Allah affeder ve merhamet eder."

Yine peygamber efendimize bir "gul" emri daha. Rabbimiz peygamberine şu sözü de söylemesini emrediyor: Ey mü'minler, ey iman iddiasında bulunanlar, eğer Allah'ı seviyorsanız, Allah'ı sevdiğinizi iddia ediyor, Allah'ı seviyor görüntüsü içindeyseniz, imanınız, iddianız, görüntünüz buysa o zaman bana tabi olun. Bana tabi olun ki Allah'a sevgi iddianız, Allah'a iman iddianız gerçek olsun. İşte Allah'a imanın ispatı, Allah'ı sevmenin delili budur.

Öyleyse ben Allah'a inanıyorum, ben Allah'ı seviyorum diyen kişi, sevdiği Allah'ın seçip, kendisi için kulluk modeli olarak gönderdiği elçisine tabi olmalıdır. Çünkü Allah'a imanın, Allah'ı sevmenin, Allah'a Allah'ın istediği, Allah'ın razı olduğu kulluğun, itaatin, teslimiyetin pratik örneği peygamberdir. Peygambere Allah'ın istediği şekilde inanmadan, onu kulluk örneği bilmeden, tüm hayatında ona tabi olmadan, onun yaşadığı hayatı yaşayıp, adım, adım onun yolunu takip etmeden, onun gibi Allah'a inanmadan, onun gibi Allah'ı sevmeden Lâ İlâhe illallah iddiası da boştur, Allah'a iman iddiası da, Allah'ı sevme iddiası da boştur.

Yâni bir kişi ben Allah'a iman ediyorum, ben Allah'ı seviyorum, ben Allah'a kulluk yapmak zorunda olduğumu biliyorum, ama Rabbi-me yapmam gereken bu kulluğun modelini, stilini ben kendim belirlerim. Bu konuda hiç kimseye, hiçbir örneğe ihtiyacım yoktur diyerek peygamberin örnekliliğini reddederse, onun ortaya koyduğu örnek kulluk hayatını reddederse, bu adamın günde milyar kere de tekrarlasa La İlâhe İllallah demesinin hiç bir anlamı yoktur. Çünkü Rabbimiz kullarına bir kitap, bir kulluk programı gönderirken unutmamalıyız ki, onu peygamberle göndermiş, peygamberi kullukta temel örnek kılmıştır.O bu konuda sanki form dilekçedir. Rabbimiz işte sizden istediğim kulluğun modeli peygamberdir, ona bakın ve öylece yaşayın buyuruyor. Eğer öyle olmasaydı çıkarırdı peygamberini devreden ve bu kitabını melekleriyle gönderirdi. Kitabını herkesin posta kutusuna atardı ve ey kullarım, işte size indirdiğim kitabım elinizdedir, onu okuyun, anlayın ve uygulayın deyiverir olur biterdi. Gerçi şimdi birileri peygamberi posta memuru durumuna indirgeme kavgası veriyor.

Bugün kimileri Rasûlullah'ı devreden çıkararak kendi sosyal , ekonomik , siyasal hayatlarına, kendi zevk ü sefalarına çok rahat bir şekilde fetva bulabilmenin derdindeler. O zaman Kur'an'ı kendi istedikleri gibi yorumlayabilecekler, keyiflerine göre bir din yaşayabilecekler. Çünkü Kur'an genel nasslar ihtiva eder. O genel nassların pratikte uygulaması Rasûlullah'ın hayatındadır. Peygamberi devreden çıkardınız mı ortada ne Kur'an kalır ne din? Çünkü peygamberi devreden çıkardınız mı genel özellikleriyle bir din ortaya çıkacaktır ve insanlar bu dinle alâkalı kendi yorumlarını din kabul edecekler ve sanki Kur'an'ın pratiğiymiş gibi bir hayat yaşayacaklar. Sonra da insanları kendilerine, kendi anlayışlarına, kendi dinlerine çağıracaklar. Gelin bizim gibi olun, bizim gibi yaşayın diyecekler, gerçekten bu çok yanlış bir şeydir.

Öyle yapmayalım da, kendi yorumlarımızı, kendi anlayışlarımızı, kendi hevâ ve heveslerimizi bir kenara bırakalım da, kendimizi ve kendimiz gibileri bir tarafa bırakalım da Allah'ın onayladığı Rasû-lullah efendimizin, Kur'an'ın ve Rasûlullah efendimizin onayladığı öteki peygamberler örnekliliğinde, yine Allah ve Resûlünün onayladığı sahâbî örnekliliğinde bir hayat yaşayalım.

Çünkü unutmayalım ki elçinin varlığı kitaptan önceliklidir. Biz biliyoruz ki Allah pek çok peygamberler göndermiş ve onlardan pek çoğuna kitap ve sahifeler de vermemiştir. Demek ki bir Allah yasası olarak elçilerin varlığını kabul etmek zorundayız. Müslüman olarak bizim hayatımızda elçi olacak, kullukta örneğimiz olan bu elçi Allah'tan sözlü yahut yazılı vahiy alacak, bu vahyin nasıl anlaşılacağını, nasıl uygulanacağını, bu vahiyleriyle Allah'ın bizden nasıl bir kulluk istediğini Allah emri ve yetkisiyle insanlara duyuracak, uygulayacak, gösterecek ve insanların gözleri önünde pratik bir hayat sergileyecek, insanlar da o elçinin Allah'tan almış olduğu vahyin pratik örneğini görmüş olacaklar.

İşte böylece insanlar aynen örneklerinin yaptıklarını yaparak, onun gibi bir hayat yaşayarak Allah'a iman ederlerken, Allah'ı severlerken, Allah'ı Rab kabul ederlerken bu iddialarını ispat etmiş, gerçekleştirmiş olacaklar. Değilse peygamberi kulluk örneği kabul etmeden, onun pratik hayatını devre dışı bırakarak, sünnetini göz ardı ederek bir iman ve sevgi iddiası boş bir iddiadan öteye geçmeyecektir.

Demek ki peygamber efendimizin hayatı, onun sünneti, onun uygulamaları Kur'an'la özdeştir. Kitabı peygamberden, peygamberi de kitaptan ayırmak, kitapla peygamberin arasını açmak mümkün de-ğildir. Peygamberin sözleri, uygulamaları ve sünneti sadece kendisini ve kendi dönemini bağlar. Şu anda bizim elimizde Allah'ın kitabı var. Biz kitapla amel ederiz, bizi sadece kitap bağlar. Demek önceki âyetlerde de dediğimiz gibi Allah korusun peygamberi öldürmek anlamına gelecektir. Böyle düşünen sapıkları bir kenara bırakarak Allah'ın Resûlünü kendimize

örnek kabul edelim. Hep onun gibi olmaya, onun gibi yaşamaya, onun gibi Allah'a inanmaya, onun gibi sevmeye, onun gibi kulluk etmeye, onun gibi yiyip-içmeye, onun gibi giyinmeye, onun gibi konuşup-yürümeye ve adım, adım onu izlemeye çalışalım. Gücümüz, imkânımız nisbetinde buna gayret edelim.

Onun sünnetini, onun uygulamasını bilemediğimiz veya bilip de gücümüzün yetmediği yerlerde de: Ya Rabbi, biz nefislerimize zul-mettik, ya Rabbi biz beceremedik, örneğin gibi olamadık, peygambe-rin gibi yapamadık, onun gibi cesur, onun gibi hasbi olamadık, onun gibi fedâkârlık yapamadık, onun gibi sana ve dinine şahitlik edemedik, onun gibi bir kul, onun gibi bir eş, onun gibi bir baba, onun gibi bir koca, onun gibi bir komutan, onun gibi bir yönetici olamadık. Örneğimize benzeme konusunda, örneğimize ittiba konusunda biz nefislerimize zulmettik, bizi affet ya Rabbi diyelim.

Sakın ha sakın şöyle diyenlerden olmayalım: Eh o bir pey-gamberdi. O Allah desteğinde bir elçiydi. Elbette Allah'a Allah'ın istediği kulluğu o gerçekleştirecekti. Biz onun gibi olamayız ki. Biz onun yaptıklarını yapamayız ki. Ya da, onun devri geçmiştir. Onun hayatı, onun yaşantısı o döneme ait bir yaşantıydı. Biz onun gibi asla olamayız, o kesinlikle bize örnek olamaz. Devir değişmiştir, şartlar farklı-laşmıştır diyenlerden olmayalım inşallah.

Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun. Demek ki Allah sevgisi peygambere tebeiyetten geçiyor. Kim ki peygambere tabi oluyorsa o Allah'ı seviyor demektir. Tabi ki peygambere tabi olup onun izini takip etmek için de onu tanımak zorundayız. Onun sünnetini, onun uygulamalarını bilmek zorundayız. Elbette peygamber tanınmadan, hayatı bilinmeden ona tabi olunamaz.

Rasulullah efendimize tabi olma konusunda pek çok hadis vardır. Ben onlardan birkaç tanesini burada okuyayım inşallah.

Ebu Hüreyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) ***"Yüz çevirenler dışında ümmetimin hepsi cennete girer-ler",*** buyurdu. Bunun üzerine, Ey Allah'ın elçisi cennete girmeyi kim istemez ki? Denildi. Peygamberimiz (s.a.v.)'de: ***"Bana itaat eden-ler cennete girer, bana karşı gelenler de cenneti istememiş demektir"*** buyurdu.
(Buhari, İ'tisam 2)

Cabir (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: ***"Benim ve sizin durumunuz; ateş yakıp ta ateşine pervane ve çekirgeler düşmeye başlayınca onlara engel olmaya çalışan adamın durumuna benzer. Ben sizi***

ateşten korumak için eteklerinizden tutuyorum, siz ise elimden kurtulup ateşe girmeye çalışıyorsunuz."

(Müslim, Fezail 19)

Âbis İbn-i Rabia (r.a) şöyle demiştir: Ben Ömer İbn-i Hattab'ın Hacer'ül Esved'i öptüğünü gördüm. O esnada diyordu ki: "Bilirim ki sen bir taşsın ne fayda verirsin ne de zarar. Eğer Rasulullah (s.a.v.)'ın seni öptüğünü görmeseydim ben de öpmezdim.

(Buhari Hac 50, Müslim Hac 251)

Bakın bundan sonra bir itaat emri daha geliyor.

32. "De ki: "Allah'a ve peygamberlere itaat edin. "Yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah inkâr edenleri sevmez."

Tekrar de ki peygamberim, Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin. Evet Rabbimiz kendisine itaatin yanı başında peygamberine itaat istiyor. Çünkü Allah'a itaat Resule itaattir. Resule itaat, Resule tebeiyyet Allah'a itaattir. Allah'a itaatle peygambere itaat eş değerde-dir. Çünkü Allah'a itaatin modelidir peygamber. Allah'a itaatin nasıl olacağını bize gösteren peygamberdir. Allah'a itaatin pratiğidir peygamber.

Yâni biz hem Allah'a iman ve itaat etmek, hem Resûlüne iman ve itaat etmekle mükellefiz. Yâni hem "***Eşhedü en la İlâhe illallah"*** diyerek Allah'a iman ve Ondan başka İlâh olmadığına şehâdet ederken, hem de ***"Ve eşhedü enne muhammeden abdühu ve Rasûlühu"*** diyerek Rasûlullah efendimizin örnekliliğine şehâdet etmek zorundayız. Bizler hem Kur'an okumak, Allah'ın kitabıyla birlikte olmak, hem de sünnet okumak, sünneti tanımak ve onunla birlikte olmak zorundayız. Dinde Allah'la peygamberin arasını ayırmaya hakkımız da yetkimiz de yoktur.

Peygamberin görevi sadece bize kitabı ulaştırmaktır, o sadece bir postacı olarak bize Kur'an'ı ulaştırmıştır, peygamberin bunun dışında başka bir görevi, başka bir fonksiyonu yoktur. Binaen aleyh bize Kur'an yeter. Bizim Allah'ın kitabının dışında başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktur. Biz Kur'an'la beraber olduk mu, Kur'an'la amel ettik mi bize yeter. Bizim Resûle de, onun örnekliliğine de ihtiyacımız yoktur mantığı en büyük zulümdür. Kime karşı zulümdür? Allah'a karşı, Allah'ın âyetlerine karşı, Kur'an'a karşı, peygambere karşı işlenmiş en büyük bir zulümdür bu. Allah'ın bu kadar apaçık âyetlerini duyduktan, tanıdıktan sonra bir müslümanın böyle bir zulmün içine düşmesi mümkün değildir.

Çünkü eğer gerçekten peygambere ihtiyaç olmasaydı, peygamberin varlığı, peygamberin uygulamaları, peygamberin hayatı, peygamberin sünneti bizim için hiçbir değer ifade etmeyecek olsaydı o zaman Allah bu kitabı herkese gönderirdi. Kitaplarından anladıkları gibi bir hayat yaşarlar olur biterdi. Ama bakıyoruz ki Hz. Adem'den bu yana yeryüzünde peygambersiz bir toplum olmadığını, peygamber örnekliliğinde din gönderildiğini görüyoruz. Allah her topluma o toplum içinden seçtiği peygamberleri önekliğinde din göndermiştir.

Ve gönderdiği bu dinin temel kitabında da kendisine itaatle birlikte peygamberine itaat istiyor. Acaba bunu neyle izah edeceğiz. Sadece kendisine itaat isteseydi mesele açıktı. Ama bakıyoruz ki kendisine itaatle birlikte peygambere itaati da farz kılıyor Rabbimiz. Bakıyoruz ki kitapsız ve sahifesiz dönem var, toplum var ama peygambersiz hiçbir toplum yoktur. Bu neyin nesidir? Allah ne anlatıyor bu sünnetiyle bize? Anlatıyor ki mutlak olarak peygamberlere itaat edilecektir. Allah kendilerine itaat edilsin diye peygamber göndermektedir.

Öyleyse Resûle itaat olmayan, peygamberin örnekliliğini reddeden bir din anlayışını yasallaştıracak olursak acaba bu âyetleri nereye koyacağız? Eğer bu âyetlerde anlatılan peygambere itaatten kasıt ona indirilen Kur'an'a itaat anlamına geliyorsa o zaman zaten kitabının her bir bölümünde kendisine ve kitabına itaati vurgulayan Rab-bimizin bir de ayrıca Resûlüne itaati gündeme getirmesinin ne anlamı olacaktı? Ne gerek vardı buna?

Rabbimiz kitabının pek çok yerinde Resûlünün risâletine, Resûlünün hayatına, hayatının tertemiz oluşuna şehâdette bulunarak, örnekliliğine dikkat çekerek ona itaati emrediyor. Evet acaba Rabbi-mizin Resûlünün hayatını tescil edip onayladığını ısrarla bize bildirmesinin alamı ne olabilir? Madem o peygambe-rin hayatı, onun sünneti bizi ilgilendirmeyecekti de neden ısrarla örnekliliğinden söz ediliyor? Neden ısrarla ona itaat vurgulanıyor? Bunu bir düşünelim. Bakın âyetin sonu gerçekten çok müthiş:

Eğer yüz çevirirlerse. Eğer Allah'a itaatten, peygambere itaatten yüz çevirirler, Allah'a ve peygamberine itaatten çıkarlar, peygamberin örnekliliğini reddeder, ona itaatten çıkarlarsa bilesiniz ki Allah böyle kâfirleri asla sevmez. Demek ki Allah'a itaatten çıkmak da küfürdür, peygambere itaatten yüz çevirmek de küfürdür. Ben Allah'a inanırım, ben Allah'ı severim, ben Allah'ın kitabına inanırım ama peygamberi tanımam, peygamberi sevmem, peygambere itaat etmem demek kâfirliktir ve Allah asla kâfirleri sevmez. Ben Allah'a kulluk yaparım, ama bu kulluğun modelini kendim belirlerim. Bu konuda benim peygambere ihtiyacım yoktur demek küfürdür Allah korusun.

Allah'ın istediği gibi Resûlünü dinde temel bilip, kullukta örnek bilip, ona itaat eden, onun örnekliliğinde onun gibi bir hayat yaşamaya çalışanlar Allah'ın sevdiği mü'minlerdir. Böyle yapanlar hem dünyalarını hem de âhiretlerini kazanacaklar, kendileri için güzel bir örneği değerlendirmiş olacaklardır. Ama onu kabul etmezlerse o zaman da kendileri bilir, cehenneme kadar yolları vardır. Canları isterse. Çünkü cennet yolu peygamber rehberliğindedir, cennet yolu peygambere itaattedir. cehennem yolu da şeytan rehberliğindedir. Dileyen peygamber örnekliliğinde cennete, dileyen de şeytan rehberliğinde cehenne-me gidebilir.

Peki bizim yasal örneğimiz sadece Muhammed (a.s) mı? Yâni sadece Ona mı itaat edeceğiz? Allah'ın hayatlarını onaylayıp bizim kendilerine itaatimizi istediği başka yasal örneklerimiz var mı? Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bunu şöyle anlatıyor:

33,34. "Allah, Adem'i, Nuh'u, İbrâhim ailesini, İm-rân ailesini birbirinin soyundan olarak âlemlere tercih etti. Allah işitendir, bilendir."

Allah Adem'i seçti, Nuh'u seçti, İbrâhim ailesini ve İmrân ailesini de seçti. âlemler üzerine onları tafdıyl edip değerlendirdi, değer verdi onlara. âlemler üzerine üstün kıldı onları. Onların hepsi birbirinin zürriyetindendir.

İşte kulları arasından Rabbimizin seçip eğittiği, yetiştirdiği yasal örnekler bunlardır. İşte hayatları bizzat Allah tarafından onaylanmış, tescil edilmiş kulluk örneklerimiz bunlardır. İşte Adem, işte Nuh, işte İbrâhim ailesi ve işte Âl-i İmrân, İmrân ailesi karşımızda duruyor. Sûreye isim olmuş Allah'ın seçip bize anlattığı kutlu, mübârek, şerefli bir aile olan İmrân'ın ailesi bizim kendilerini örnek almamız gereken, kendileri gibi olmamız, kendileri gibi bir hayat yaşamamız gereken yasal örneklerimizdendir. Rabbimiz onun için anlatıyor bu şerefli insanların hayatlarını bize.

Madem ki Rabbimiz bu şerefli kullarını seçip bize örnek göstermiştir, öyleyse bizler bunları, bu örneklerimizi çok iyi tanımak zorundayız. Hani şöyle bir cümle söyleriz bazen : "Bizim Mehmet Ali var ya" deyince, eğer onu çok iyi tanıyorsak, evini, mesleğini, işini, aşını, hayatını, düşüncesini, zikrini, fikrini, karakterini çok yakından tanıyorsak hemen gözümüzün önüne gelir değil mi? Peki Adem (a.s) deyin-ce, Nuh (a.s) deyince, İbrâhim (a.s) deyince, İmrân ailesi deyince ne geliyor güzünüzün önüne? Neleri çağrıştırıyor bunlar size? Eğer babamızı, anamızı, amcamızı, dayımızı, komşumuzu, arkadaşımızı tanı-dığımız kadar bu örnekleri tanımıyorsak Müslümanlığımızı gözden geçirmeliyiz. Eğer Turgut Özal'ı Nuh (a.s) dan daha iyi tanıyorsak bu ne biçim müslümanlık? Nuh (a.s) kimdi? Ne

için gelmişti? Nasıl bir hayat yaşamıştı? Kavmine ne dedi? Kavminin Ona karşı tavrı nasıldı? Kavminin akıbeti nasıl oldu? Bize nasıl bir örneklik sergiledi? Bütün bunları bilmiyorsak bu nasıl müslümanlık?

Eğer kimi zavallı insanların iddia ettikleri gibi bizim için Allah'ın kitabı yeterli olup peygambere, peygamberlere ihtiyacımız olmasaydı, bizim hayatımızda peygamberin, Allah'ın kitabını bize ulaştırmanın ötesinde başka bir rolü, bir fonksiyonu olmasaydı Allah elbette bu kutlu peygamberlerini kulları arasından seçmez, onları eğitmez, onların hayatlarını kitabında bize anlatmaz, kitaplarını onlar aracılığıyla bizlere ulaştırmazdı.

Öyle değil mi? Çekerdi aradan peygamberlerini ve şehrin yüksek bir tepesine kitabını indirir ve insanlara ilân ederdi. İşte size hayat programı olarak gönderdiğim, sizden okuyup, anlayıp uygulamanızı istediğim kitabım oradadır, falan tepenin, filân dağın başındadır. Gidin, alın kitabınızı, okuyun ve ne anladıysanız öylece uygulayın. Nasıl anladıysanız öylece bir hayat yaşayın derdi olur biterdi. Ama öyle yapmıyor Allah. Vahyini elçilerine gönderiyor. İnsanlar arasından seçtiği elçilerini yetiştirip eğitiyor, emir ve yasaklarını onlar üzerinde uygulattırıyor ve diğer insanlara da örnek yapıyor onları.

İşte burada da insanlığın ilk peygamberi, insanlığın atası Hz. Adem (a.s), sonra ikinci dönemin peygamberi, uzun bir ömrün, uzun bir kavganın, 950 yıllık amansız bir mücâdelenin peygamberi Nuh (a.s). Yâni şimdi sizin için çok basit, çok anlamsız bir şey midir bu? Yâni sizin iddia ettiğiniz gibi peygamberin görevi, peygamberin misyonu sadece vahyi, kitabı Allah'tan alıp kullarına ulaştıran bir posta memuru ise, o zaman bu 950 yıllık bir mücâdele süresini neyle izah edeceğiz? Kitabı insanlara ulaştırmak bir iki saatlik bir iş değil mi?

Vahyi Allah'tan alıp, insanlara aktarıp, bir iki saat içinde görevini bitirip bir kenara çekilmek, işine gücüne bakmak, pikniğiyle plajıyla meşgul olmak dururken nesine gerekti 950 yıl uğraşmak? Söyleyin Allah için ! Kitabın insanlara duyurulması, ilân edilmesi ne kadar zaman alır? Bir saat, bir gün, bir ay değil mi? Bu süre içinde, alın kardeşim, ben Rabbimden geleni size duyurup aktarıyorum. Ben bu sorumluluktan, bu yükten kurtuluyorum. Buyurun size şu kitap. Bundan sonrası sizi ilgilendiriyor. Bundan sonra ne yaparsanız yapın. Okuyun, okumayın, anlayın, anlamayın o beni ilgilendirmez. Okuyanlarınız nasıl anlamış, nasıl uygulamış o da beni ilgilendirmez. Benden bu kadar deyip işin içinden sıyrılan birisi midir peygamber? Yoksa 950 yıl mücâdele eden, 950 yıl kendisini reddeden, kendisine zulmeden insanları bile cennete çağıran, Allah'a kulluğa çağıran, bu konuda örnekliğiyle hep görevde olan bir elçi miydi?

Yâni böyle 950 yıllık çileli, ıstıraplı bir mücâdeleyi böyle basite indirgeyenlere gerçekten ben hayret ediyorum. Kendileri şu anda gâyet rahat bir hayattan yanalar iken, rahatlarının kaçmasını göze alamazlarken, Allah için çok basit, çok küçük bir fedâkârlığı bile göze alamazlarken, çok basit bir zevklerinden bile vazgeçemezlerken, ken-dilerini böyle Kur'an'ı anlayan, Kur'an'ı peygamber-den daha iyi anlayan, peygamberden daha çok İslam bilgisine, kitap bilgisine sahip olarak takdim etmeye çalışanlara, peygamberi kendi seviyelerinin altında görmeye çalışanlara zavallı değil de ne demek lâzım? Hayır hayır hiçbir peygamber küçüm-senemez. Hiçbir peygamberin örneklediği risâlet hayatı küçümsenemez.

Ve işte size Adem, Nuh, İbrâhim ve İmrân aileleri buyurarak Âl-i İmrân'ı anlatmaya başlayacak Rabbimiz. İmrân, Onun hanımı, Onun dünyaya getirdiği Meryem anamız, Onun da dünyaya getirdiği Îsâ (a.s), İmrân'ın bacanağı olan Zekeriya (a.s), Zekeriya (a.s) ın hanımı ve onun dünyaya getirdiği Yahya (a.s), işte topyekün İmrân ailesi bizim için en güzel örnektir. İşte kullukta bizim örneklerimiz bunlardır.

O halde bizler kulluk adına bu örnek aileleri çok iyi tanımak zorundayız. Çünkü biz biliyoruz ki tüm dinler, tüm sistemler kendi örnek ailelerini insanlara, metbularına takdim ederler. Örnek olarak insanlara onları gösterirler ve insanlardan onlar gibi olunmasını, onlar gibi yaşanmasını isterler. İşte Rabbimizin seçip örnek-leştirdiği, insanlara kulluk modeli olarak takdim ettiği insanlar da bunlardır. Bunların, bu peygamberlerin hepsi birbirlerinin yolunu takip etmişler ve bize Al-lah'ın bizden istediği kulluğu en güzel bir şekilde pratize edip göstermişlerdir.

Öyleyse şu anda bizler iki tercihten birisiyle karşı karşıyayız. Yâni kendimize örnek olarak bu aileleri, bu örnekleri seçecek, onlar gibi olmaya çalışacak ve diyeceğiz ki:

"Ya Rabbi bizi doğru yola hidâyet eyle! O kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna. O gazaba uğramışların ve sapmışların yoluna değil."
(Fâtiha 6,7)

Evet hep diyeceğiz bunu. Ya Rabbi bizi sırat-ı müstakime hidâyet et. Bizi doğru yola ilet ya Rabbi. Bize hak yolu, doğru yolu göster ya Rabbi. Kendilerine in'am ettiğin, nimet verdiğin, nimetlerine ulaştırdığın peygamberlerinin, sâlih kullarının yoluna ilet bizi ya Rab. Biz de onlar gibi olalım. Bizim dünya hayatımız da, bizim bireysel ve toplumsal hayatımız da onlarınki gibi olsun. Çünkü onlar senin bizim için seçtiğin örneklerdir. Çünkü onların yolunu takip edenler öbür ta-rafta da onların gittikleri yere gideceklerdir.

Ya böyle diyeceğiz, peygamberler yolunu seçeceğiz, sonunda dünyamızı da âhiretimizi de güzelleştireceğiz, yahut da onların dışın-da kendimize örnekler bulacak, Allah'ın seçtiği örnek ailelerden başka kendimize örnek aileler bulacak, kendimize onları örnek alacak, onlar gibi yaşayacak ve sonunda onların gittikleri yere gideceğiz. Tercihimizi iyi yapmalıyız. Ya burada anlatılan peygamberler ailesini, İmrân ailesini örnek alacağız, yahut da Allah'ın onaylamadığı, Allah'ın bize örnek göstermediği, Allah'ın tescilinden geçmeyen aileleri ve şahsiyetleri örnek alacak dünyamızı da âhiretimizi de berbat edeceğiz.

İşte bizim için en mükemmel imamlar. Hayatlarında kesinlikle falso olmayan ve bizim kendilerini örnek alıp hayatlarını yaşadığımız zaman, kendilerini taklit ettiğimiz zaman kesinlikle hata etmeyeceğimiz mükemmel örnekler. Hayatları Allah tarafından kesinlikle onaylanmış insanlar.

Ama eğer biz onları bırakıp da birbirimizi ya da içimizden birilerini örnek alırsak bilelim ki Allah'ın onaylamadığı bir hayat bizim için örnek olamaz. Bundan dolayıdır ki toplumun kendilerini örnek kabul ettikleri, önder kabul ettikleri insanlar, hocalar, mürşidler, şeyhler daima kendilerine bir görev olarak şunu çok iyi bilmeliler: İnsanlara gelin peygamberlerle beraber olalım. Gelin hayatları Allah tarafından onaylanmış elçilere benzeyelim, gelin kitabın dediği gibi olalım demeliyiz. Kesinlikle insanları kendimize veya kendimiz gibilere çağırmayalım.

Gelin bizim gibi olun, bizim gibi yaşayın, bizi örnek alın, biz na-sıl yaşıyorsak siz de öyle yaşayın demeyelim. Çünkü eğer insanlar bi-zi örnek alır, bizim gibi olmaya çalışırlarsa bizde çakılır kalırlar ve bizi aşamazlar, ancak bizim kadar olabilirler. Daha öteye geçemez bu insanlar.

Bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz işte bu örnek ailelerden birisini, İmrân ailesini anlatmaya başlayacak. Böylece örneklerimizden birini bizim gündemimize alacak, ya da bizim bu aileyi gündeme almamızı isteyecek.

35. "İmrân'ın karısı: "Ya Rabbi! Karnımda olanı, sadece sana hizmet etmek üzere adadım, benden kabul buyur, doğrusu işiten ve bilen ancak Sensin" demişti."

Hatırlayın, hani İmrân'ın karısı şöyle demişti: Ey Rabbim, muhakkak ki ben karnımdaki çocuğumu hür olarak sana adadım, senin için adadım. Ya Rabbi, bunu benden kabul buyur. Benim bu dileğimi, bu nezrimi kabul buyur da dünyaya getireceğim bu çocuk yalnız sana kul olsun. Sadece sana teslim olsun. Hayatını yalnız senin için yaşasın. Hayatına yalnız sen karışıp sen yön ver. Tüm hayatında

sadece seni dinlesin, senden başkalarının önünde eğilmesin. Senden başkalarını razı etmeye yönelmesin. Pusulası sadece sana yönelik olsun. Sen ne istiyorsan, sen nasıl istiyorsan, sen neden razıysan öylece bir hayat yaşasın ya Rabbi. Senin kulun olsun. İşi-gücü, gecesi-gündüzü, bugünü-yarını hep seninle olsun. Hür olarak senin olsun. Senden başka hiç kimseye bağımlı olmasın. Kimse onu köleleştiremesin. Ne toplumun, ne çevrenin, ne modanın, ne makamın ne de başka bir şeyin kölesi olmasın. Muhakkak ki sen duaları, dilekleri, adakları işitensin, bilensin ya Rabbi. Kullarının çağrısını işiten ve gereğiyle icabet edensin.

İmrân'ın karısı hamile, bir çocuk lütfedecek Rabbimiz ona. Ka-dının:
ifadesinden anlıyoruz ki bir erkek çocuğu olmasını diliyor. Bir erkek evlâdı bekliyor Allah'tan ki onu hür olarak mescide, mabede, Mescid-i Aksâ'ya, Allah'a kulluk yoluna, peygamberler yoluna, müslümanlara Allah rızası adına, Allah hatırına, hizmete adanacak. İşte erkek çocuğu istemesindeki niyeti, düşüncesi, hedefi budur. Allah'tan istediği evlât hakkında başka bir düşüncesi, başka bir beklentisi yok.

Allah'ın kendisine lütfedeceği o emâneti emânetin sahibinin yolunda fedâ etmek istiyordu. Tıpkı kendisinden yıllar önce yine Allah tarafından seçilmişlerden olan atası İbrâhim'in, atamız İbrâhim'in evlâdını Allah yolunda kurban etmesi gibi, o da oğlunu Allah yoluna, Allah dinine, Allah mabedine vakfedecekti. Allah'a Allah'ın istediği gibi inanmış, Allah'a teslim olmuş bir müslüman için zaten tek seçenek buydu. Emâneti emânetin sahibinin yoluna vakfetmekten başka bir şey düşünmesi mümkün değildi. Sadece evlât için değil, emânet olarak kendisine neler verilmişse müslüman onları emânetin sahibinin yolunda kullanmak zorundadır. Elinde hangi emânet varsa.

Evlât mı verdi Allah? Mal mı verdi? Akıl mı verdi? Mülk mü verdi? Saltanat mı verdi? El mi verdi? Dil mi verdi? Ne verdiyse, tüm bu emânetler konusunda sadece Allah'ı söz sahibi bilecek, sadece Allah'ın dediğini dinleyecek, sadece Allah'a kulluğu hedefleyecek, Allah için, Allah yolunda, Allah'a takdim edecektir. Allah'a imanın, Allah'a teslimiyetin gereği budur.

Evlât konusunda ananın-abanın düşüncesi sadece bu olursa, bu güzel düşünce, bu asil niyet o kişinin Allah'ın kendisi için örnek seçip anlattığı bir peygamber ailesini kendisine örnek seçtiğini gösterir. Aksi takdirde babana Allah'ın kendilerine emânet olarak verdiği oğullarını, kızlarını eğer Allah için, Allah adına, Allah dinine, Allah yoluna, Allah rızası doğrultusunda bir hayata, Allah'ı memnun edecek bir hayata değil de dünya menfaatlerine, dünya geleceklerine, dünya insanlığını memnun edecek bir hayata hedeflerlerse, bu

konuda Allah tarafından kendilerine tanıtılmış örnek aileleri bir kenara bırakarak, Allah tarafından hayatları onaylanmamış aileleri örnek seçerlerse işte o zaman yanılgı başlamış demektir. Bunu çok iyi düşünmek zorundayız.

Eğitsinler diye, yetiştirsinler diye çocuklarımızı kimlere teslim ediyoruz? Çocuklarımızı, onları bize verene kulluk yoluna mı yoksa başka şeylere mi yatırım yapıyoruz? Allah için bunu iyi bir düşünelim.

İmrân'ın hanımı karnındaki henüz doğmamış çocuğunu Allah'a vakfediyor, Allah'a kulluğa, Allah'ın dinine hizmete yatırım vadinde bulunuyor.

36. "Onu doğurduğunda, Allah onun ne doğurduğunu bilirken: "Ya Rabbi! Kız doğurdum. Erkek, kız gibi değildir, ben ona Meryem adını verdim, ben onu da soyunu da kovulmuş şeytandan Sana sığındırırım. "dedi."

Nihâyet Allah'a adadığı çocuğunu doğuruyor kadın. Onu doğurduğu zaman, hamlini vaz ettiği zaman da şöyle diyor: Ya Rabbi ben çocuğumu dişi olarak, kız olarak dünyaya getirdim. Allah onun ne doğurduğunu en iyi bilendir. Doğan çocuğun erkek mi? Yoksa dişi mi olduğunu Allah en iyi bilenken, bilgisi tam ve mükemmel olanken, bilgi kendisinden olanken, hattâ o çocuk daha ana karnındayken, hattâ onun rahminde değilken bile onun erkek mi? Yoksa kız mı olduğunu biliyordu Allah. Ama o kadın bunu bilmiyordu, bilmesi de zaten mümkün değildi.

Bakın doğurur doğurmaz diyor ki: "ya Rabbi ben bir kız çocu-ğu doğurdum. Ya Rabbi erkek çocuğu kız çocuğu gibi değildir. Şimdi ben kendimi ve doğurduğum bu çocuğumu sana emânet eder, sana teslim eder, senin hükmüne, senin takdirine boyun büküp razı olurum. Ben erkek çocuğu istiyordum. Hür olarak senin yoluna, senin dinine, senin mabedine hizmete adayayım için. Ama sen bana bir kız çocuğu verdin, ben onu ve kendimi senin hükmüne razı kılarım. Ona Meryem ismini verdim. Onu ve onun zürriyetini sana sığındırır, sana teslim ederim. Taşlanmış, rahmetinden kovulmuş şeytandan ve ondan gelebilecek şerlerden sana sığındırırım."

Veya bunun bir başka mânâsı da hiçbir erkek bu kız gibi değildir demek olacaktır. Hiçbir erkek bu kızın yerini tutamaz. Çünkü onun soyundan kıyâmete kadar insanlığa imam olacak bir peygamber dünyaya gelecek. Kadının dileği buydu ve artık ananın dileği Rabbi tarafından kabul buyurulacak ve şeytan o bebeğe mess edemeyecek, dokunamayacaktı. Şeytan ona yaklaşıp onun fıtratını bozamayacaktı. Meryem anamız tertemiz kalacaktı. Bu temizliğiyle, bu fıtratıyla yıllar sonra peygamberimiz Îsâ (a.s)'ı dünyaya getirecekti.

İşte böylece büyük ananın duasıyla, büyük ananın kızını ve zürriyetini Allah'a sığındırıp teslim etmesinin sonucu olarak şeytan onun torunu Îsâ (a.s)'a da dokunamayacak, onun fıtratını da bozamayacaktı. Çünkü Rabbimiz böylece çocuğunu kendisine adayan o örnek ailenin, o örnek kadının, o örnek annenin duasını kabul buyurmuştu.

37. "Rabbi onu güzel bir kabulle karşıladı, güzel bir bitki gibi yetiştirdi; onu Zekeriya'nın himayesine bıraktı. Zekeriya mabette onun yanına her girişinde, yanında bir yiyecek bulurdu. "Ey Meryem! Bu sana nereden geldi?" demiş, o da: "Bu Allah'ın katındandır"cevabını vermişti. Doğrusu Allah dilediğini hesapsız rızıklandırır."

Rabbi onun duasını, onun takdimini, onun adayışını güzel bir kabulle karşıladı. Adak kabul edildi, adak yerini buldu. Çünkü dilediklerine oğullar ve kızlar veren, dilediklerine erkekler ve dişiler takdir eden Allah'tır. Takdir Ondan olunca, hüküm Ona ait olunca elbette O sadece oğulları değil, sadece erkekleri değil, kızları da kabul ederdi.

İşte böylece Meryem Allah tarafından kabul görür ve ailesinin dileği üzerine Mescid-i Aksâ'ya, Allah'ın mabedine teslim edilir. Meryem Mescidde yerini alır. Tamam, belki anasının da ifade ettiği gibi bir kız çocuğu, erkek çocuğu kadar Allah'a kulluk adına mescide gelen müslümanlara hizmet sunamayacaktı. Erkek çocuğunun üslendiği rolü üslenemeyecekti ama Allah ona başka bir rol, başka bir görev, başka bir misyon yükleyecekti. Onu biraz sonra söyleyecek Rabbimiz.

Allah ananın duasını, dileğini, adağını kabul buyurdu ve:

Allah o kızcağızı bitki bitirir gibi bitirdi. Hani saksıda büyütür gibi büyütmek var ya. Biz Onu saksıda çiçek büyütür gibi büyüttük. Hani "ona gözüm gibi baktım" deriz ya. İşte Rabbimiz öyle buyuruyor. Ona gözümüz gibi baktık, Ona göz kulak olduk, ihtimamla onu büyüttük. İşte Rabbimizin bu ifadesini böyle anlamaya çalışıyoruz. Bir de topraktan yedirerek, topraktan gıdalandırarak Onu tıpkı bir bitki gibi bitirdik ve büyüttük deniyor Allahu âlem. Peki Onu Allah büyütüp bitirdi de bizimkileri kim büyütüyor? Bizim çocuklarımızı bize veren, bize onlarla meşgul olma imkânını, gücünü, fırsatını veren kim? Elbette Allah'tır.

Öyleyse evlât üzerinde önce benim hakkım var demeyelim. Önce beni dinlemelisin demeyelim çocuklarımıza. Önce Allah'a kul olmalarını, önce Allah'ı dinlemelerini tavsiye edelim onlara. Çocuklarımız üzerinde Rableşmeyelim, malikiyet iddiasında bulunmayalım. Onlardan isteyeceklerimizi hep Allah'ın istedikleri çerçevesinde ve ısrarla Allah'a kulluğa raci olarak istemeye çalışalım

inşallah. Yâni anan-baban olarak ben böyle istiyorum değil, Allah böyle istiyor de-meye azami dikkat edelim. Oğlum Allah böyle istiyor, kızım Allah böyle buyuruyor diyelim.

Meryem'i bitki gibi bitiren, büyüten Rabbimiz Onu Zekeriya (a.s)'ın emn ü emanına, bahçıvanlığına verdi. Öyle güzel bir toprağın, öyle güzel bir bahçenin bitkisi ki bahçıvanı da Zekeriya (a.s). Elbette iyi bir niyetle ailesi tarafından Allah'a adanmış bir çocuğun yetişmesi için Allah bu işe lâyık olan bahçıvanı da bulacaktı. Çünkü bahçıvan çok önemlidir.

Az evvel de söyledim, bizim çocukların bahçıvanları kim? Eti senin kemiği benim diye götürüp kendi ellerimizle teslim ettiklerimiz acaba Allah'ın istediği şekilde eğitebilecek, Allah'ın istediği eğitimi verebilecek kimseler mi? Ne öğretiyorlar bizim çocuklarımıza? Nasıl yetiştiriyorlar? Kimin eğitimini veriyorlar onlara? Bunu çok ciddi düşünmek zorundayız.

Bakın A'râf sûresinde Allah'tan kendilerine eli ayağı düzgün, sâlih bir çocuk isteyen, bunun için dua dua Allah'a yalvaran bir ana-babadan söz edilir. Ya Rabbi, eğer bize böyle bir çocuk verirsen sana şükredeceğiz, senin istediğin gibi olacağız, çocuğumuzu senin istediğin gibi yetiştireceğiz derler. Sonra:

Allah onlara kusursuz bir çocuk verince, kendilerine verdiği şey hakkında Allah'a ortak koştular. Allah, onların ortak koştukları şeylerden yücedir.

(A'râf 190)

Allah o ikisine eli ayağı düzgün nûr topu gibi bir çocuk verince, bu sefer de o çocuk konusunda Rablerine şirk koşuverdiler diyor Rabbimiz. Kendilerine henüz Rableri tarafından o çocuk verilmeden önce dua dua Allah'a yalvarmışlar, Rablerini tanımışlar, o çocuğu ve tüm rızıkları kendilerine lütfedene karşı teşekkür tavrı takınılması gerektiğini söylemişlerdi. Yâni hayatın sahibi olarak, çocuklarının vericisi olarak Allah'ı tanımışlar ve O'na iman etmişlerdi. Lâkin çocukları olduktan sonra, Allah'la işleri bittikten sonra çocukları konusunda O'na şirk koşmaya başlıyorlar.

Nasıl? İşte biz filân hocaya falan türbeye gitmiştik de bizim çocuğumuz onun için eli ayağı düzgün dünyaya geldi. Falan yerde dua ettiğimiz, filân yerde kurban kestiğimiz için bu çocuk bize verildi.

Veya işte sürekli filân doktorun kontrolü altındaydık da onun için böyle sağlam bir çocuğa kavuştuk diyerek onu o şekilde takdir bu-yurup kendilerine

lütfeden Rablerine şirk koştular. Yâni çocuğun sıhhatli doğuşunu, düzgün oluşunu Allah'tan başkalarına izâfe ederek Allah'a şirk içine girdiler.

Bir de bu konuda anlatılan bir rivâyet vardır. Bir karı-koca Allah'a dua dua yalvararak eli ayağı düzgün bir çocuk isterler. Allah da onların bu arzularını yerine getirip, onlara istedikleri gibi bir çocuk ihsan eder. Rablerine şükür adına o çocuğun adını Abdullah koyarlar. Ama göz bebekleri olan bu çocuk yaşamayıp kısa bir zaman sonra vefat eder. Böyle bir kaç kez tekrar eder ve sonra şeytan o karı ko-ca-ya vesvese vererek eğer doğan çocuğunuzun adını Abdullah değil de Abdul Haris koyarsanız bu çocuk kesinlikle ölmeyip yaşayacaktır der. Şeytanın bu vesvesesini yerine getirirler ve gerçekten o çocukları ölmeyip yaşar. Haris kelimesi hars yapan, ekip-diken anlamına bir keli-medir. İnsan hayatına, bilgiler, kültürler, gelenekler, kanunlar, yasalar koyanlara, ekip-dikenlere haris denir. Kültürler ortaya koyanlara haris denir.

İşte Abdul Haris de kültür ortaya koyan, yasa ortaya koyanların kulu demektir. İşte bu ana-baba çocuklarını böylelerinin kulu bildiler, çocuklarını onlara adadılar. Yâni kendilerine böyle eli ayağı düzgün bir evlât veren Rablerini unuttular, o çocuğu kendilerine Allah'ın verdiğini ve bu lütfundan ötürü o çocuğu verene kulluğa yönelterek sahibine kulluk yolunda eğitecekleri yerde tuttular da Allah berisinde birtakım harislerin, birtakım kanun koyucuların, birtakım kültür belirleyicilerin, insanların hayatına, insanların kafasına, kalbine bir şeyler ekip-dikmeye çalışan birtakım harislerin kulu kölesi yapıverdiler.

Şu anda görüyoruz ki nice müslüman ana ve babalar çocuklarını onları kendilerine lütfeden Rablerine kulluğa yönlendirecekleri yerde Allah berisinde Allah eğitimini reddeden, Allah'a kulluk eğitimini reddeden nice harislere teslim etmektedirler. O çocuklarını kendilerine veren Allah'ı unutan, O Allah'ın istediği kulluk eğitimini, İslâmî eğitimi reddeden nice aileler görüyoruz bugün. Çocukları olmadan dua dua Allah'a yalvardıkları halde, çocukları olur olmaz, O'ndan böyle eli ayağı düzgün bir çocuk koparır koparmaz artık Allah'ın işini bitiren ve bizim çocuğumuz tek yönlü bir eğitim almamalıdır. Sadece din eğitimi almamalıdır. Bizim çocuğumuz böyle mistik, gerici ve tutucu değil, çağın tüm kültürel eğitimlerinden haberdar olmalıdır. Çağdaş toplumumuzda her türlü kültür ekicilerin emrine teslim edilmelidir. Çağdaş eğitim veren kurumlara teslim edilmelidir. Bizim çocuklarımızı çağa ayak uydurabilecek biçimde onlar yetiştirmelidir. Çocuklarımızı çağa ayak uyduramayan Kur'an kursları, Medreseler, İmam Hatipler, İlâhiyat Fakülteleri değil, çağdaş eğitim ve kültür kurumları yönlendirme-lidir. Diyerek çocuklarını Allah'ın istediği biçimde değil de başkalarının istediği eğitime teslim eden nice ana-babalar vardır bugün.

Yâni bu adamlar çocuklarını onları kendilerine lütfeden Allah'ın eğitimine teslim etmiyorlar. Çocuklarının eğitimini Allah'a bırakmıyor-lar, Allah'a sormuyorlar. Aksine Allah'ı reddeden kimselere teslim ediyorlar. Çocuklarını Allah'a ve Allah'ın dinine yatırım yapmıyorlar. Paraya, pula, makama, mevkie, istikbale, mühendisliğe, bilgisayara, diplomaya yatırım yapıyorlar. Arkadaşlar, bilelim ki bunu bilerek gönüllü yapanların tamamı sorumludur. Razı olarak çocuklarını Abdul Haris yapanların tamamı günahkârdır. Ama razı olmadığı halde, istemeyerek, köleliği yüzünden çocuklarını müşrik sistemin eğitim kurumlarına gönderenlerin de günahkâr oldukları kesin, ama bu günahlarının boyutunu bilmiyorum.

Çocukları dünyaya gelmeden önce dua dua Allah'a yalvarıp ya Rabbi ne olur bize eli ayağı düzgün bir çocuk dedikleri halde çocukları dünyaya geldikten sonra da ya Rabbi tamam, senin işin buraya kadardı, istediğimizi yerine getirdin ve işin bitti. Artık onun bundan sonraki hayatını, eğitimini sen bilemezsin. Biz onu nasıl eğiteceğimizi, nasıl yetiştireceğimizi senden daha iyi biliriz diyerek çocukları konusunda bana şirk koştular diyor Allah.

Bunu dille söylemeseler bile fiilen pek çok müslümanın yaptıkları bundan başka bir şey değildir. Tavır olarak, fiil olarak bugün müs-lümanlar bunu sergiliyorlar. Ya Rabbi sen onun kalbini yarattın işin bitti. Artık onun kalbini neyle dolduracağımızı biz biliriz. Biz onu senden daha iyi bilenlere teslim ediyoruz onlar nasıl isterlerse, nasıl münâsipse o kalbi doldururlar diyorlar. Söz olarak demeseler de tavır olarak diyorlar bunu. Allah şuur versin, basiret versin müslümanlara. Başka ne diyelim?

Rabbimiz Zekeriya (a.s)'ı Ona kefil kıldı. Onun sorumluluğunu Zekeriya (a.s)'a verdi. İmrân ailesinin bir başka üyesi de Zekeriya (a.s) dı. Zekeriya (a.s) Meryem'in teyzesinin kocasıydı. Zekeriya (a.s) ihtiyarlamıştı. Saçlarına aklar düşmüş, kemikleri gevşemişti. Yahudi toplumu içinde, İsrâil oğulları içinde o yaşlı haliyle gece-gündüz insanları Allah'a kulluğa dâvet eden bir elçiydi O. İbrâhim (a.s)'ın, Mûsâ (a.s)'ın, Îsâ (a.s)'ın ve son elçi Muhammed (a.s)'ın temsil ettiği pey-gamberlik zincirinin bir halkası olarak toplum içinde Risâlet görevini icra ediyor, insanları tevhide çağırıyordu. Kendisinden önceki Allah'ın kutlu elçilerini kabul ve tasdik ederken, kendisinden sonra gelecek Allah elçilerini müjdeleyen bir misyonuyla, şahsiyetiyle yahudiler içinde bir kavgası vardı. Hayatta en büyük derdi, insanlar sadece Allah'a kul olsunlar, sadece Allah'ı dinlesinler, Allah'tan başka hiç kimseyi Rab ve İlâh kabul etmesinler. Allah'tan başka hiç kimsenin önünde eğilme-sinler. Allah'tan başka hiç kimseye hayatlarına karışma yetkisi verme-sinler. Allah'tan başka hiç kimseye egemenlik hakkı tanımasınlar. Tek derdi buydu. Bundan dolayı da yaşlı halinde çok sıkıntılıydı.

Çünkü içinde bulunduğu toplum, azgınlaşmış, yoldan çıkmış, Onun çağırdığı tevhidden uzaklaşmış, Allah'a kullukları bozulmuş, şirk içine düşmüşlerdi. İsrâil oğulları İbrâhim (a.s)'ın, Mûsâ (a.s)'ın dinini, yolunu bir kenara bırakıp, İslâm'dan ayrılıp yahudileşme süreci içine girmişler, şirke düşmüşlerdi. Allah'a, Allah yoluna, Allah kitabına, peygamberler yoluna zulmediyorlardı. Kitaplarını tahrif edip, kitaplarını arkalarına atıp, kitaplarıyla ilgilerini kesip, peygamberlerini öldürüp, peygamberlerin yolunu, sünnetini öldürüp, aralarında kendilerine kulluğu hatırlatan, kendilerini Allah'a kulluğa ve tevhide çağıran, kendilerine peygamberleri, peygamberler yolunu hatırlatan, peygamber yolunun yolcularına hayat hakkı tanımıyorlar, onları susturuyorlar, öldürüyorlar toplumdan silmeye çalışıyorlardı. Nerede bir peygamber yolunu gösteren işaret taşı varsa onu silmeye çalışıyorlardı.

İşte böyle bir atmosferde Zekeriya (a.s), Allah'ın yaşlı elçisi boğaz boğaza bir mücâdele sergiliyordu. Bir taraftan insanları Allah'a dâvet kavgasını sürdürürken, diğer taraftan da kendisine emânet edilmiş bu Allah adağı kızcağızı adağın güzelliğine uygun bir ihtimamla yetiştirip, eğitip kefaletini yerine getirmeye çalışıyordu.

Meryem büyüdü ve Mescid-i Aksânın, Allah mabedinin içinde kendisine tahsis edilmiş bir mihrapta Allah'a ibâdetini sürdürüyordu.

Şu anda bizim mescidlerimizin Mihraplarında da aynı âyet yazılıdır, ama onun bununla hiç bir ilgisi yoktur. Yâni mabet içinde küçücük bir oda. Bir evde bir oda da Mihrap olur, yahut da bir bölüm. Meryem oraya girip Rabbine ibâdet eder.

Hz Zekeriya oraya her girişinde, Meryem'in bulunduğu o hücreye, o bölüme her uğrayışında Onun yanında birtakım rızıklar buluyor, ilim, irfan, beceri adına, lütuf adına bir şeyler buluyordu. Merye-m'e soruyor: Ey Meryem, bunlar neyin nesi? Bu nimetler, bu rızıklar nereden geliyor sana? Bizim mantıkla söylersek, ey kızım bunlar neyin nesi ki onları sana ben getirmedim? Ben getirmeliydim bunları sana? Ben doyurmalıydım seni? Ben kazanmalıydım bunları?

Bizler öyle diyoruz değil mi çocuklarımıza? Sizi ben doyuruyorum, ben besliyorum filân. Halbuki ömrümüzde bize maket bir hayat sunmak, bizi sa'y medresesinden istifade ettirmek üzere çağırdığı Hac'da Rabbimiz onu bize farklı anlatıyordu. Oğlu İsmail'i doyurmak, sulamak için Safa ile Merve arasında yiyecek arayan Hacer anamızın aradığı bölgede değil de çocuğunun ayağının altından su çıkararak rızkın mahza kendisine ait olduğunu, çocuklarımızı bizlerin değil de bizzat kendisinin doyurduğunu, Hacer annemize: Ben buldum, ben kazandım, ben

doyurdum dedirtmemek için Onun aradığı bölgede değil de çocuğun ayaklarının altında suyu çıkararak çocuklarımızın bizim sayemizde değil, bizim çocuklarımız sayesinde doyurulduğumuzu anlatıyordu.

Evet soruyordu Zekeriya (a.s). Hayrola ey Meryem, bunlar nereden geliyor sana? Meryem anamız da diyor ki:

Bunlar Allah'tandır. Bunlar bana Rabbim tarafından gönderilmektedir. Bunlar bana Rabbimin lütuflarıdır. Şüphesiz Allah kullarını bi gayri hesap rızıklandırır. Çok rızıklandır değil, hesapsız rızıklan-dırır. Yâni hesap edemeyeceğiniz yönden, aklınıza getiremeyeceğiniz yerlerden rızıklandırır. Bu anlamda hiç kimseyi, kullarından, yaratıklarından hiç kimseyi rızıksız bırak-mayandır Allah. Şimdi böyle Rabbimiz tarafından olmayacak şeylerin oldurulması, bulunmayacak rızıkların Meryem'in yanı başında bulundurulması hayret edilecek bir durumdu Zekeriya (a.s) için. Bu rızıkların neler olduğu konusunda, nasıl geldiği konusunda kitap ve sünnette herhangi bir açıklama olmadığı için bir şey diye-miyoruz.

Allah için Firavunun sarayını terk eden Hz. Mûsâ ve Firavunun kulu-kölesi olarak yağlı-ballı bir hayat yaşamaktansa, çölde özgürce Allah'a kulluk ortamını tercih ederek hicret eden İsrâil oğullarını bıldırcın eti, kudret helvasıyla besleyen Allah, elbette kendisi adına adanmış Meryem'i de rızıklandırıp doyuracaktı. Mer-yem'in rızıkları Allah-tandı da, şu anda bizim rızıklarımız kimden? Biz kendimiz mi yaratı-yoruz bunları? Tabii bir de buradaki rızık kelimesini sadece yiyecek, içecek cinsten şeyler olarak da algılamamak gerekir.

Rızık çok genel bir kavramdır. Rızık kişiye Allah'ın ana karnın-da ve dünyaya geldikten sonraki dönemde tahsis buyurduğu şeylerin tümüdür. Ana karnında başlayan Rabbimizin bu tahsisâtı ölümle kesilip son bulur. İşte ana karnı da dahil olmak kayd u şartıyla Rabbimi-zin kula tahsis buyurduğu şeylerin tümüne rızık denir.

İmandan, hidâyetten, risâletten, ilimden, hikmetten, devletten, sağlıktan, kuvvetten, sabırdan, cesaretten, akıldan, fikirden, kelime-den, nefesten, zamandan, evlâttan, havadan, sudan, güneşten, paradan puldan, yiyecekten, içecekten giyeceğe kadar her şey ona takdir edilmiş rızıktır. Başka bir deyişle rızık mevcudatın bir bölümünün diğer bölümüne tahsisidir de diyebiliriz. Rabbimiz güneşi bizim emrimize tahsis buyurduğu gibi, arıyı, elma ağacını, koyunu, ineği bizim rızkımıza sebep kılmıştır.

Allah'ın Meryem'e böyle lütfettiğini gören, Allah'a samimiyetle boyun eğen Zekeriya (a.s) Rabbine şöyle dua ediyordu:

38. "Orada Zekeriya Rabbine dua etti: "Ya Rabbi! Bana kendi katından temiz bir soy bahşet, doğrusu Sen duayı işitirsin."

Zekeriya (a.s) Rabbine dua ederek şöyle yalvarıyordu: Ey Rabbim, katından bana tertemiz bir zürriyet ver, bir soy, bir evlât ver. Muhakkak ki sen sana dua edip yalvaranları, isteyeceklerini senden isteyenleri hakkıyla işiten ve gereğini yerine getirensin, icabet edensin. Her isteyene istediği verme gücüne, kudretine sahip olansın. İstenmeye lâyık olansın.

Ya Rabbi, bana varis olacak, benim yolumu, senin yolunu, senin kutlu elçilerinin tertemiz yolunu devam ettirecek, bu yolun toplumda silinmemesine gayret edecek, benim dinime varis olacak, benim inancıma sahip çıkacak, benim yolumu gösterecek, insanlığı senin dinine çağıracak, senin yolunda, senin rızanda, senin istediğin bir hayatı yaşayacak bir varis istiyorum Allah'ım senden.

Arkadaşlar, duanın ifade tarzından anlıyoruz ki Zekeriya (a.s) ın Rabbinden istediği varis, hem kendisine, kendi yoluna varis olacaktı, hem de İbrâhim (a.s)'a, Yakub (a.s)'a, Yusuf (a.s)'a, Mûsâ (a.s)'a, Harun, Dâvûd, Süleyman (a.s)'a varis olacaktı. İşte Allah'ın mübârek elçisinin arzusu, niyeti hedefi buydu.

Dikkat ederseniz şu anda bizim istediklerimizden hiç birisini istemiyordu. Ne dünya istiyordu, ne dünyalık istiyordu, ne mal-mülk istiyordu. Tek derdi vardı, o da risâletinin devam etmesiydi. Dininin, yolunun unutulmamasıydı. Toplumda Allah'a kulluğun devam etmesi, tevhidin yok olmaması, Allah'a dâvetin bitmemesi, peygamberler yolunun devam etmesiydi. Tek derdi buydu. Bundan başka bir derdi, bir endişesi yoktu.

Bakın Meryem sûresinde de Zekeriya (a.s)'ın duası şöyle anlatılır:

"O Rabbine içinden yalvarmıştı. Şöyle demişti: "Rabbim! Gerçekten kemiklerim zayıfladı, saçlarım ağardı. Rabbim! Sana yalvarmakla şimdiye kadar bedbaht olup bir şeyden mahrum kalmadım. Doğrusu, benden sonra yerime geçecek yakınlarımın iyi hareket etmeyeceklerinden korkuyorum. Karım da kısırdır. Katından bana bir oğul bağışla ki, bana mîrasçı olsun. Rabbim! Onun, rızanı kazanmasını da sağla."

(Meryem 36)

Hatırlayın, hani Zekeriya (a.s) gizlice Rabbine dua etmişti. Gizliden gizliye, herkese gizli, ama Rabbine açık, Rabbine gizli olmayan bir ortamda ihtiyar haliyle

Rabbine dua dua yalvarıyor ve şöyle diyordu: Ya Rabbi ben ihtiyarladım. Benim kemiklerim gevşedi. Saçlarıma aklar düştü. Ama ey Rabbim, şimdiye kadar ben hiç bir zaman sana dualarımda bedbaht olmadım. Sana dualarımda kem talih olmadım, ümitsizliğe düşmedim. Şu demde saçlarım beyazların tutuşturduğu bir alev içindedir. İhtiyarlığın alâmeti beni çepeçevre sarmıştır. Gücümü kaybettim. Ama biliyorum ki senden şimdiye kadar ne istediysem beni mahrum etmedin. Tüm dualarıma icabet buyurdun. Ama şimdi bu ihtiyarlığım, bu âcizliğim, zaaflarım içinde de olsa senin rahmetinin genişliğine tamah ederek sana dua ediyorum.

Ya Rabbi ben arkamdan geleceklerden korkuyorum. Benim varislerimin, benim dâvâmın, benim yolumun takipçilerinin biteceğinden korkuyorum. Ya Rabbi ben kendime bir şey isteyecek, bir şey talep edeceğim ama ben çok yaşlıyım, karım da kısır. Bana katından, hazinenden bir velî lütfet. Bana bir dost, bir müzâhir, bir yardımcı, bir evlât ver. Benim yolumu takip edecek, dâvâmı sürdürecek, dinimi yaşatacak, benim mîrasıma sahip çıkıp onu gelecek nesillere aktaracak bir evlât ver. O evlât bana varis olsun, Yakub ailesine de varis olsun. Ve de ya Rabbi sen ondan razı ol. Senin kendisinden razı olacağın bir evlât ver bana. İşte evlât bunun için istenecekti. Malıma sahip olsun diye, Benim adımı sürdürsün diye, Bana hizmet etsin diye değil. Benim dinimi sürdürsün diye, benim yolumu, benim dinimi, benim dâvâmı takip edip devam ettirsin diye istenir evlât.

İhtiyar karısı da kendisi kadar yaşlı ve kısır. Allah’ın kutlu elçisi içinde bulunduğu yahudi toplumuna bakıyor, insanların alabildiğine tefessüh ettiğini görüyor ve için için ağlıyor bu manzara karşısında ve Rabbine dua dua yalvarıyordu.

39. “Mabette namaz kılarken melekler ona seslendiler: “Allah sana Allah'ın emriyle (vücut bulan Îsâ'yı) tasdik eden, efendi, iffetli, iyilerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler.”

O’nun bu samimi duası karşısında melekler O’na nida ettiler. O mabette, mescitte, namazgahta, secdegâhta, Mescid-i Aksâ’da, Süleyman (a.s)’ın inşa ettiği mübârek mekânda namaz kılarken, dua ederken melekler O’na şöyle nida ettiler: Ey Zekeriya, muhakkak ki Allah sana Yahya’yı müjdeler. Allah sana Yahya adında bir evlât müj-deliyor. Öyle bir evlât ki O şimdiye kadar bu isim hiç kimseye veril-memiştir. Bu isimde hiçbir çocuk dünyaya gelmemiştir.

Yahya: diri, dirilik, canlılık demektir. Yaşlı bir babadan, yaşlı ve kısır bir anadan meydana gelen, iki ölüden dünyaya gelen bir diriydi Yahya. Kemikleri gevşemiş, saçları ağarmış bir babadan ve kısır bir anadan meydana geliyordu Yahya. Müstahili, mümkün olmayanı mümkün kılıyordu Allah. Tıpkı daha önce atamız İbrâhim (a.s)’a ve hanımı, annemiz Sara’ya çok ihtiyar hallerinde İshak (a.s)’ı lütfedip olmazı oldurduğu gibi.

Melekler Rablerinden Ona bir oğul müjdeliyorlar. Hayat sahibi, dirilik sahibi bir evlât. Yahya (a.s)'ın hayatı, dünyası dirilik olduğu gibi, genç yaşında, babasından evvel şehâdeti yudumlaması, vefatı da dirilik olacaktı. Genç yaşında oğlunun Allah yolunda şehâdetini gören yaşlı baba da Onun arkasından şehâdet şerbetini içecek, O da ölümsüzlük makamına, dirilik makamına erişecekti. Baba oğul, iki kutlu elçi ebediyen dirilik özellikleriyle cennete kanat açarlarken, peygamberler kanına girenler, müşrik Roma ve onlarla işbirliği eden yahudi toplumu da kıyâmete kadar horluk, hakirlik damgasını yiyerek ve cehennemi boylayacaktı.

Allah Zekeriya (a.s)'a Yahya adında bir evlât müjdeliyorlar ki, O:
Allah'tan bir kelimeyi tasdikçidir. Allah'tan bir kelimeyi tasdik edecektir O Yahya. Buradaki kelimeden kasıt Allah'ın bir âyeti olarak, Allah'ın bir yasası, bir hükmü olarak Meryem'den babasız dünyaya gelecek Hz. Îsâ (a.s)'dır.

Evet, işte O Yahya Allah'ın kelimesi olan Îsâ'yı tasdik ediyor. O bir seyyiddir, O bir efendidir, O bir iffet ve haya timsalidir ve O sâ-lihlerden bir peygamberdir.

Baba Zekeriya (a.s)'ın çok yaşlandığı, ölüme çok yaklaştığı, kendisinden ve hanımından ümidini kestiği bir dönemde, her ikisinden de bir çocuğun dünyaya gelme ihtimalinin âdeta imkânsız göründüğü bir dönemde, Rabbimiz Onun duasını kabul ederek bir oğul müjdeliyordu ki dipdiri, canlı bir Yahya idi O.

Doğarken, doğuşu Yahyâ idi, hayatı, yaşayışı Yahyâ idi, ölürken, şehid edilirken, ölümü Yahyâ idi, Allah'ın selâmına, selâmetine lâyık oluşu Yahyâ idi, dirildiği gün Rabbinin Ona selâm deyişi Yahyâ idi. Allah'ın en büyük lütuflarına erişmiş bir Yahyâ idi O.

İşte böylece Meryem'e rızık veren Allah Zekeriya (a.s)'ı da bu oğulla rızıklandırıyordu. Rabbinin meleklerinden bu müjdeyi alan Ze-keriya (a.s) dedi ki:
40. "Ya Rabbi! Ben artık iyice kocamış, karım da kısırken nasıl oğlum olabilir?" dedi. Allah: "Böyledir, Allah dilediğini yapar"dedi."

Ya Rabbi, benim nasıl bir çocuğum dünyaya gelebilir? Benim nasıl oğlum olabilir? Çünkü ben ihtiyarlamışım. Ben yaşlılığın zirvesindeyim. Hayatın son merdivenlerine dayanmışım. Ve karım da kısırdır. Onun da çocuk doğurma ihtimali yoktur. Nasıl olacak bu iş? Bizden, bizim gibi ölülerden, bizim gibi iki ihtiyardan nasıl bir çocuk dünyaya gelecek? Zekeriya (a.s) hem kendisine bir evlât isteyecek

Allah’tan, bunun için dua dua yalvaracak Rabbine, hem de hayret ederek diyecek ki ya Rabbi, bu yaşta bu şartlarda bizden nasıl bir çocuk dünyaya gelecek?

Anladınız değil mi espriyi? Allah’ın kutlu elçisi önce Allah’tan bir oğul istedi. Yolunu devam ettirecek, dinine inancına, dâvâsına varis olacak tertemiz bir varis istedi, bir zürriyet istedi. Hem istedi, hem de Allah’ın müjdesiyle karşı karşıya gelince de sarsılıverdi, heyecanlanıp hayretini izhâr ediverdi, nasıl olacak bu iş? Diye. İnanıyordu, şekki-şüphesi yoktu. Allah’ın olmazı oldurma gücüne sahip olduğunu çok iyi biliyordu. Ama belki atası İbrâhim (a.s) ın Bakara 260. âyetinin kalplerin mutmain oluşunun ikinci yolu olarak anlattığına göre meş-hûd âyetleri görme arzusu içine doğmuştu. Hani İbrâhim (a.s): Ya Rabbi ölüleri ölümünden sonra nasıl diriltTiğini görmek istiyorum! demişti de Allah: İnanmıyor musun ey İbrâhim? Buyurunca: İnanıyorum ya Rabbi! Ancak:

"Kalbim tatmin olsun için"

(Bakara 260)

İstiyorum bunu! demişti ya. Değilse atamız İbrâhim’in insanların diriltileceği konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Ama işte böyle bir görsel âyete tanık olarak kalbinin itminana kavuşmasını istiyordu. İşte aynen Onun gibi Zekeriya (a.s) da bir benzerini söylüyordu. Onun bu talebine karşılık bakın Rabbimiz de buyurdu ki:

Allah böyle dilediği yapandır. Allah göklerde ve yerde egemen olandır. O’nun dilediğini kim engelleyebilir? O’nun önüne kim geçebilir? Hayat O’na aitken, yaratma O’na aitken, dilediğini yaratmasını kim durdurabilir? Dilediğini dilediği zamanda, dilediği biçimde yaratır, dilediğine hayat verir, dilediğini de öldürür. O’nun hayat verdiklerini kim öldürebilir? O’nun öldürdüklerini kim diriltebilir? Tek egemenlik sahibi, tek irade sahibi, tek kuvvet ve kudret sahibi Odur.

41.“Ya Rabbi! Bana bir alâmet ver” dedi. “Alâmetin, üç gün, işaretle anlaşma dışında insanlarla konuşamamandır; Rabbini çok an, akşam-sabah hamdet” dedi.”

Bunun üzerine Zekeriya (a.s) dedi ki: ya Rabbi bana bir âyet kıl. Bana bu konuda bir alâmet ver. Bu işi takdir buyurduğun, bana oğul verme işi gerçekleştiği zaman bana bir işaret ver. Ben ne bileyim? Nasıl anlayayım oğlumun dünyaya gele-ceğini? Bana bunu anlayabilmem için bir delil, bir işaret ver. Çünkü benim karım hamile olacak, çocuk doğuracak yaşta değildir. Bu konuda senden bir alâmet isterim dedi. Allah buyurdu ki:

O’nun alâmeti, O’nun ana rahmine düştüğünün işareti, karının O’na yüklü oluşunun delili senin üç gün peş peşe insanlarla konuşamamandır. Üç gün insanlarla konuşamaman, ancak işaretle, remizle konuşma özelliğine sahip

olmandır. Zekeriya (a.s)'ın istediği işaret de böylece belirlendi. Aynen Rabbimizin buyurduğu gibi oldu, ve artık Yahya dünyaya gelecekti. Zekeriya (a.s) üç gün insanlarla konuşamadı. Allah onun nutkunu alıverdi. Ama O yine kendisine konuşma yeteneğini verenin de, onu kendisinden alanın da sahibini bildiği Rab-bini zikredecek, tesbih edecek, Rabbine kulluğa devam edecek ve insanları bu kulluğa dâvet etmeye devam edecekti. Çünkü Allah öyle istiyordu:

Rabbini çokça zikret, sabah-akşam Rabbini tesbih et, Rabbine ibâdet et. Rabbini gündeme al, Rabbinin âyetlerini gündem yap, O kendisini nasıl tanıtmışsa, nasıl tanınmasını ve inanılmasını istemişse öylece tanıyıp, öylece inan. O nasıl yüceltilecekse öylece yücelt O'-nu. Allah'a kulluk nasıl gündeme alınacaksâ öylece gündemine al. Ona nasıl kulluk edilecekse öylece kulluk yap.

Ve işte böylece Yahya dünyaya geldi. Allah Yahyâ'ya gençlik çağında hikmet verdi, peygamberlik verdi, bilgi verdi ve Yahya (a.s) Îsâ (a.s)'ı, Allah'ın kelimesini tasdik etti. O anasına-babasına karşı son derece merhametliydi. O iffet ve haya timsaliydi. Ve Rabbimiz O-na selâm dedi. Doğduğu gün, şehid olduğu gün, dirildiği gün.

Burada İmrân ailesinin üyelerinden birisi olan Zekeriya (a.s)'ın ve oğlu Yahya (a.s)'ın zikrine, gündemine son verilip aynı ailenin bir başka üyesine, bir başka koluna geçilecek. Şimdi artık rol Meryem-dedir. Konu Meryem'in gündeme alınmasındadır. O genç kız, anamız, dünya durdukça müslümanların gündem maddesi olacak, müslüman-lara örnek olacak, dünya durdukça müslümanların kulluğunda mihenk taşı olacak. Daha ana karnındayken Allah'a adanan kutlu annemiz.

Gerçekten biraz sonra anlatmaya başlayacak Rabbimiz, Meryem anamız zor bir yük yüklendi kendisine. Gerçekten daha gencecik bir kızken çok zor bir rol biçildi kendisine. Babasız bir çocuk doğuracak ve çok büyük bir imtihandan geçirilecekti. Ama o genç kız gerçekten zor dayanılacak bu yükün altından kalkıp, imtihanı kazanmayı becerecektir. Bu ağır yük altında imtihanını bozmayacak, kulluğunu bozmayacak ve Allah'ın izniyle kıyâmete kadar böyle imtihan edilen mü'mine kadınlara bir örnek olacaktır. Örnek oldu mü'minlere ve adı yüceltildi. Âlemlere tafdıyl edilip, âlemlere üstün kılınıp kutlu bir Allah elçisini dünyaya getirdi. Îsâ (a.s)'ı dünyaya getirdi ve Îsâ (a.s) bu hârikulâde doğumuyla Allah'ın bir kelimesi, bir âyeti, bir yasası ve hükmü oldu.

Bundan sonra da Meryem'i anlatmaya başlayacak Rabbimiz. Yeryüzünün en büyük yasal örneklerinden birini doğuran ve şereflerin en zirvesine tırmanan, kadınların en şereflilerinden Meryem annemiz gündeme gelecek.

42. "Melekler şöyle demişti: "Ey Meryem! Allah seni seçip temizledi, dünyaların kadınlarından seni üstün tuttu."

Hatırlayın, hani melekler dediler ki; ey Meryem, Allah seni seçti ve temizledi, temizlerden ve seçkinlerden kıldı. Seni âlemin kadın-ları üzerine seçip üstün ve ayrıcalıklı hale getirdi. Daha ana karnın-dayken Allah'a adanan, mabede adanan, Zekeriya (a.s)'ın gözetimi, kefaleti altında Mescid-i Aksâ'nın bir köşesinde iffet abidesi haliyle Allah'a kulluğa devam eden genç kız Meryem'e, Allah'ın melekleri böylece sesleniyorlar. Tıpkı daha önce Zekeriya (a.s)'a seslendikleri gibi.

Meryem anamız o günün dünyasının tüm kadınlarına üstün kılınıyor. Tabi kendisini temizlemek isteyenleri, temiz olmaya çalışanları Allah temizleyecekti. Allah Meryem'i Neden temizliyordu? Küfürden, şirkten, iffetsizlikte, hayasızlıktan, itaatsızlıktan, fısk u fücurdan, kötü ahlâktan, günahlardan, haramlardan temizliyordu.

Elbette Meryem'in ileride üsleneceği rol çok büyüktü. Bu rolün altından ancak bu temizlenmiş imanla, tertemiz kılınmış iffetiyle kalkabilecek, tertemiz bir kız olarak Allah'ın kutlu bir Nebîsini dünyaya getirecek ve kıyâmete kadar tüm mü'mine kadınlara örnek olacaktı. Elbette Allah kendisini tek Rab bileni, kendisine kulluk yapanı, kendi dinine yardım edeni kendi yardımına lâyık kılacaktı. Ve böylece yıllar önce dua dua yalvaran anne Hanne'nin adağı kabul görüyordu.

Meleklerin Meryem'e sesleni̇şleri devam ediyor:
43. "Ey Meryem! Rabbine gönülden boyun eğ, secde et, rükû edenlerle birlikte rükû et."

Ey Meryem, sen de seni temizleyip âlemin kadınlarına üstün kılan Rabbine boyun eğip teslim ol. Rabbinin emirlerine el pençe divan durup saygıyla boyun bük. Rabbine secde et ve rükû edenlerle birlikte rükû et. Allah karşısında bel büküp boyun eğ. Sadece Allah'ı dinle. O'nun arzularına kulak ver. Sadece Allah'ın istediğini yaşa. Rü-kû edenlerle birlikte, Allah karşısında ukalalık etmeyip, Allah'a akıl vermeye kalkışmayıp, Allah'a kafa tutmayıp Onun emir ve yasaklarına teslim olanlarla birlikte sen de rükû et.

Secde ve rükû inkıyat demektir, Allah'ın emirlerine boyun eğmedir, kabul etmedir, "baş üstüne ya Rabbi! Anladım ya Rabbi! Hemen gereğini yerine getiriyorum ya Rabbi" demektir. Allah'a itiraz etmemenin, Allah'a karşı yan çizmemenin, Allah'ın emirlerini savsakla-madan hemen yerine getirmenin beyanıdır, uygulamaya koymanın beyanıdır rükû ve secde.

Ey Meryem yüzünü, yönünü, kalbini, düşünceni, aklını, fikrini, geceni gündüzünü sadece Rabbine çevir. Ve seninle birlikte Allah'a kulluk edenlerin yanında olduğunu, onlarla birlikte olduğunu asla unutma. Sen hep mü'minlerle berabersin. Sen Hz. Adem'den kıyâmete kadar Allah'a karşısında eğilen, Allah'a teslim olmuş mü'minlerle birliktesin. Sen onların desteğinde, onlar da hep senin desteğindedirler. Ve sadece Allah'a secde ediciler, sadece Allah'ı razı ediciler, sadece Allah için bir hayat yaşayıcılar olarak hepiniz Allah desteğindesiniz. Bunu asla unutmayın.

44. "Ey Muhammed! Bu Sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Meryem'e hangisi kefil olacak diye kâlemlerini atarlarken sen yanlarında değildin, çekişirler-ken de orada bulunmadın."

Şimdi hitap peygambere çevriliyor. Ey peygamberim, işte bunlar, bu sana vahyettiklerimiz gayb haberleridir. İşte bu sana anlattıklarımız bilinmeyenlerin, görülmeyenlerin, Rabbinden başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânı olmayan gaybın haberleridir.

Rabbimizin elçisine sunduğu, şu anda da bizleri muttali kıldığı İmrân ailesine dair, Zekeriya (a.s)'a dair, Meryem anamıza dair bu bil-giler, bu haberler hiç kimsenin bilemeyeceği gaybî haberlerdir. Rab-bimiz bu gaybî bilgileri bize açma-saydı biz nerden bilebilecektik bunları?

Öyle değil mi? Kim nereden bilecekti İmrân ailesini? Nereden bilecektik İmrân'ın hanımının kızı Meryem'i Allah'a kulluğa yatırım yaptığını? Nereden bilebilirdik meleklerin Meryem'le bu diyaloglarını? Kim nereden bilebilirdi mescitte Meryem'e Allah tarafından rızıkların gönderildiğini? Zekeriya (a.s)'ın için için Allah'a dua ettiğini? İşte bunlar gayb âleminden gelen haberlerdir. Gaybın da şehâdetin de âlimi olan Allah'ın peygamberine ve Onun şahsında hepimize açtığı gayp kapılarıdır. Haberin doğrusu, bilginin hak olanı, bilginin zirvesidir bunlar.

Peki acaba ne kadar ilgileniyorsunuz bu haberlerle? Ne kadar gündeminize aldınız bu haberleri? Meryem'i hiç andınız mı bugüne kadar? Evinize misafir ettiğiniz oldu mu hiç Meryem'i? İmrân ailesiyle birlikte bugüne kadar kaç defa sofraya oturdunuz? Zekeriya (a.s) var mı gündeminizde? Yahya (a.s)'ı tanıyor musunuz? İmrân ailesiyle tanıştınız mı? Nasıl örnek aldınız İmrân ailesini? Hayatınızın neresinde kullandınız bu örneği? Nerede lâzım oldu bu örnek size? Ömrünüzde bir kerecik bu aileye misafir oldunuz mu? Öteki şeytan gündemlerin-den kurtulup bir kerecik günden yaptınız mı? Bir kerecik üzerinde düşündünüz mü? Şeytan vahiy kaynaklarına kulak verdiğiniz kadar Allah'ın bu gerçek haberleriyle

ilgilenmiyorsanız, Allah'ın haberlerine kulak vermiyorsanız yuh olsun size diyeceğim.

Eğer müslüman Allah'ın haber verdiği bu gerçek haberlerle ilgilenir, bu gerçek haberlerle beslenir, gece-gündüz bu haberlerle beraber olursa hem dünyası düzelecek, hem âhireti düzelecektir. Ama dünya ve âhiretimiz için, dünya ve âhiretimizin güzelleşmesi için Rab-bimizin bize seçip haber verdiği bu örnek ailelerin haberleriyle ilgilen-mezsek, onları kendimize örnek almaya çalışmazsak, İmrân ailesini, Zekeriya'yı, Yahyâ'yı, Meryem'i bir tarafa bırakarak, gündemimize al-madan bir hayat yaşarsak, kesinlikle bilelim ki yaşadığımız hayatta doğruyu, hakkı, hidâyeti bulamayacak, dünyamızı da âhiretimizi de berbat etmiş olacağız. Çünkü Allah'ın bizim için seçip anlattığı bu örnek aileleri tanımayan, onları kendilerine örnek alamayan insanlar mutlaka kendilerine başka örnek aileleri bulacaklar ve dünyada onlar gibi mutsuz oldukları gibi âhirette de onların gittiği yere gideceklerdir.

Allah'ın hidâyet kaynağı olan bu haberlerinden mahrum olanlar mutlaka onların yerini dolduracak hayatlarında başka haberler bulacaklar ve onlarla ilgileneceklerdir. Hayatlarını onlarla düzenleye-ceklerdir. Öyle değil mi ama? Allah'ın onayladığı, Allah'ın kitabında tanıttığı bu peygamberleri, bu örnek şahsiyetleri tanımayanlar mutlaka onların yerini dolduracak başka örnekler peşine düşmüyorlar mı? Şu anda Allah'ın kitabını, Resûlünün sünnetini bir kenara bırakıp oraya buraya koşup kendilerine örnek şahsiyet arayanlar peygamberleri tanıma zahmetine katlanmayan insanlar değil midir?

Öyleyse unutmayalım ki şu anda bizler iki seçenekten birisiyle karşı karşıyayız. Ya Allah'ın kitabıyla peygamberin sünnetiyle beraber oluruz, Allah'ın kitabında haber verdiği bu haberleriyle beraber oluruz, Allah'ın kitabında bize tanıttığı bu örnek aileleri, bu peygamberleri tanıyıp kendimize örnek kabul ederiz, Hz. Adem'le başlayıp Hz. Muhammed (a.s) la son bulan bu şahsiyetler dünyada bizim örneğimiz olur, böylece hem dünyamız hem de âhiretimiz düzgün olur.

Ya da kitabı ve peygamberi, kitabın ve peygamberin bize aktardığı bu haberleri bir kenara bırakır, Allah'ın bize seçtiği bu örnekleri bir kenara bırakır, kendimizi, kendimiz gibileri örnek alır dünyamızı da âhiretimizi de mahvederiz. Şu anda bu seçim bizim elimizdedir. Sonucuna kendimiz katlanmak kayd u şartıyla dilediğimizi tercih edebiliriz. Ya gece-gündüz kitapla beraber olur, kitabın haber verdiği peygamberlerle beraber olur, onları kendi öz anamızdan-babamızdan, kendi oğlumuz-kızımızdan, kendi evimiz-dükkanımızdan, işimizden-aşımızdan daha iyi tanır, aklımıza, fikrimize, kalbimize, belleğimize, duygumuza, düşüncemize, gözü-

müze, kulağımıza herkesten ve her şeyden daha çok yerleşir, hayatımızda onların örneklilikleri canlanır, attığımız her adımda, verdiğimiz her kararda, sergilediğimiz her tavırda onlar gözümüzün önünde canlanır ve böylece hayatı onlarla birlikte yaşarız, Allah'ın rızası ve cennet bizimle olur, yahut da başkalarını örnek alır dünyamız da âhiretimiz de onlarınki gibi olur.

İşte bunlar gayb haberleridir ki peygamberim, biz onları sana vahyediyoruz.

Ve onlar kâlemlerini attıkları zaman, Meryem'e hangisinin kefil olacağını tesbit için aralarında kura çektikleri zaman sen onların yanlarında değildin. Annesi Meryem'i Allah'a kulluğa, Allah'ın mabedine hizmete adayıp mabede teslim ettiğinde oradakilerin içimizden kim bu kızcağıza kefil olacak? Kim onun sorumluluğunu üzerine alacak diye aralarında kur'a çekerlerken, tartışıp bu işin muhasebesini yaparlarken sen yanlarında değildin. Sen bu olaya şahit ve muttali değildin.

Nasıl orada olabilirdi Allah'ın Resûlü? Onların yaşadıkları dönemden, bu olayın gerçekleştiği dönemden takriben 7,8 yüz yıl sonra dünyaya gelmişti Rasûlullah. Ama ne gam? gaybın da şehâdetin de bilicisi olan Allah bildiriyordu bunları elçisine. Rabbimin bilgisiyle bilgilenen, vahiy bilgisiyle kuşanan sevgili peygamberimiz de Ondan gelenlere bir harf bile eklemeden, bir harf bile çıkarmadan, o vahyin izzet ve şerefine sahip olarak insanlara aktarıyordu. Haber Allah haberi. Haberin sahibi, okuyucusu Allah. Haberin muhatabı Resûl-i Ekrem. Sonra haberin okuyucusu, duyurucusu Resûl-i Ekrem muhatabı insanlar. Şu anda haberin okuyucusu ben muhatapları sizlersiniz. Buradan çıkar çıkmaz okuyucu sizler, muhataplarınız eşleriniz, çocuklarınız ve ulaşabildiğiniz insanlar olacaktır. Eğer bu görevin bir izzet ve şeref olduğuna inanıyorsanız, Allah'ın kutlu elçilerinin misyonlarına ve şereflerine ulaşmak istiyorsanız bunu mutlaka yapmak zorundasınız. Başka ne diyorlar Allah'ın melekleri Meryem'e?